

యక్షపర్వతం

కొన్ని వందల సంవత్సరాల క్రిందట నర్మదానది ప్రాంతాని గల అరణ్యాలలో అనేకమైన అటవిక జాతి మనుష్యులు నివసిస్తూండే వాళ్ళు. వాళ్ళల్లో ఒక్కొక్క జాతి వాళ్ళకు ఒక నాయకుడో, ఒక రాజ్యో వుండి ఉండేది. మీదా అధికారం చలాలుస్తూండేవారు. ఈ జాతుల మధ్య ఐక్యమత్యం ఉండేది లేకపోగా, తరచు ఒకరిపై ఒకరు యుద్ధాలు చేస్తూండే వారు.

ఇలాంటి అటవిక జాతుల్లో ఒకమైన ఖడ్గమృగ జాతి వాళ్ళు. అరణ్యంలో గల కొండల్లో అరణ్యపురం అని ఒక పెద్ద పల్లె నిర్మించుకుని అందులో నివసిస్తూండే వాళ్ళు. ఖడ్గమృగాలను మద్దిక చేసి వాటిని వ్యవసాయంపైనుంటూ, వాహనాలుగానూ ఉప

యోగించుకుంటున్నందు వల్ల, ఈ అరణ్యపురంలో వుండే వాళ్ళకు ఖడ్గమృగ జాతి వాళ్ళన్న పెరు కలిగింది.

ఈ ఖడ్గమృగ జాతి వాళ్ళకు కొత్తగా అధికారానికి వచ్చిన అరణ్యమల్లు అనే యువకుడు రాజాగా వుండేవాడు. ఇతన్ని అధికారం నుంచి తొలగించేందుకు జాతి వాళ్ళ గణాచారి ఒకడు గట్టి ప్రయత్నాలు చేశాడు. కాని, యుద్ధం క్రితం యువకుల తోర్పాటుతో అరణ్యమల్లు, అగణాచారి మోసాన్ని బయట పెట్టించి, ఇతన్ని పులికి మేతగా వెశాడు.

గణాచారి దుర్మరణం తరవాత అరణ్యమల్లు పరిపాలన ఎటువంటి ఒడిదుడుకులు లేకుండా సాగిపోతున్నది. పూర్వం గెవలం

నేను మీద ఆధారపడి జీవించే అర్థమేగ బాతివాళ్ళు. యిప్పుడు చుట్టుపక్కల పుస్తా ఆరణ్య ప్రాంతాల్లో ప్యవసాయపు పనులు ప్రారంభించి, బొన్నలూ, గోధుమలూ లాంటి ఆహార ధాన్యాలను పండించసాగారు.

ఆరణ్యమల్లు నిరహారనానికి వచ్చి సంవత్సరం పూర్తయింది. ఆరోజున అర్థ బాతి వాళ్ళంతా మహిళాత్వాహంతో వార్షిక తృప్తి విర్వాటు చేశారు. యువకులు ఈటె కత్తులు తిప్పటం, అర్థమృగాలను ఎత్తుగా తట్టిన గడకర్రల మీది నుంచి దూకించటం, చుట్ట యుద్ధాలు వెయ్యటం లాంటి జల ప్రదర్శనాలతో స్త్రీ, బాల, వృద్ధులందరినీ విసేదించ చేస్తున్నాడు.

ఆరణ్యమల్లు ఒక ఎత్తయిన ప్రదేశంలో, సగిమిలు చెక్కిన రాతి సంహారసంగ్రహ కూర్పుని యడంతా చూసి ఎంతగానో ఆనందపడుతున్నాడు.

అలాంటి ఉత్సాహ సమయంలో అద్దరు అర్థబాతి వాళ్ళు తమ వాహనాల మీదే ఉరుసులూ పరుగులతో ఆ ప్రదేశానికి వచ్చి, వాహనాలు దిగి అడ్డు వచ్చిన జనాన్ని తోమకుంటూ ఆరణ్యమల్లు కేసి పోసాగారు.

ఆరణ్యమల్లుకు శిలాముఖ అనే మంత్రి పున్నాడు. అతడు ఆరణ్యమల్లు కేసి పోతున్న ఆ యుద్ధానికి చూసి దగ్గరకు తమ్మున్నట్టుగా సొంట్లు చేసి, వాళ్ళు రాగానే, "ఏమిటి సంగతి? కొంపలంటుకున్నట్టు అలా వర్ష గత్తుతారే! ఈ ఉత్సాహ సమయంలో రాజాగారితో మీకేం పని? మంత్రిని నేను లేనా." అన్నాడు కేవలంగా.

శిలాముఖ యలా అనిగానే ఆ అద్దరూ అతడికి సమస్కరించి నిలబడి పోయారు. "సంగతిమిట్ట చెప్పండి? ఇంతలోనే మూగవాళ్ళయారా?" అన్నాడు శిలాముఖ.

ఆ ప్రశ్న వింటూనే అవచ్చిన వాళ్ళిద్దరూ ముఖముఖాలు చూసుకున్నారు. వాళ్ళల్లో కొంచెం పెద్దవారు గొంతు సవి రించుకుని, "అయ్యో, కొంత వాగు పక్కన పుస్తా చూస బొన్నచేల మీద ఎవరో కొత్త వాళ్ళు పడి కంకులన్నీ కొనుక్కుపోతున్నారు.

వాళ్ళు మనం ఎరిగిన అత్యంత వాతావరణ
వాళ్ళలా లేరు. వాళ్ళ నెత్తి మీద పెద్ద పెద్ద
తల గుడ్డలున్నవి. శరీరావృతా కప్పకూ
సస్తాకూ ఫరీదా వున్నాయి. అన్నివికన్నా
వంత, ఈ పరిసరాల్లో ఎక్కడా కనబడని
కొత్త రకం జంతువులను వెంట తోలుకు
వచ్చారు. వాటి మీదే శాసన బొమ్మకంటులు
వేస్తున్నారు," అన్నాడు.

"ఏమిటా కొత్త రకం జంతువులు?"
అన్నాడు మంత్రి శిలాముఖి.

"అవి ఏమగులంత నిక్కువాయి. పుల్ల
ల్లాంటి కాళ్ళు. మెడలు కొంగ మెడల్లా
వంగవ తిరిగి వున్నాయి. నడుం మీద ఎత్త
యిన మూపురం వున్నది," అన్నాడు వచ్చిన
వాళ్ళల్లో చిన్నవాడు.

మంత్రి వాళ్ళు యిలా సంభాషిస్తూం
డగా అదేమిటా విశేషమిటు చుట్టూ కొందరు
ఖడ్గదాటి వాళ్ళు చేరారు. అదంత జంతు
పుల వర్ణన విచిత్రమే వాళ్ళల్లో కొందరికి
హాదయైతే తొయిలది. వాళ్ళు జనంలోకి
చరిగిత్తుకూ, "ఏదో దింట్ మృగాల మీద
వచ్చిన మరొక బొకం వాళ్ళు మన పొడిస
పంటలు కొనుక్కు పోతున్నారు," అంటూ
శెకలు పెట్టారు.

ఏదేదాలు చూస్తున్న జనంలో కలకలాం
జంబులుదేరింది. అది చూసే రాజు అత్యంత
మృదు నింపానసం మీది నుంచి లేచి,

దం ద మా మ

"ఏమిటా గతవే? ఏం జరిగింది? మంత్రి
శిలాముఖి షక్కిందే?" అన్నాడు చిగ్గలేగా.

శిలాముఖి అదంత జంతువులను చూసి
వచ్చిన వాళ్ళిద్దరీ అరణ్యమీల్లు దగ్గరకు
దీసుకుపోయి, వాళ్ళ ద్వారా తాను విన్న
దంతా అతడికి చెప్పాడు.

"మనం కష్టపడి పండించిన పంటలు
బందిపోట్లు దోచుకు పోతుంటే, వాళ్ళను
పట్టుకునేయకు అయితేదాలు తీసుకుని
బయలుదేరక, వింత జంతువులను గురించి
అశ్రీర్య పడుతున్నారా? పేరుకు నేను
రాజును, నా శక్తి మంత్రి! శాసన మేన
ప్రవర్తన మాత్రం అటవికి మూక బొడవి
లోనే వున్నది. దీనికి ఒక రాజ్యం అన్న

పేరెండుకో తెలియటం లేదు." అన్నారు అరణ్యమల్లు కోపంగా.

అరణ్యమల్లు యిలా అనుగానే కిలామతిని జరిగి కనిపిస్తోంది. "ప్రస్తుతానికి యీ విషయం కట్టి పెట్టండి. మేన పాదాల్లోని పంటల్ని బంధిపోట్లు దోచుకు పోతున్నారు. వాళ్ళను చంపమార్చి మన పంటల్ని కాపాడుకోవాలి." అన్నాడు పెద్ద గొంతుతో.

ఆ వెంటనే అనేక మంది బంధిపోట్ల వాళ్ళు ఈ బెటా, కత్తులూ దీసుకుని బయలుదేరారు. కొందరు బంధిపోట్ల మీద సవాదీ అయ్యారు. ఒక అనుచరుడు తెచ్చిన బంధిపోట్లను ఎక్కి మంత్రి కిలామతి ముందుగా బయలుదేరారు.

రాజు అరణ్యమల్లు వాళ్ళను ఉత్సాహపెట్టడానికి, "అ బంధిపోట్లని వచ్చిన వెంట మృగాలను చూసి భయపడకండి. బోకరిలో మేనం వాహనాలుగా ఉపయోగించే బంధిపోట్ల కన్న వీరి గొల్పోవ మరెక్కడా లేవు. ఆ బంధిపోట్లలో కొందరిని బ్రాహ్మణులుగా పట్టుకు రండి. వాళ్ళ ద్వారా ఆదుర్భాసుల గుట్టుమట్టు తెలుసుకోవచ్చు." అన్నాడు.

"జై, అరణ్యమాతమా! జై, అరణ్యమల్లు మహారాజామా!" అంటూ బంధిపోట్ల వాళ్ళు కొండ వాగు కనిపించు గుంటు తిశారు.

వాళ్ళు వాగు ప్రాంతం గల తమ పంట పొలాలను సమీపించేంతలో అక్కడ కనిపించిన చుక్కం అందర్నీ పాదలగొట్టింది. బంధిపోట్లు పొత్తికా ముప్పైమంది ఉన్నారు. వాళ్ళల్లో కొందరు బోన్సుకొంతులు కొస్తున్నారు. అకొసిన వాటిని కొందరు విక్రయంగా ఉన్న మృగాల మీద గల పెద్ద సంచుల్లో పెడుతున్నారు. నలుగురైదుగురు బంధిపోట్లు పొదవాటి శుభ్రతతో చేరి చుట్టూ వహరా తిరుగుతున్నట్లు, తమ వాహనాలను అరూ యిటూ పరిగెత్తిస్తున్నారు.

బంధిపోట్లనూ, వాళ్ళ వెంట ఉన్న విక్రయ మృగాలనూ చూసి బంధిపోట్ల వాళ్ళు ఎంతగా భయపడ్డారో అంతకన్న మిన్నగా బంధిపోట్లు బంధిపోట్ల మీద ఎక్కి ఉన్న వాళ్ళను చూసి భయపడిపోయారు.

బందిపోట్లలో ఎక్కువ మృగం మీద ఎక్కి వున్న వాడెవడు తన చేతిలోని ఈ తెను పైకెత్తి పెట్టగా, "ఈ వస్తున్న జడంకర బంతువుల్ని, వాటి మీద ఎక్కి వున్న బటవిసుల్ని చూడండి! బుడ్లమ్మగ అను మచ్చిక చేసి వాహనాలుగా ఉపయోగించే వాళ్ళు ఎంతటి మేళా సాహస్రులు వుంటారు!" అన్నాడు.

తమ అనుచరుడు చేసిన హావ్యరికం బంతురానె ఎవరి పనుల్లో వారు మునిగి వున్న బందిపోట్లు వాళ్ళందరూ తల లెత్తి చూశారు. వాళ్ళకు బుడ్లమ్మగం మీద మూడూ పేన్లున్న మంత్రి శివాముఖి, అతనికి కొంచెం వెనకగా వస్తున్న యితర బుడ్లబాతి వాళ్ళూ కనిపించారు. అందరి కన్న చాలా

వెనకగా కాలి నడకన వచ్చిన బుడ్లబాతి వాళ్ళు మారంగా నిలబడి భయకంపిత నేత్రాలతో బందిపోట్ల కని చూస్తున్నారు.

బందిపోట్ల వాయకుడు గబగబా ఒక ఛంత్ బంతువును ఎక్కి, బుడ్లబాతివాళ్ళ కని పరీక్షగా చూశారు. వాళ్ళ వాలకం చూస్తే తమ మీదికి వచ్చి పడేందుకు తట వట యిస్తున్నట్టు అతనికి కనిపించింది. బుడ్లమ్మగబాతి వాళ్ళల్లో ఒక్కడూ చొరవగా తమ కని వాహనాన్ని దూకించటం లేదు.

"ఒరే, ఉష్టవిరుల్లారా! మన కొచ్చిన వయం విమిలెదు. ఈ బుడ్లమ్మగం వాళ్ళు మనను చూసి బెంబేలు పడిపోతున్నట్టు స్పృహ దూడండి. ఒక్కటైనా సాహసించి మన మీదికి కనిగా, వెగంగా వస్తున్నా

జేమో! అందరూ విడుదలకుని ఈటసారా
యిస్తున్నారు. ఇదే మంచి అదను. నా వెంట
మీరే నలుగురైదుగురు రండి. వాళ్ళమీ
మట్టు ముట్టు ఈటెలా ఎసిరి చెల్లాచెడుతు
చెడ్డారం." అన్నాడు బందిపోట్ల నాయకుడు.

నాయకుడు చేసిన హెచ్చరిక వంటూనే
నలుగురు బందిపోట్లు తమ వాహనాల మీద
ఎక్కి, ఈటెలు యిళిపెస్తూ బుద్ధజాతి
వాళ్ళ తన అయలుదేరారు. అది చూస్తూనే
మంత్రి శిలాముఖి భయంతో పణికిపోతూ
తన అనుచరుల తన తల తిప్పి. "ఈ బంది
పోట్లు అంత ఎత్తు బంతువుల మీద వుండి
మనను శిరిగ్గా తమ ఈటెలతో పొడవ
గలరు. మనం వెంటనే వెనుదిరిగి సమీ

పంలో వున్న చెట్ల కిసి పోదాం. మనను
బందిపోట్లు తప్పుక తరుముకుంటూ పస్తారు.
అప్పుడు చెట్లకొమ్మల్లో వున్న మన వాళ్ళు.
వాళ్ళను శిరిగ్గా ఈటెలతో పొడవవచ్చు.
మన వెంట వచ్చిన వాళ్ళను చెల్లాక్క
మనండి!" అంటూ పెద్దగా శిశ పెట్టాడు.

శిలాముఖి తన అనుచరులకు ఈ హెచ్చరి
రిక చాలా అలశ్యంగా చేశాడు. తమ మంత్రి
అన్న మాటలు వెంటూనే బద్దరు బుద్ధజాతి
వాళ్ళు తాము ఎక్కి వున్న మృగాలను
వెనక్కు తిప్పి, "కాలి నడకన పచ్చిన
వాళ్ళంతా చెల్లాక్క. బందిపోట్లు వారి కిందికి
రాగానే ఈటెలతో పొడవండి!" అంటూ
శిశలు పెట్టాడు.

బుద్ధజాతివాళ్ళల్లో కొందరు చెల్లాక్క
సాగారు. వాళ్ళ ఎత్తుగడ గ్రహించిన బంది
పోటు నాయకుడు, "ఒరే, మెత్తులారా!
ఆ బొన్నకంకులు కోయటం అవి అందరూ
వాహనాలెక్కింది. నేమా, మరికొందరం
ఈ బుద్ధమృగాల మీద వున్న వాళ్ళ అంతు
చూస్తూం. మిగతా వాళ్ళు ఆ చెల్లాక్క
మూలను ఈటెలతో పొడిచి కింద పడ
వేయండి," అని హెచ్చరించాడు.

శిలాముఖి తను ఎక్కి వున్న బుద్ధమృగాన్ని
వెనక్కు తిప్పేలోపే, బందిపోటు నాయ
కుడూ, అతడి అనుచరులు కొందరూ
వేగంగా వచ్చి, అతణ్ణి అతడి వెంట వున్న

వాళ్ళను చుట్టూ ముట్టాడు. శిలాముఖి
భయంగా బందిపోటు నాయకుడి ఈటె
చెబ్బులను తన ఈటెతో కాదుకుంటూ,
"జై అరణ్యమోహా! 'అందరూ చెట్లు తేసి
ఖడ్గమృగాలను పరిగెత్తించండి!" అంటూ
అరిచాడు.

ఖడ్గమృగాల మీద వున్న వాళ్ళందరూ
ఒక్కసారిగా అరణ్యమోహితకూ జై, అంటూ
తేకలు వేసి వేగంగా చెట్లు తేసి పరిగెత్త
సాగారు. శిలాముఖి వాళ్ళందరి కన్ను వెనక
పడిపోయినా, చుప్చూపంగా బందిపోటు
నాయకుడి ఈటె చెబ్బుల నుంచి తప్పు
కుంటూ, "చెట్లు మీద వున్న వాళ్ళు గురి
చూసి బందిపోట్ల గుండెల్లో గుచ్చుకున్నట్టు
ఈటలు విసరండి!" అంటూ అరిచాడు.

శిలాముఖితనప్రాణరక్షణ ప్రయత్నంలో
కిందు మీదైపోతూ, యింత సేపూ చెట్లు
ప్రాంతాన బరుగుతున్న దేమిటో గమనించ
లేదు. అక్కడ చెట్లెక్కచోటున్న ఖడ్గజాతి
వాళ్ళ మీదకి కొందరు బందిపోట్లు పోయి,
వాళ్ళను ఈటలతో తొట్టసాగారు. గాయ
పడిన వాళ్ళు కింద పడిపోగా, మిగిలిన ఖడ్గ
జాతి వాళ్ళు చావు తేకలు పెయతూ అరణ్య
వీరం తేసి పరిగెత్తసాగారు.

శిలాముఖి కూడా ఎలాగో ప్రాణరక్షణ
చేసుకుంటూ, వెనక తరుముకు వస్తున్న
బందిపోట్లకు దొరకకుండా తన అనుచరు
లతో చెట్లు తేసి పారిపోగలిగాడు. కాని,
అక్కడ మరీకొందరు బందిపోట్లు ఈమె
నాహనాలతో అతన్ని చుట్టూ ముట్టే ప్రయత్నం

చేశారు. పరిస్థితి విచిత్రమైస్తున్నదని గ్రహించిన శాలాముఖి. "ఇక మనం ఈ బంది పోట్లను ఎదిరించలేం. అరణ్యపువరి శివ పోలిపోవటమే శ్రమం!" అని తన అనుచరులను హెచ్చరించాడు.

ఆ సమయంలో దాష్టల మేల్పై ఒక చెట్టు కొమ్ముల్లోంచి, "మహామూర్ఖ శాలాముఖి! పోలిపోకు. నీ శుభస్యంగాన్ని కనక్కుతిప్పి, దానిచేత నీ చెనక వస్తున్న బంతును కుమ్మించు. నీ శుభస్యంగం కోమ్మువాడి. ఇంట్రిండి వ్రాతాయథం వేడునుకు విమాత్రం తీసిపోడు!" అన్న మాటలు వినిపించాయి.

శాలాముఖి ఆ మాటలు స్పష్టంగా విన్నాడు. స్వరాన్నిబట్టి ఆ మాట్లాడింది ఆ నెరిగిన క్షత్రియ యువకుల వెంట వుంటే స్వర్ణాచారి అనే వాడిదని కూడా గుర్తించాడు. కాని, అతడిలో నిలబడి బందిపోట్లను ఎదిరించే ధైర్యం వూర్తిగా నయం కనిపించింది. ఆ శాశ్వతం పల్ల శుభస్యంగాన్ని మరి కాస్త గట్టిగా అదిలించి, తన అనుచరుల వెన్న అరణ్యపువరి శివ పోలిపోసాగాడు.

శాలాముఖితోపాటు, స్వర్ణాచారి చేసిన హెచ్చరికను బందిపోట్ల నాయకుడు విన్నాడు. అతడు ఎక్కడలేని అగ్రహంతో స్వర్ణాచారి ఎక్కి ఉన్న చెట్టు కిందికిపోయి, "ఎవర్రా అక్కడ? నా శత్రువులకు ఉపాయాలు చెప్తున్నారా? నే నెవర్నో తెలుసా?" అంటూ హుంకరించాడు.

"నా పేరు స్వర్ణాచారి. సద్గుప్తరనాన్ని కాస్తాల్లా, పుట్టు పనికి తేలి ఒంటను చూసి, మహా పోయప. ప్రాణి అయిన శుభస్యంగం పోలిపోవటం చూసి మెచ్చబోగి శాలాముఖికి అలాంటి సరిహా యచ్చాను. నాకు మీ ఒంటబాతివాళ్ళూ, ఆ శుభస్యంగబాతివాళ్ళూ — అంతా మిత్రులే!" అన్నాడు స్వర్ణాచారి కొమ్ముల్లోనే వుండి.

"ఓహో!, దాదా అతి తెలివీగా మాట్లాడుతున్నావే! వెంటనే చెట్టు దిగి వస్తావా లేక గురిచూసే ఈ బందిసరమంటావా?" అంటూ బందిపోట్ల నాయకుడు ఒంట మీద లేచి నిలబడి తుట పై కెత్తాడు.

—(ఇంకా వుంది)

యక్షపర్వతం

2

[బద్దవాతి వాళ్ళు పంటపోలాలను బందిపోట్లు దోచుకుపోతున్నారని కమిషను నమ్మించి, బద్దవాతి వాళ్ళు పోలై నాయకత్వాన బందిపోట్లను ఎవరించబోయారు. ఆ ప్రయోగంలో చెట్లకమ్మల్లో ఉన్న వాడొకడు వాళ్ళను చైతన్యం చెప్పిబోయాడు. బందిపోట్ల నాయకుడు చెట్టు కందికపోయి తన ఏత్తు ఆతల్లి దిగిరమ్మని హెచ్చరించాడు. తదనంత—]

బందిపోట్ల నాయకుడి ముఖబల్లనాలూ, అతడు ఈటె ఏత్తు యుళిపెన్నున్న రిరూ చూసి స్వర్ణాదారి తనకు లాభి ఉప్పదనుకున్నాడు. బద్దవాతి వాళ్ళు ఆ చెట్టుపక్కల ఎక్కడా లేకు. వాళ్ళు ప్రాణాలరచేత పెట్టుకుని అరణ్యపురం తేసి పారిపోతున్నారు. ఇప్పుడు తను చెట్టు దిగకపోతే ఎక్కువ ప్రమాదమా? దిగితే ఎక్కువ ప్రమాదమా? అని ఆలోచించసాగాడు స్వర్ణాదారి.

"ఒరే, యింతకు ముందు అంత వెలివిగా మాట్లాడినవాడివి. ఇప్పుడు మేతిలేని పెథవలాగా తలాడిస్తూ నా శని చూస్తావేం? కొమ్మల్లో నుంచి కందికి దిగి వస్తావా. ఈటె విపరీతమంటావా?" అన్నాడు బందిపోట్ల నాయకుడు పళ్ళుకొరుకుతూ.

ఆ హెచ్చరికతో స్వర్ణాదారి మరింతగా భయకంపితుడైపోయి, చెట్టు మీది నుంచి కందికి దిగుతూ, "అయ్యా, అనపసరంగా

'తం త మా మీ'

నన్ను చంపి పాపం కట్టుకోకండి. ఇంతకు ముందే చెప్పాను గదా. నేను వాస్తవకాస్త్ర జ్ఞాణి. రాజప్రాసాదం దగ్గిర్చుంది, పెద రైతు గుడిగ వరకూ ఏ వాస్త్ర బోషణ లేకుండా నిర్మించగలను," అన్నాడు.

ఆ మాటలకు బందిపోట్ల నాయకుడు పెద్దగా నవ్వి, "నువ్వు కాగే వాగుడు కేమైనా సందర్భ ఉద్ధిష్టన్నావా? నేను కొంప గోయా కట్టించాలనుకుని, విన్నెతుకుతూ యీ అరణ్యంలోకి వచ్చాననుకున్నావా? ధీ, వెధవా, దిగు వుండు!" అన్నాడు.

స్వర్ణాచారి మాయ మాటాడకుండా చెట్టు దిగి కింద నిలబడ్డాడు. బందిపోట్ల నాయకుడు ఒంట మీది నుంచి దిగకుండానే,

అతణ్ణి ఒపారి పరీక్షగా చూసి, "నువ్వు చూడబోతే, అభిధమ్మగాని మీద ఫవారి చేసి వాళ్ళ బాతి మనిషిలా లేవు. అక్కడ ఈ కొండల్లో, అరణ్యాల్లో ఏం చేస్తున్నావు?" అని అడిగాడు.

"అయ్యా, మీ తెలివితేటలు అద్భుతం! నేను ఆ ఉద్ధవాతి వాణ్ణి కాదని మీరు నీ గానె గుర్తించారు. అసలు నాది పద్మపురం. గృహ నిర్మాణ వృత్తిలో బతుకు తెలుపు అంత బాగా సాగక, యంత్ర నిర్మాణ రహస్యాల కూడా తెలిసిన వాణ్ణి గనక, విశ్చక్రకళాచారి అనే ఒక అర్చకుడితో కలిసి మాయ వినుగునది స్పృశించాను. కాని, అద్దయ శ్రుతియ యువకుల కారణంగా ఆ వృత్తిలో గట్టి చావు చెల్పానని, పురం వదిలి యీ అరణ్యాలు పట్టాను," అన్నాడు స్వర్ణాచారి.

"ఒరే, నువ్వు ఏదో మహాపురుషుడవని వి అన్న వృత్తాలతో అంతా అడుగుతున్నా ననుకుంటున్నావా ఏం, నీ సొంత గొడ వంతా నాకు వినిపిస్తున్నావు? నే సరిగింది మచ్చి ప్రాంతాల విం చేస్తున్నావని. ఆ పంగతి చెప్ప చాలు. నీకు తోడుగా అదేదో పురం అంటున్నానే—ఆ పురం వాళ్ళే వేరై నా యిక్కడ వున్నారా?" అన్నాడు బంది పోట్ల నాయకుడు ఒంట మీది నుంచి దిగి, ఈ రెండు స్వర్ణాచారి గుండెల కేసి గురిచేసి.

స్వర్ణాచారి సానుభూయంతో గజగజ పిలిచి పోయాడు. "అయ్యో నన్ను చంపకండి. మిమ్మల్ని విసిగించకుండా అంతా నాలుగు మాటల్లో చెప్పిస్తాను. ఇక్కడికి దగ్గిల్లానే ఒక పర్వతాల పంటిది నిర్మించుకుని ఇద్దరూ క్షత్రియు యువకులు నివసిస్తున్నారు. వాళ్ళకు గొంచెం దూరంలో గొండవాళ్ళతో ఒక కట్టడం కట్టుకుని నేడూ, విచ్చిత్వరే పూజారి పుంటున్నాం." అన్నాడు.

క్షత్రియు యువకులు అన్నమాట వింటూనే బందిపోట్ల నాయకుడు, స్వర్ణాచారి ముఖంలోకి అనుమానంగా చూశాడు. తరువాత స్వర్ణాచారి చెప్పేటం ముగించగానే, "ఈ దగ్గిల్లానే యిద్దరూ క్షత్రియు యువకులు పర్వతాల నిర్మించుకుని పుంటున్నారా? వాళ్ళు తపస్సు లాంటిది చేస్తున్నారా ఏం?" అని అడిగాడు.

"వాళ్ళకు తపస్సు చేయవలసిన బుద్ధి ఉంటుంది. ఇద్దరూ యుద్ధ విద్యల్లో అతీతరీన వాళ్ళు. అడవిలో వేటాడటం, అపసరం కలిగినిప్పుడు యుష్ట శిక్షణ, శిష్టరక్షణ చేస్తుండటం వాళ్ళ నిత్యకార్యక్రమం." అన్నాడు స్వర్ణాచారి ఉత్సాహంగా.

"అవూ, అలాగా!" అంటూ బంది పోటు నాయకుడు అపహేళనగా నవ్వి, "ఇప్పుడు మేం చేసిన పని-భగ్గవాణి వాళ్ళ పండిత వంటలు కోసుకు పోవటం దుష్ట

కార్య చేస్తుండరా? అ క్షత్రియు యువకులకు యీ సంగతి తెలిస్తే ఏమంటారు?" అని అడిగాడు.

బందిపోటు తనం దుష్టకార్యల్లో ఫరమ దుష్టకార్యమని, ఈ సంగతి వింటే క్షత్రియు యువకులు పూరుకోసనే చెప్పి బనిపించింది స్వర్ణాచారికి. కాని, అలా చెప్పటం కోరి గొంతు కోయించు కోవటమే అని గ్రహించి అతడు తడబడే గొంతుతో, "అయ్యా, మీరు చాలా గొప్ప ధర్మసూక్ష్మానికి సంబంధించిన ప్రశ్న అడిగాడు. దానికి జవాబిచ్చే అర్హత నాకు లేదు," అన్నాడు.

"బతికి పోయావ్!" అన్నాడు బంది పోట్ల నాయకుడు పెద్దగా బుసకొడుతూ.

తరవాత ఒక్క క్షణం అని, "అ క్షత్రియ యువకులు వుంటున్న పర్వతాల అన్నాచే, అక్కడికి దారి తెలియి. అంత మంచి వాళ్ళు ఈ అరణ్యంలో ప్రాణాలతో వుండటం మాటోది వాళ్ళకు శ్రమం కాదు," అన్నాడు.

బందిపోట్ల నాయకుడి ఉద్దేశమేమిటో ఆ మాటల ద్వారా స్వర్ణాచారి గ్రహించాడు. అ క్షత్రియ యువకునిద్వారానే పాతమార్గా లని అతడు అలోచిస్తున్నాడు. ముందుగా ఆ యువకుల్ని హెచ్చరించటం ఎట్లా?

"ఏమిటాలోచిస్తున్నావ్? చాళిషావారిని చూస్తున్నావా? జాగ్రత్త! ఈబతుకు గుచ్చి, వెట్టుకు వెలాడ దీస్తాను," అన్నాడు బంది పోట్ల నాయకుడు.

తానికే మాటలలో కాటయాపనే చేయటం ప్రాణాపాయకరం అని గుర్తించి, స్వర్ణా చారి తాను చెప్పిన క్షత్రియ యువకులందరి పిర్వకాల శేసి బయలుదేరాడు. బందిపోట్ల నాయకుడు తిరిగి ఒంటి ఎక్కి, తన ఆసు చదులిద్దరిని వెంట తమ్ముని తోక పెట్టాడు.

ముందు స్వర్ణాచారి, కొంచెం వెనకగా ఆ ముగ్గురు బందిపోట్లూ బయలుదేరి కొద్ది సేవటకల్లా, పర్వతాల చాంది ఒక ప్రదేశాన్ని సమీపించారు. పూ ల మొక్కలూ, చిల మ్మకాలూ వున్న ఒక ప్రశాంత ప్రదేశం మధ్య ఒక చిన్న కుటీరం వున్నది. అ కుటీర ప్రాంతం చుట్టూ కంచె వున్నది. అ కంచె బయట ఒక అవు పచ్చిక మేనువున్నది.

స్వర్ణాచారి వెనక్కి ఒంటి మీద పేస్తున్న బందిపోట్ల నాయకుడు అవును చూస్తూనే కళ్ళింత చేసి, "ఒరే, అచారీ! ఆ అవు పాది అవురా కనిపిస్తున్న దే. దూడ ఎక్కడ?" అని అడిగాడు.

"అయ్యా, అది పాది అవే. దూడ ఆ కంచెకు అవతల ఎక్కడ మేస్తూ వుంటుంది," అన్నాడు స్వర్ణాచారి. అతడికి ముందుగా క్షత్రియ యువకులకు క్రతు వాది గురించి ఎలా హెచ్చరించటమో అన్న గుర్తు సమస్య ఎదురయ్యింది. మధ్యలో, యీ బందిపోట్లు పాది అవుల గురించి ముచ్చట చాడుతున్నాడు.

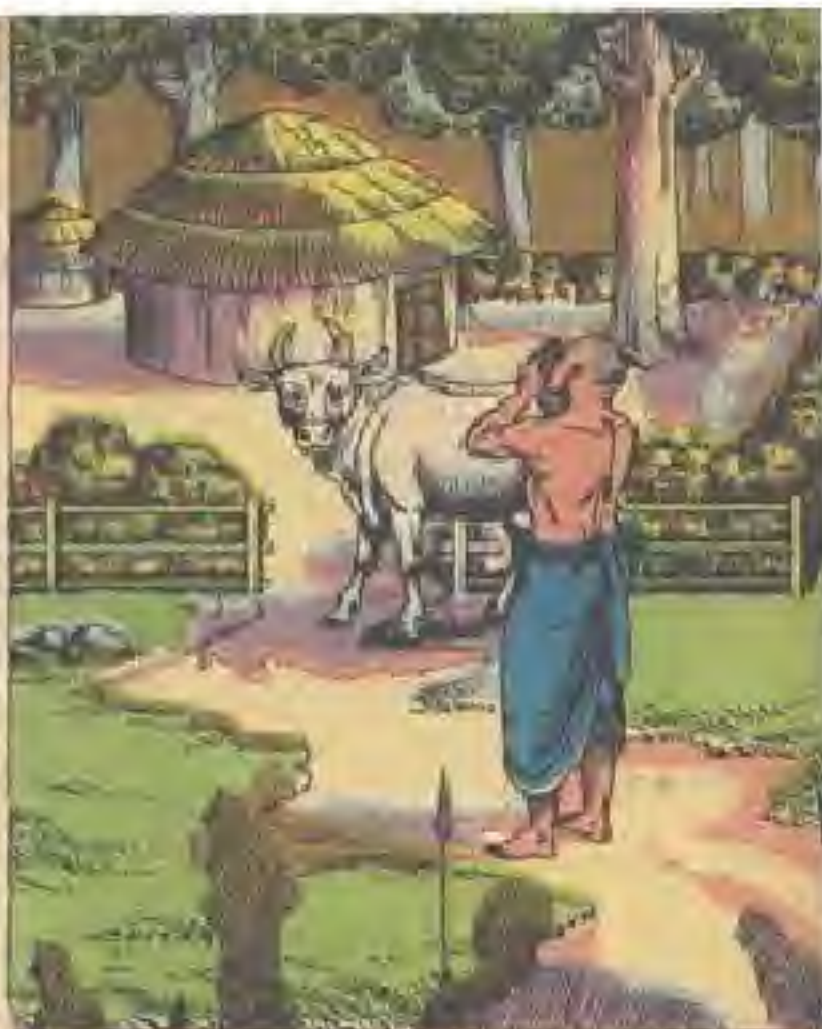

"అయ్యా, మీ రిక్కడే ఉండండి. నేను ముందుగా ఆ గుడిచానికి పోయి క్షత్రియ యువకులున్నారేమో చూసి వస్తాను," అన్నాడు స్వర్ణాచారి ఎరితో ఆమాయకుడిలా ముఖం పెట్టి.

ఆ మాటలకు బందిపోట్ల నాయకుడు చిన్నగా నవ్వి, "ఒరే, నీ గుంటనక్క వత్తులు నా దగ్గర చెల్లవు. నీవు ఎవరంట నుంచి ఈ ఆరణ్యాలూ, కొండలూ చెరే లోకం నీలోని వాళ్ళను చాలా మందిని చూశాను. నువ్వు కంచి దగ్గరే ఉండి, ఆ క్షత్రియ యువకులు వెనెలా, 'దూర దేశం నుంచి అతిథులు వచ్చాడు!' అని శేక పెట్టు; తెలియదా!" అన్నాడు.

బందిపోట్ల నాయకుడి ఎత్తుగడ ఏమిటో స్వర్ణాచారికి అర్థమైంది. తన ఆతిథు లొచ్చారని శేక పెట్టగానే, యువకులిద్దరూ నిశాఘోషాలుగా కుటీరం నుంచి బయటికి వస్తాడు. అప్పుడు వాళ్ళను హతమార్చి వచ్చునని బందిపోటు ఆలోచిస్తున్నాడు. కానీ, తాను చాడు చెప్పినట్టు శేక వేయక పోతే అదేదో చిక్కుకోవలసి వస్తుంది. ఏమిటి చారి?

"చారి, శేక పెట్టి వెళ్ళి, ఏమిటి అంతగా తటవటాయిస్తున్నావు?" అంటూ బందిపోట్ల నాయకుడు ఈసారి స్వర్ణాచారి వీపుకు గట్టిగా అనిండాడు.

స్వర్ణాచారి పెద్దగా గంతెత్తి, "ఒంటరి మీద దూర దేశం నుంచి అతిథులు ఎత్త వచ్చారు!" అని శేక పెట్టాడు. తరవాత శేకు మోడు క్షణాల కాలం జరిగినా కుటీరంలో నుంచి ఎవరూ బయటికి రాలేదు.

"అయ్యా, క్షత్రియ యువకులు వేటకు వెళ్ళినట్టుంది!" అన్నాడు స్వర్ణాచారి, ప్రమాదం తెలిగిపోయిందని సంతోషపడుతూ.

"ఆసుమానం ఎందుకు, మరోసారి శేక చెయ్యి, చూద్దాం!" అన్నాడు బందిపోట్ల నాయకుడు.

స్వర్ణాచారి యాసారి మరింత దగ్గరగా శేక పెట్టాడు. కుటీరంలో నుంచి ఎవరూ బయటికి రాలేదు. బందిపోట్ల నాయకుడు

ఒంటి మీదినుంచి దిగి, తన అనుచరుడొకణ్ణి వ్యర్థాచారి పారిపోకుండా కాపలా వుండమని చెప్పి, రెండవ వాణ్ణి వెంటబెట్టుకుని, తంచే దాటి కుటిరం ముందుకు వెళ్ళాడు.

కుటిర ద్వారానికి అడ్డంగా వున్న వెదురు తడిసి తాడుతో ఒక మేకుకు బయట గిట్టిగా బంధించబడి వున్నది. దాన్ని చూస్తూనే బందిపోట్ల వాయకుడు, తన చేక్కెస వున్న నాటితో, "అ అచారి చెప్పిందే నిజం. ఆ శ్రితయు లిద్దరూ ఇంటలేదు. మనం బోవరికి పోయి చూద్దాం. పనికొచ్చే విలువైన వస్తువులేమైనా దొరకవచ్చు!" అన్నారు.

బందిపోట్లద్దరూ ద్వారానికి దిగింది వున్న వెదురు తడిసెను వెనక్కు తిసి

కుటిరం బోవరికి వెళ్ళాడు. బోవరి వాళ్ళకు దోచుకునేందుకు విలువైన వస్తువు లేవీ తనిపించలేదు. గోడల నుంచి పులి, ఎలుగూ, జింకా చొరబి మృగాల చక్కాలు వెలొడుతున్నవి. గోడకు ఒక పోలగా రెండు తుపలూ, కొన్ని విల్లంబులూ అవిరిచి వున్నవి. కొక్కిలనుంచి రెండు ధనుస్సులు వెలొడుతున్నవి.

"విళ్ళవరో కాని మంచి విలువకాళ్ళలా వున్నారు. చూడం నుంచే శత్రువుమేగాని, అదవి మృగాన్నిగాని కొట్టెందుకు బాణం తన్న గొప్ప అయోధం మరొకటిలేదు. మనం విలువద్య కూడా కొంత నేర్చుకుని వుండటం మంచిది. ఆ విల్లంబులు తీసుకో!" అని హెచ్చరించాడు బందిపోట్ల వాయకుడు తన అనుచరుణ్ణి.

వాయకుడు యిలా హెచ్చరించగానే బందిపోటు ముందుకు పోయి అక్కడ వున్న రెండు ధనుస్సులనూ, అంబులనూ తీసుకుని కట్టగా కట్టి, భుజాన పెట్టుకున్నారు. బందిపోటు వాయకుడు కుటిరం బోసి అన్ని మూలలనూ పోయి బాగా వెతికి. అక్కడ విలువైన వస్తువు లేవీ కనబడక పోవటంతో నిరుత్సాహ వడిపోయి, తల్ల పంతుకుని కుటిరం బయటికి వచ్చేశాడు.

"అచారి! నువ్వు చెప్పే ఆశ్రితయు యువకుడు అచారధాన్యము కూడా కుటి

దంతో ఎక్కడా దాచిపెట్టు లేదే! పులి చచ్చాయి. దింక చచ్చాయి తప్ప అబరికి ఏనుగులు దంతాలైనా ఎక్కడా తనిపించే లేదు. వాళ్ళు అదవి ఏనుగులను వేటాడరా?" అన్నాడు బందిపోటు నాయకుడు.

"అయ్యా, అక్షితియే యువకులు అపారం కోసం తప్ప ఏ అదవి ఇంతువునో చంపెరు. మీరు చూసిన పులిచచ్చాలు, వాళ్ళు అత్యంతమ కోసం చంపిన వుంటుంది," అన్నాడు స్వర్ణాచారి.

"ఓహో, వాళ్ళకు ఏనుగు దంతం విలువ కూడా తెలియదన్నమాట!" అన్నాడు బందిపోట్ల నాయకుడు యానెడిస్తున్నట్టు.

తరవాత అతడు అచాపుల మేస్తున్న ఆవును తన అనుచరులకు చూపుతూ, "ఒంటెపాలు తాగి తాగి ముఖం మొత్తు తున్నది. ఈ ఆవు మెడకు తాడు దిగింది వెంట తాక్కురండి. దాని యాత ఎక్కడ?" అంటూ చుట్టూ కరియచూడసాగాడు.

ఒక బందిపోట్లు ఆవు చిగ్గిరకు పోయి దాని మెడకు తాడు తగిలించి ఒంటె కేసి తాక్కుపోసాగాడు. ఆవు మెడ గిరిజాకుంబూ పెద్దగా అరిచింది. ఆ ఆవు వెంటూనే కుట్రరం వెనక నుంచి దాని యాత పరి గెత్తుకు వచ్చింది.

"ఈ అచారిని కూడా ఒంటె మీద ఎక్కించండి," అన్నాడు బందిపోట్ల నాయకుడు.

దండ్రి మామ

అ మాట వెంటూనే స్వర్ణాచారి గడగడ రాడిపోతూ, "అయ్యా, నన్ను మీ వెంట తినుకుపోకండి. నా కిక్కడ పోయిగా వున్నది. నా ఇటుకు యక్కడ వెళ్ళుచున్నాను," అన్నాడు.

"అదేం కుదరదు. మేం ప్రస్తుతం వుంటున్న కొండ చరియ ప్రాంతాల వాస్తు శాస్త్రం తెలిసిన వాడివి గనక, నువ్వు చక్కని గృహాలు నిర్మించావి, కొద్ది కాలంలోనే మేమి మట్టుపక్కం సూర్యమండల వరకూ ఆశ్ర మించుకుని, అదికారం వెలాయించ బోతున్నాం. ఇప్పుడు నువ్వు గృహాలు నిర్మించడమే చోటు రాజధాని నగరం అవుతుంది. నన్ను తప్పక ఆహ్వాన వాస్తు

శాస్త్రజ్ఞుని చేసి గౌరవిస్తాను." అన్నాడు బందిపోట్ల నాయకుడు.

"అయ్యో, నా కలాంటి పదవ్వులేమీ వద్దు. నెమ్మిక్కడే నేనుంగా..."

స్వర్ణాచారి మీట పూర్తి చేసి లోపలి బందిపోట్లకడకు అతడి గొంతు పట్టుకుని ఎత్తి ఒంట మీదే వేసేశాడు. స్వర్ణాచారి అక్కడ లేచి నెలబడి, "రక్షించండి! రక్షించండి!" అంటూ అరవసాగాడు.

స్వర్ణాచారి శిశువు అకుటిర ప్రాంతానికి వస్తున్న అతడి మిత్రుడు విఘ్నేశ్వర పూజారి అనేవాడు విన్నాడు. అతడు స్వర్ణాచారిశిడో ప్రమాదం నెలవించించని గ్రహించి త్వర త్వరగా కుటిరాన్ని సమీపించాడు. అతడి వృద్ధికి ఒంటల మీద పున్న బందిపోట్లూ, స్వర్ణాచారి, బందిపోట్లలో ఒకడు చాక్కు పోతున్న పాటి అప్పు కనిపించాయి.

విఘ్నేశ్వర పూజారికి మెరుపులా ఒక అలోచన వచ్చింది. కుటిరంలో నివసించే క్రైయ యువకులు ఒక నింహాన్ని, పిట్టగా పున్నప్పడే పట్టుకు వచ్చి, పెండుతున్నారు.

అది ఆ యువకులు కుటిరం దగ్గర పున్న సమయాల్లో సైచ్చగా ఆ చుట్టూ పక్కల తిరుగుతూ వుంటుంది. వాళ్ళు కుటిరంలో లేనప్పుడు చాన్ని కుటిరం వెనక పున్న క్రైయ బోనులో వదిలి పోతుంటారు.

అప్పుడు విఘ్నేశ్వరపూజారికి ఆ నింహాన్ని బోనులో నుంచి వదలటం వల్ల స్వర్ణాచారిని, పాడి అప్పునూ రక్షించవచ్చున్న అలోచన కలిగింది. పాడి అప్పునూ, నింహానికీ చాలా స్నేహం. అప్పు ఆరుపులు నింహాన్ని రిచ్చి గొట్టి, దానికి బందిపోట్ల మీదికి యాకలా కోపం తెచ్చించవచ్చు...

విఘ్నేశ్వరపూజారి వరుగు పరుగున పోయి బోనులోంచి నింహాన్ని బయటికి వదిలాడు. అది బయటికి వస్తూనే వెళ్తూ గర్జించి, బందిపోట్ల శిని వేగంగా దూకుతూ పరిగెత్తింది. చాన్ని చూస్తూనే బందిపోట్ల బెదిరాయి. ఒక బందిపోటు పట్టుకొమ్మ ఒంట మీది నుంచి కింద పడిపోయాడు. నింహాని వెంగుని ఎగిరి వాడి మీద పడి, గొంతు పట్టుకున్నది. -- (ఇంకా వుంది.)

యక్షపర్వతం

3

[బందిపోట్లవాయకుడు స్వర్ణాచారి అనే వాణ్ణొకటి పట్టుకొని, అతడి వ్వారా అరణ్యంలోని ఒక నదురంలో నివసిస్తున్న యాభయ శక్తియుమువనుల్ని కుదించి తెలుపుచున్నాడు. ఆ సమయంలో వెప్పుకృతపూజారి అనేవాడు బందిపోట్ల నైక పెంపుడు పెంపొన్న తన కొద్దాడు. అది బందిపోట్లలో ఒకడి మీదవడి, గట్టిగా గొంతునేట్టుకున్నది. తరువాత—]

హఠాత్తుగా గర్జిస్తూ వెనుక వస్తున్న తన ఆనుచుండి మీద పడిన పెంపొన్న చూస్తూనే బందిపోట్లవాయకుడు అదిరివేర్చాడు. అతడు ఒక్క క్షణం సమీచేయటమా అని ఆలోచించి, చచ్చిన తుపెను పై కెత్తి, నింపొని కేసి బలంగా విసిరాడు. తుపె పోయి నింపొనికి ఒక అడుగు దూరంలో నేలకు తగిలి, వెలుపుగా గుచ్చుకుపోయింది. నింపొం మాత్రం బందిపోటును గొంతు

పట్టుకుని అటూ యిటూ విదిలిస్తూ నేల మీద పొర్లించటం మానలేదు.

బందిపోట్లవాయకుడు చుట్టూ దిసారి కలయ చూశాడు. నింపొం పట్టులో చిక్కిన బందిపోటువాడి ఒంట బెదిరి క్షత్రియు యువకుల కుటిరం వెనుక వున్న చెట్ల కేసి పారిపోయింది. మరొక అనుచరుడున్న ఒంట మీది నుంచి స్వర్ణాచారి రక్షించండి, అంటూ బిగ్గరగా కేకలు పెడుతున్నాడు.

‘తం త మా మీ’

బందిపోట్లనాయకుడికి యిక తాను తన అనుచరుల్ని సంహారం వారి నుంచి కాపాడే పనిని తెలిసిపోయింది. సంహారం నోట పిక్కిల అ బందిపోటు కిండు మోటుసాగ్లని పెద్దగా అరిచి పూయకున్నాడు. అప్పుడు సంహారం వాణ్ణి దూరంగా పదిలించి పాఠం పేసి, వెనక కాళ్ళ మీద కూర్చుని చిన్నగా గర్జిస్తూ బందిపోట్ల నాయకుడి కేసి, ముందున్న బందిపోటు కాక్కి పోతున్న పాదిఅవు కేసి చూడసాగింది.

ఈసారి సంహారం తన మీదే రోక తన అనుచరుడి మీదే తప్పక యాడుతుందని బందిపోట్లనాయకుడు భయపడ్డాడు. అది ముఖ్యంగా అహారం కోసం అవును వట్టు

కోవాలని యాస్తున్నదని అతడు పోతబడ్డాడు. అవును వదిలి వెస్తే తమకు సంహారంపై ఏలాంటి ప్రమాదమూ కాకపోవచ్చు....

బందిపోట్లనాయకుడు యిలా అనుకుని తన అనుచరుడితో, "ఒరే, ఉడ్తువెళదా! నీ తెలివి తక్కువ తనం వల్లనే మనవాడెవడు చచ్చాడు. సంహారంపై వెంటూనే మళ్ళీ అవును పదిలపెట్టే యీ ప్రమాదం సంభవించేది కాదు. సంహారం అవును తరుముకుంటూ అరణ్యంలోకి పోయేది. అప్పటికైనా ఘట్టంగా అవును వదిలి పెట్టా," అని, కళ్ళు పెరుతున్న స్వర్ణాచారి కేసి రోద్రంగా చూస్తూ, "ఒరే, వాస్తుచికి! అక నైనా నోరుమానుకుని మా వెంటపస్తావా, లేకపోతే ఒంట మీది నుంచి కిందికి పడే దోసి సంహారికి మేతగా వెయ్యమంటావా?" అన్నాడు.

ఈ ప్రశ్న స్వర్ణాచారికి ఎంతో ఎంతో పిచ్చి కలిగించింది. క్షత్రియ యువకుల పెంపుడు సంహారం తనకు జాగా మారిమి అయినది. అది తనను ఏమి చేయదు. ఆ శారణంగా అతడు లేసి భయాన్ని నదిస్తూ, "ఉష్టనాయకా! నన్ను సంహారం మేతగా వెయ్యండి. ఆ విధంగా నైనా అన్యభూమిలోనే మరణిస్తాను. అన్యభూమి కన్న ప్రయమైన వస్తువు మరేం వున్నది!" అన్నాడు.

బందిపోటునాయకుడికి మీ కివాళాలం
స్వర్ణాచారినె ఒంటె మీది నుంచె కివాళ వేత
వేయటమే మంచిదనిపించింది. కాని, అత
డికి మర్నాటికంటే కాదు కొంచెదరియ
ప్రాంతాల కట్టనున్న కాటడాని నగరం మాట
గుర్తు కచ్చింది. ఆ కారణంగా అతడు
తన అనుచరుడితో, "ఒరే, ఆ వాస్తవేక్షని
యిక్కడ సందాసని అపారంగా వదలకు.
మనం నిర్మించుకుంటే కొండకంటే పట్టణానికి
వారి సాయం కావలసి వస్తుంది. అక్కడ
వారు అంతగా మన మాట వివశపాతే.
అప్పుడు ముక్కలు ముక్కలుగా నరికి
వి తేడళ్ళ పాట్లలో నెంపుదాం." అన్నాడు.

ఈ మాటలతో స్వర్ణాచారికి నిజంగానే
వాస్తవ భయం కలిగింది. అతడు నిర్ణయాని
కెసి తిరిగి. "బీమా! బీమా!" అంటూ
పెద్దగా కేక పెట్టి, "రక్షించండి! రక్షిం
చండి!" అంటూ అరవసాగాడు.

నెంపుడు నింపాల పెరు వీసయిదు. అది
తన పేరు చెప్పుల పదగానే గట్టిస్తూ లేచి.
ఒకసారి జూలు ఎదిరించుకుని స్వర్ణాచారి
వున్న ఒంటె కేసి చూసింది. కాని, యీలో
పలే కానున్న ప్రమాదాన్ని గుర్తించిన అంది
పోటు అప్ప మెడకు వున్న కాయకు చచ్చిన
వదిలి, ఒంటెను గట్టిగా అదిరించాడు.
ఒంటె తొన్నపోలాల కేసి వెరుగు లంకించు
కున్నది. దాని వెనకగా బందిపోటునాయ

కుడు కూడా తన ఒంటెను వెగంగా చీలి
గెత్తించాడు.

ఈ జరిగినదంతా విప్పుక్కర పూజారి
కుటిరం వెనక వుండి చూస్తూనే వున్నాడు.
ఎంతో కాలంగా తనకు ఘుక్రుయగా పుంటూ
కట్టనుబాల్లో తనను వదలని స్వర్ణాచారి
బందిపోట్లకు బంపి అయి పోవటం అతడికి
ఎంతో దాభ కలిగించింది. సమయానికి
క్షత్రియ యువకులు కుటిరంలో వున్న
ట్టయితే, యీ విషయం కలిగి వుండేది కాదు.

విప్పుక్కరపూజారి యంతగా అనుకునే
ఆ క్షత్రియ యువకులిద్దరూ ఆ సమయంలో
అరణ్యంలో వెట ముగించి తమ కుటిరాల
వైపుకే బయలుదేరి వస్తున్నారు. ఆ రోజున

వాళ్ళకు వెట బాగా పోగింది. ఒక యువకుడి భుజామీదంచి లేడి ఒకటి వేళ్ళాడుతున్నది. రెండవ యువకుడి భుజం మీద రెండు ఆడవికొళ్ళూ. చతిలో నాలుగు కుందేళ్ళూ వున్నవి. వాళ్ళు నిశ్చింతగా కబుర్లుడుకుంటూ నడుస్తున్నారు.

ఆ యువకులిద్దరూ తమ కుటిరానికి కూడవేటు దూరంలో వుండగా పెంపుడు సంహం చిన్నగా గర్జిస్తూ వాళ్ళ దగ్గరకు వచ్చి, గిరికీలు తిరుగుతూ, యువకుల్లో ఒకరి కాళ్ళమీద చుట్టుకొసాగింది. సంహాన్ని చూసి ఆ యువకులు పొందిన ఆశ్చర్యం అంతా యింతా కాదు. తాము వెటకు బయటదేరటవ్వకు దాన్ని బోసులో పెట్టుటం

జరిగింది కదా! మరి అది బోసులో నుంచి ఏలా బయట వడింది? కర్మం కాలి సంహం ఎవరికైనా ప్రాణహాని కలిగించలేదుగదా!

యువకులు యిలాంటి అనుమానాలతో ఒకరి ముఖం కేసి ఒకరు ప్రశ్నార్థకంగా చూసుకునేంతలో విఘ్నేశ్వర పూజారి చెట్టు వెనక నుంచి వాళ్ళ ముందుకు పరిగెత్తుకుంటూ వస్తూ, "మహా యోధుల్లారా, ఖడ్గ జీవదత్తుల్లారా! పుట్టిమొనిగింది, కొంపి లంటుకున్నై, సర్వనాశనం జరిగిపోయింది!" అన్నాడు.

ఆ మాటలకు శ్రుతియయవకు లిద్దరూ ఓక్కలుకాలం నివ్వెరపోయారు. వాళ్ళల్లో ఒకడు పూజారి కేసి నిశితంగా చూస్తూ, "ఏమిటా సర్వనాశనం? మేవ్వా, మేమూ, చుట్టూ వున్న ఆరణ్యం పచ్చగా కళకళలాడుతూ బతికే వున్నాంగదా! మరి అజరిగి పోయిన సర్వనాశనం ఏ ప్రాంతాల? మాకు ఆశ్చర్యం కలిగివున్నదల్లా, యీ భీముడు బోసుతో నుంచి ఏలా బయట వడగలిగాడా అన్నదే!" అని సంహం బాలు చిట్టుకుని నేళ్ళతో దువ్వసాగాడు.

విఘ్నేశ్వరపూజారి ఆ శ్రుతియ యువకులిద్దరికీ అంతకు ముందు కుటిరం ప్రాంతాల జరిగిన భీభత్సం సంగతి గిజగిజా చెప్పి, "ఖడ్గ జీవదత్తుల్లారా! ఇక్కడ కాలయాపన చేయటం దేనికి? త్వరగా కుటిరం దగ్గరకు

రంతి. అక్కడ చిముడి పంజా డెబ్బలకు చచ్చిన బందిపోటు శివాన్ని కూడా మీరు చూడవచ్చు. ఆ మీదే చిప్పుక్కరుడి కృప వల్ల పొదిగి పూ, గోవత్సం మాత్రం మనకు దక్కాయి." అన్నాడు.

పూజారి చెప్పినదంతా విన్న ఇద్దరూ కుటీరం అక్కర్లేంలే పాటు. ఎక్కడ లేని భోపావేశం కూడా కలిగింది. తాము పురిమిస్తే మహాదర్శనంలో అదిమవాసులైన అనేక తెగల మానవులు నివసిస్తున్నారని మాత్రమే యింత వరకూ వాళ్ళకు తెలుసు. ఒకపెదను యానాచి వరకూ వాళ్ళా ప్రాంతాల మాన ఎరగటం. అలాంటి పరిస్థితుల్లో ఒకరినీ మీదే పచ్చిన బందిపోట్లు తమ కుటీరంలో భారపడటమేగానీ, తమకు అతిథి సమామం దైన స్వర్ణాచారినీ ఇంకెంతగా ఎత్తుకు పోవటం వాళ్ళకు ఎక్కడ లేని భోపాన్ని తెప్పించింది.

"జీవా, యిక మనం యిక్కడ కాల యాపనీ చేయకూడదు. ఆ బందిపోట్లు వెళ్ళిన మార్గం ఏదో పూజారి మనకు చెప్పాడు గదా. మనం వెంటనే బయలుదేరి పొయి స్వర్ణాచారినీ వాళ్ళ వారి సంచి విడిచింది. అదుర్దాపల్లె వరకీ పోగులు వెద్దాం." అంటూ ఇద్దరూ కత్తి దూకారు.

కీవదత్తుడు తన మిత్రుడి భుజం మీద వయ వేసి, "ఇద్దా, ముందు వెనుకలు

చూడకుండా శత్రువుల కేసి దుమకటం ప్రమాద కారణం అవుతుంది. ఆ శత్రువుల నంబు ఎంత? వాళ్ళు మన కుటీరం కేసి పనిగట్టుకు రావడం వెనక ఏదైనా రహస్యం వున్నదా? ఇవిన్న పాపధానంగా అలోచిం తాలి. పైగా ఎక్కడో ఎడారుల్లో మాత్రమే వాహనాలుగా ఉపయోగించే ఒంజులను, అదుర్దాపల్లెలు యా అరణ్యంలోకి ఎందుకు తెచ్చారు?... సరే. ముందు కుటీరంలో నుంచి వాళ్ళు ఏమేమి ఎత్తుకుపోయారో వెళ్ళి చూద్దాం." అన్నాడు.

ఇద్దరూ కుటీరం ముందుకు వెళ్ళింతలో, వెనక పేస్తున్న చిప్పుక్కర పూజారి వాళ్ళను అపి, "యోదుల్లారా!

నదిగో యీ పాద వక్కిన నేల వారి వున్న శ్రమశవాస్తి తలకించండి! దీమది పంజా దెబ్బకు ఏయి పిరస్వర్థం అలంకరించాడు," అన్నాడు.

ఖడ్గ వేదవేత్తలు బందిపాటు శవం వున్న రోటుకు పోయారు. ఖడ్గవేద్య కాలితో నదాన్ని అటూ యటూ కదిలించాడు. ఉద దర్తుడు శవం గేస పవీత్రంగా చూసి: "పియ అదవిజాతి చాడు కాదు. దున్నుల తీరూ, ముఖ లక్షణాలూ చూస్తూంటే, ఏక్కడో డూర ప్రాంతం నుంచి యీ అరణ్యాల్లోకి వచ్చినట్టుంది," అన్నాడు.

"దీకు కాస్త ప్రాణంతో వున్నట్టుంటే, ప్రశ్నించి అన్ని రహస్యాలూ బయటికి

లాగే పని. పాపం, దీమది శేం తెలుసు! శాపం కాద్రి పంజా దెబ్బలతో పాటు, చాది నోదలతో గెరితు కూడా వట్టుకున్నది," అన్నాడు ఖడ్గవేద్య.

తరవాత యుద్ధకులిద్దరూ కుటిరంలోకి వెళ్ళారు. అక్కడ చాదా వస్తువులు చెల్లా చెదుడుగా గింప వడివేసి వున్నవి. గోడకు వెళ్ళాయతూ పుంధుపలసిన రెండు ధను స్తులవా, ఒక మూలగా పెట్టివృధాదిన అంబుటా వాళ్ళకు గణపించలేదు.

"ఈ బందిపాట్లకు మన కుటిరంలో శవం వంచిన చిలువగల వస్తువులు, ధనుస్సులూ, అంబుటా అన్న పాట! ఏళ్ళను పడలి చాడు, నెలది తరచులనింటి! వాళ్ళు ఎటు నుంచి వచ్చారో, ఎటు పోయారో ఖడ్గజాతి వాళ్ళల్లో కొందరై నా తప్పక చూసే వుంటాడీ," అని వేదవేత్తయి, పూజారితో, "విఘ్నేశ్వర పూజారీ! సుష్టు కొంచెం వెళ్ళి యీ చుట్టుపక్కల ఎవడైనా ఖడ్గజాతి వారు కనిపిస్తే, వెంటనే వాణ్ణి యిక్కడికి తీసు గుర్రా!" అన్నాడు.

విఘ్నేశ్వర పూజారి కుటిరం నుంచి బయటికి వచ్చేసరికి, అపరిసరాల్లో వున్న మోకాళ్ళు ఏత్తు కంటే వేక్కిగా ఖడ్గజాతి కాళ్ళ నాడంకొడు అరణ్యమల్లా, అతడి అచేపరులు కొందరూ రణగోణ ధ్వనిగా హుటాదుకుంటూ రావటం అతడికి కని

పించింది. వెంటనే విఘ్నేశ్వర పూజారి వాళ్ళు తన గదిగదిపోయి, "క్షత్రియు యువకులు చేట మీదవి యిప్పుడే తిరిగి వచ్చారు. ఒకటెల మీద వచ్చినా బంది పోట్లను మీదో ఎవరైనా చూశారా? వాళ్ళు నా ప్రాణమిత్రుడైన స్వర్ణాచారిని ఎత్తుకు పోయారు," అన్నాడు.

ఆ మాటలకు అరణ్యమల్లు రిన్ను యిచ్చుకుని, "పూజారి, మీరే ఆ బంది పోట్లను చూడటం ఏమిటి? వాళ్ళు మా పంట పొలాలను దోచుకు పోతుండగా ఎదిరింది. వాళ్ళ భాటికి తట్టుకోలేక పారిపోయాం కూడా. స్వర్ణాచారి వాళ్ళ వంత ఆంతుష్టిలో ఒక దాని మీద పుండటం నా అనుచరుల్లో కొందరు చూశారు. ఇక్కడివీడత్తు ప్రభు

వులు సమయానికి యిక్కడ వున్నట్టయితే, అదుర్దామల్లుతో ఒక్కడు కూడా ప్రాణాపతే పోగలిగేవాడు కాదు," అన్నాడు.

బయట రేగిన కలకలం విని ఇద్దరూ దీప దత్తులకు గురిదేం నుంచి వెలువడిన వచ్చారు. అరణ్యమల్లు వాళ్ళ దగ్గరకు పోయి, "ఇద్దరూ దీపదత్తు ప్రభువుల్లారా? మీరే ఎవరూ బంది పోయింది. మా పంట పొలాలను బంది పోట్లు దోచుకు పోయారు. ఒకమీ ఎరుగని మా ఇళ్లమ్మగబాతి పోయింది. వాళ్ళ భాటికి వెలువడలేక అరణ్యమల్లరానికి పారిపోయి వచ్చాము," అన్నాడు.

అరణ్యమల్లు యిలా అనగానే ఇద్దరూ దీప దత్తులకు అవచ్చిన ఒకటెల వాళ్ళు తేచిలం బందిపోటు వృత్తి మీద బతికే దేశం మనసు

అని అర్థమైపోయింది. కాని, వాళ్ళు ఖడ్గ మృగాల మీద వున్న అటవికుల్ని ఎదిరించి ధైర్యంగా నిలబడటమే గాక, వాళ్ళను తేలిగ్గా పడించి పాదదోలగలగటం వాళ్ళకు చాలా అశ్వర్యాన్నే కలిగింది.

"రాజువైన సుప్రభ్య, ఆ బందిపోట్లకు చెప్పిచ్చి పారిపోయావా? నీ పిరికితనం చూసి నీ అనుచరు లెమిసుకుంటారు?" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ కోపంగా.

"అయ్యో, ఆ పారిపోయింది నేను. రాజుగారు ఆ బందిపోట్ల శిషి చాలేదు," అంటూ మృతి శిలామూలి అన్న జీవదత్తుల ముందుకు వచ్చాడు.

"అలాగా! వాళ్ళు మనం ఏకగవి కొత్త అయిదాల్చేమైనా మీ మీద ప్రయోగించారా? లేక ఆ ఒంటెల్ని చూసి మీ ఖడ్గమృగాలు బిడిరి పారిపోయాయా?" అని అడిగాడు జీవదత్తుడు.

శిలామూలి కొండవాగు దగ్గర జరిగిన దంతా చెప్పి, "ఆ బందిపోట్ల దగ్గర కత్తులూ, తులలూ తప్ప మరేం లేవు. కాని,

ఒంటె అని మీరు చెప్పే ఆ వింత జంతు వును చూసి మా వాళ్ళు ఎందుకనో చాలా భయపడిపోయారు. తోగడ ఆ ఒంటెను మా వాళ్ళు చూసి వుండలేదు," అన్నాడు.

"నీదే, జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. మేం స్వర్ణాచారిని వాళ్ళ నుంచి విడిచిపెట్టుకు చావాలి. అంతేకాక ఆ డుక్కాల్లులు మరో నాడూ యిటువ రాకుండా తీగిన శిల విడిచి చాలి. శనక మీలో కొండయ బయలుదేరి, వాళ్ళు పోయిన దారి గుర్తులు తెలుసుకుని రండి! మేం యిద్దరం సూర్యాస్తమయానికి యింకా రెండు మూడు గంటల కాలం వృన్వజవగా బయలుదేరి పోతాం," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

జీవదత్తుడు మాట వూర్తి చేసేలోపలే అరణ్యమెల్లు తన అనుచరులతో నలుగురిని దగ్గరకు పిలిచి బందిపోట్లు పోయిన మార్గం తెలుసుకుని రమ్మని అజ్ఞాపించాడు. ఆ వెంటనే ఆ నలుగురూ ఖడ్గమృగాలను ఎక్కి కొంతదూరం వెళ్లి బయలుదేరారు.

—(ఇంకా వుంది)

యక్షపర్యతం

4

[అరణ్యంలో వేదాచార్యుని అథ్త జీవదత్తులనే క్షిరమయనకుదిల్లరూ తమ కురీ
చానికి తిరిగి వచ్చి, విష్ణుశ్రవణాచారి వ్యాకా బంధిపోట్లు చేసిన యర్హార్యుల
సంగతి చెప్పారు. వాళ్ళు ఏట వైఫేకు పోయారో తెలుసుకుని వచ్చేందుకు వలుగుకు
అర్హులైనవాళ్ళను, చాళ్ళ రాజైన అరణ్యమల్లు అరణ్యం కేసి పరిపాడు. తరవాత—]

ఖుద్దజాతివాళ్ళు నలుగురూ తిరిగి వచ్చే
లోపల పంట ముగించి, బోజనాలు చేసి
ప్రియాణానికి సిద్ధంగా పుండలం మంచి
దనుకుని అథ్త జీవదత్తులు పంటపనుల్లో
నిమగ్నులయ్యారు. రాజు అరణ్యమల్లు,
అతడి అనుచరులూ కుటీరం ముందు
బంధిపోట్లను గుర్తించి నీట్టాయకొసాగారు.

“ఈ బంధిపోట్లను పూర్తిగా తుడిచి
పెట్టండి మనకు రక్షణ లేదు. మన కొలాల,

వంటి సిద్ధంగా పున్న తరుణంలో వాళ్ళు
మరేసారి దోచుకు పోయేందుకు తిరిగి
రావచ్చు.” అన్నాడు అరణ్యమల్లు.

అ మాటలకు మంత్ర శిలాముఖి అప్పు
నన్నట్టు తల వూచి. “మహారాజా! మన
వాళ్ళు ఆ బంధిపోట్లను చూసిగాక. వాళ్ళు
ఏక్కి వచ్చిన వెంట జంతువులమే చూసి
ఎక్కువగా భయపడ్డారు. ఆ జంతువులు
చానికరమైనది కావని తెలుసుకున్నారు

గవత, యాసాచి మనవాళ్ళు ఆ మచ్చార్లు
బడు ఏదిరించి, హతమార్చిందకు వి మాత్రం
చెనుదీయకు," అన్నాడు.

"క్షత్రియయవకుల సాయం తిను
కుని యిప్పుడే మనం వాళ్ళను వెంటబడి
తదిమ సేవ్యవాళనం చేస్తే బాష్టంబుంది
కదా? ఈ ఆలోచనకు క్షత్రియయవకు
లేమందాలి!" అన్నాడు అరణ్యమల్లు.

"యిద్దరం అంటే ఇద్దర జీవవత్తులు
నెద్రాపాకాలు కూడా మానేస్తారు. యిప్పుడు
ఆ బందిపోట్లు స్వర్ణాచారినీ కూడా ఎత్తుకు
పోయారు గదా! వాళ్ళను బోజనాలు
మొగించి బయటికి కానియింది, చెప్పి
చూద్దాం," అన్నాడు విశ్వుశ్వరహాసాం.

ఏళ్ళు యిలా మాట్లాడుకుంటూ వుండగా
ఇద్దర జీవవత్తులు బోజనాలు చేసి కుడిదం
సుంది బయటికి వచ్చారు. విశ్వుశ్వర
హాసాం జీవవత్తుడితో, అరణ్యమల్లు,
యితర ఇద్దరూ వాళ్ళు చేసిన ఆలోచన
గురించి చెప్పాడు.

"ఈ ఆలోచన వాకు వేటి నుంచి యిక్క
డికి వస్తూనే కలిగింది. కాని ఆ బందిపోట్లు
అప్పటికే యీ పరిసరాల నుంచి వెళ్ళి
పోయారు. మన ఇద్దర్యుగం తన్ను 'దూర
ప్రయాణంలో' ఒంటి మూడింతలు వేగంగా
పరిగెత్తుతుంది. అందువల్ల అదుర్దాదులను
హతం చేయాలంటే, వాళ్ళు ఒంటిల మీది
నుంచి దిగి ఏ విక్రంతి తినుకుంటున్నప్పుడో
చుట్టుముట్టాలి." అన్నాడు జీవవత్తుడు.

"అలాగే వేద్దాం, జీవవత్తు ప్రభా!
మా వాళ్ళను నలభై యాభైమందిని వెంట
బెట్టింకు పోదామా?" అన్నాడు అరణ్య
మల్లు ఉత్సాహంగా.

జీవవత్తుడు సవ్వి, "అరణ్యమల్లు,
అంతమంది అనుచరులతో ఆ బందిపోట్లను
అనుసరించి పోవటం ఎలా సాధ్యమవు
తుంది? వాళ్ళు మన చాకను తేలిగ్గా గుర్తించి
అందకుండా పారిపోతారు. ఆ ఆయన నీ
నెనూ, ఇద్దరవర్నా యిద్దరమీ బయటదేరి
పోతాం. ఈ క్రాంతి వాళ్ళు ఎక్కడ విడిచి
చేస్తారో మీన ముందేగా వాళ్ళ నాయం

కుట్టి పోతమార్చి, తతిమ్మా వాళ్ళను పట్టు
కోవటమో లేక యీ అశిష్టప్రాంతాలు
పడిలి పోయేలాగానే చేస్తాం," అన్నాడు.

ఒక అరగంట కాలం గడిచి గడచిక
మొంటే బందిపోట్ల బాదలు తెలుసుకోవ
డానికి పోయిన ఖడ్గబాతి వాళ్ళల్లో ఒకడూ
తిరిగి వచ్చాడు. వానికి పున్న ఖడ్గమ్మగం
అయోహంతో కొవ్వతున్నది.

తన అనుచరుణ్ణి చూస్తూనే అరణ్య
మల్లు అదుర్దాగా, "బందిపోట్లు కనెవం
దాదా? నీతో బయలుదేరిన తతిమ్మా
ముగ్గురూ ఏమయ్యాడు?" అని అడిగాడు.

ఖడ్గబాతివారు నాలుగు మాటల్లో సంగతి
సందర్భాలన్నీ చెప్పేశాడు. అతడూ అతడి
అనుచరులు ముగ్గురూ కొంతవారును చేచి
సరికే బందిపోట్లు వాసును దాచి ఉత్తర
దిశగా వెళ్ళిపోతున్నారు. వాళ్ళ కంట బడ
కుంటా ఖడ్గబాతివాళ్ళు బందిపోట్లను కొంత
దూరం అనుసరించి పోయి, వాళ్ళు కొండ
పాదాన్ని అనుసరించి ప్రవహిస్తున్న నదీ తీరాన్ని
అంటి పెట్టుకుని పోతున్నట్లు గ్రహించారు.
ఆ సంగతి చెప్పిందాకం ఖడ్గబాతి వాళ్ళల్లో
ఒకడు ముందుగా యిక్కడికి పరుగుల
మీద వచ్చాడు.

"తతిమ్మా మన వాళ్ళు బందిపోట్ల
వెన్నంటి పోతున్నారా?" అని అడిగాడు
తీవదత్తుడు.

"పోతున్నాడే, దేరా! మనం పోయి
వాళ్ళను కలుసుకునేవరకూ, వాళ్ళు బంది
పోట్లను కనుమరుగు కాకుంటూ చూస్తూనే
వుంటాయ్," అన్నాడు ఖడ్గబాతివారు.

తీవదత్తుడు నీ కుసుకాలం మౌనంగా
వ్రూకుతుని ఖడ్గవచ్చితే, "బద్దా, యిక మనం
బయలుదేరవచ్చు. మార్గాస్తమీయం తర
వాతే మనం ఆ బందిపోట్లు పున్న ప్రదేశాన్ని
వెరటం మరిచి, ఆ తరవాత అవకాశాన్ని
బట్టి వాళ్ళ అంతులేబడ్డాయి. స్వర్ణాచారినీ
యో రాత్రికే పదిపంచుకుందావాలి," అన్నాడు.

ఆ తరవాత ఖడ్గ తీవదత్తులు తమ తమ
కత్తులూ, విల్లంబులూ తీసుకుని ప్రయాణా
నికి ఖడ్గమ్మగం అను ఉపయోగిస్తామా అను

అనంతలో విప్రుశ్వురహజారి హతాత్తుగా ఏదో గుర్తు కేల్చిన చాడిలా ఎగిరిపడి, "క్షత్రియ యోధుల్లాడా, మీరు ఆ బంది పోట్లను సునాయనంగా వెలివడించి పోవటానికి వాళ్ళు ఉపయోగించిన వాహనాన్నే వాయకోపమ్మ. మన సంహం చరిమిన బంది పోట్లు వాడి ఒంటె యీ ప్రాంతాలనే ఎక్కడో పుటటండి, వెలిగించండి!" అన్నారు.

ఆ మాట వింటూనే అరణ్యమల్లు తన అనుచరులతో, "నెజమే, ఆ వింత జంతువు మాట మరిచాం. అది కుటీరం వెనకనే ఎక్కడో ఎల్ల కొండ మేస్తూ వుంటుంది. వెళ్ళి పట్టుకు రండి," అన్నారు.

ఆ వెంటనే నలుగురు ఖడ్గజాతివాళ్ళు గుటీరం వెనక వున్న అరణ్యంలోకి పోయి పావు గంటకాలం గడిచి గడవకముందే ఒంటెను వెలికి పట్టుకుని ఖడ్గ జీవదత్తుల దగ్గరకు వచ్చారు. ఖడ్గ జీవదత్తులు ఒంటె మీద ప్రయాణమయ్యారు. అంతకు ముందు బందిపోట్లను గురించే సమాచారం తెచ్చిన ఖడ్గజాతివారు ముందుండి దారి తీయగా, సూర్యాస్తమయ సమయంలో వాళ్ళు బంది పోట్లను నది ప్రాంతంలో గల ఒక కొండ వక్కన చూశారు. ఈ లోపల ఖడ్గ జీవదత్తులకు మిగిలిన ముగ్గురు ఖడ్గజాతివారూ కనిపించి వాళ్ళతోపాటే బయలుదేరారు.

చీకటి పడి నమయానికి బంది పోట్ల నాయకుడు తన అనుచరులను నదీతీరంలో ఆ రాత్రికి మజలీ ఏర్పాటు చేయవలసిందిగా అజ్ఞాపించాడు. బందిపోట్లందరూ తమ వాహనాలు దిగి, ఒంటెలను దాపులనున్న చెట్లకు కట్టివేసి వంట సమయ ప్రారంభించారు. వాళ్ళల్లో కొండకు పండు పుట్లల కొనం అడవి చెట్లలోకి వెళుకపోయాడు.

ఖడ్గ జీవదత్తులు, తమ వెంట వున్న నలుగురు ఖడ్గజాతి వాళ్ళతో బందిపోట్లకు కనబడకుండా కొంచెం దూరంగా వున్న గుఱురు చెట్లచాటున దాక్కుని, స్వల్పదారి కొనం బందిపోట్లు మజలీ చేసిన ప్రాంతాన్ని దరిగగా చూడసాగారు. స్వల్పదారి బంది

పొట్ట మీద్య ఎక్కడా వాళ్ళకు కనిపించలేదు. ఆ దుర్మార్గులు అతన్ని దారిలోనే ఎక్కడైనా చంపి పోవేశారా అన్న అనుమానం జీవదత్తుడికి కలిగింది.

"ఇద్దా, స్వర్ణాచారి ఎక్కడా కనిపించటంలేదు. ఒకవేళ యీ దుర్మార్గులు అతన్ని చంపివేసి పుండరు గదా?" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

ఆ ప్రశ్నకు ఖడ్గవర్మ తల అడ్డంగా అడించి, "అలా జరిగి పుండరు. స్వర్ణాచారి జీవులమారి నక్క. వీళ్ళను మోసగించి పారిపోయి పుండరానని నాకు అనుమానం కలుగుతున్నది. కాని, అతన్ని గురించి నా నెలకల తెలుసుకోవటం చాలా సులభం. నువ్వుక్కడే వుండు, యిప్పుడే వస్తాను." అంటూ కత్తి దూసి బయలుదేరాడు.

జీవదత్తుడు అతన్ని ఆవి, "ఏం చేయబోతున్నావు?" అని అడిగాడు.

"ఎందు వుల్లల కోసం వదిలి తీరం సుంచి అరణ్యంలోకి కొందరు బందిపోట్లు వచ్చారు గదా. వాళ్ళల్లో ఒకణ్ణి ప్రాణాలతో పట్టుకుంటే నంగతి సందర్భాలన్నీ తెలిసిపోతవి," అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

జీవదత్తుడు కొంచెం అలోచించి, "ఈ ఎత్తుగడ బాగానే వున్నది. వెంట ఒక ఖడ్గబాతి వాణ్ణి కూడా తీసుకుపో. మనం యిక్కడ దాగి వున్న నంగతి మాత్రం

ఆ దుర్మార్గులకు తెలియకుండా వని పూర్తి చేసుకురావాలి." అని హెచ్చరించాడు.

ఖడ్గవర్మ, ఒక ఖడ్గబాతి వాణ్ణి వెంట తీసుకుని చెట్లల్లో ఎందు వుల్లలు ఎతుకుతున్న బందిపోట్లల్లో ఒకణ్ణి పట్టుకునేందుకు బయలుదేరాడు. అతడికి త్వరలోనే అభావించాడు ఒకడు కనిపించాడు. కాని వాడు తనను చూసి అనుచరులను హెచ్చరించక ముందే గొంతు నొక్కి పట్టుకోవాలి!

ఖడ్గవర్మ ఒక ఉపాయం ఆలోచించాడు. బందిపోటువాడు చెట్లకింద పడివున్న ఎందు వుల్లలను పోగు చేయటమే కాక, ఎండిన వని అనుమానం కలిగిన చెట్లకొమ్మలను కూడా బలంగా బాగి విరుస్తున్నాడు.

ఖడ్గవర్మ, తన చెంట పున్న ఖడ్గపాతి వాణ్ణి హెచ్చరించి, వాడి చేత ఒక పెద్ద ఎండు కొమ్మును తెట్టు సుంచి విరిచించి, అది దవీచుని కింద పడుకూండాగానే పరిగెత్త వాడితోపాటు దగ్గర వున్న ఒక చెట్టు వెనక దాక్కున్నాడు. ఎండుకొమ్మ విరిగి పడినకల్తం వెంటనే బందిపోటువాడు దాన్ని ఎత్తుకు పోయేందుకు అక్కడికి వెచ్చాడు. వాడున్న అవేసేంంలో వాడికి అంత పెద్ద ఎండుకొమ్మ దానికై అది చెట్టు సుంచి విరిగి ఎండుకు పడుతుందా అన్న అనుమానం కలగలేదు.

బందిపోటువాడు పంగి ఎండుకొమ్మను కదిలించడమే సమయంలో ఖడ్గవర్మ

వెనక నుంచి వచ్చి మీదపడి, వాడి గొంతును కెరిచి వెతులతో బలంగా వదిలి విట్టు కున్నాడు. అదే సమయంలో ఖడ్గపాతివాడు అక్కడికి వచ్చి, ఖట్రు వాడి గుండెకు గురి చేసి నోరెత్తితే ఖట్రు పొడుస్తానని సాంబు చేశాడు.

ప్రాసరయంతో గడగడ పయికిపోతున్న బందిపోటును మెడపట్టుకుని లేపి నిలబెట్టి ఖడ్గవర్మ వాడితో, "నెరెత్తకుండా నా చెంట రా, నీ కెలాంటి ప్రాణ హాని కలగదు. కానీ, అరిచి నీ అనుచరులను హెచ్చరించ ప్రయత్నించావ — ఇన్నిక్కడ నిలుపునా సరికేస్తాను," అన్నాడు.

బందిపోటువాడు కుక్కిన పేనుదా అయిపోయి ఖడ్గవర్మ చెంట బయలుదేరాడు. ఖడ్గవర్మ తెచ్చిన బందిపోటును చూసి జీవదత్తుడు వాచా నంకోపించి, "ను నాయావంగా శత్రువును పట్టినట్టు న్నావు! స్వస్థాచారిని గురించిన సమాచారం ఏమైనా చెప్పాడా?" అని అడిగాడు.

"నేనింతవరకూ వాణ్ణి ఎలాంటి ప్రశ్న అడగలేదు. అచుట్టుపక్కల యింకా కొందరు ఏడి అనుచరులు తిరుగుతున్నారు. అందుకని వీణ్ణి పరాసరి సేదగ్గరకు తెచ్చాను," అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

"ఒక్క కొండవాగు దగ్గర మీరు చెంట పోతారు చోరుకు న్నారు గదా. అసలు

యంలో అక్కడ మీరు పట్టుకున్న స్వల్ప
వారి అనే అతన్ని ఏం చేశారు?" అని
అదిగాడు జీవదత్తుడు. బందిపోటును.

"నిజంచెప్పితే నన్ను ప్రాణాలతో వదిలి
స్తారా?" అన్నాడు బందిపోటు వణుకుతూ.

"తప్పకుండా వణుకుతాం. కాని,
అబద్ధాలు చెప్పి మమ్మల్ని మోసగించ
యాకాదే, నన్ను ముక్కలు ముక్కలుగా
నరుసుతాం. తెలిసందా?" అన్నాడు జీవ
దత్తుడు కోపంగా.

"అయ్యో, ఆ అవారి చాచిపోతున్నా
'రక్షించండి!' అంటూ శ్రేణులు పెట్ట
పోగాడు. మానాయకునికి అతన్ని దంపటం
యిష్టంలేదు. అందుకని వాణ్ణి జైన్లుకంకు
లున్న గోతంలో గొంతు వరకూ దూర్చి.
గోతం మూత దిగించాడు. ఇప్పుడు వారు
నది ఒడ్డున మెలిచించిన సామానుల్లో పడి
వున్నాడు," అని చెప్పాడు బందిపోటు.

"ఈ చాత్రాని మీరుంతదోయే చోటు యిదే
గదా! తెల్లవారి తిరిగి ప్రయాణం ప్రారం
భిస్తారు. అవునా?" అని అదిగాడు జీవ
దత్తుడు.

"అవును. గానీ నాకు ప్రాణపోనీ కలి
గించరు గదా? అంతా విజయం చెప్పాను,"
అన్నాడు బందిపోటు.

"సంపూర్ణ చెప్పిన జాబ్లో వున్న నిజా
నిబాలు తెలుసుకునే వరకూ నిన్నిక్కడే

ఒక చెట్టుకు కట్టివేసి వుంచుతాం. వెళ్లి
ఆరవకుండా పుండేందుకు యిన్ని చెట్ల
అకులు నీ వెంట ముక్కక తప్పదు!" అని
జీవదత్తుడు పక్కనే వున్న ఒక ఇల్లవారి
చాదికి సొంబ్బి చెశాడు.

ఇల్లవారి వాడు, బందిపోటును దూరంగా
తిసుకు పోయి ఒక చెట్టు దోడెకు గట్టిగా
అడవి తీగతో కట్టివేశాడు. అసరికి బాగా
చీకటి పడిపోయింది. ఇద్ద జీవదత్తులు
ఒక చెట్టు మీదికి పోయి బందిపోట్లు విడివి
వేసిన ప్రాంతాన్ని పరీక్షగా చూడసాగారు.
ఒక వెంట చిన్న నెగడు వెలిగింది. దాని
మూడు బందిపోట్లు నాయకుడు కూర్చుని,
దుట్టా చేరిన నలుగురైదుగురు అనుచరు

లతో ఏదో మాట్లాడుతున్నాడు. తలిమ్మా బందిపోట్లు తిండి తిని నిద్రించేందుకు వావలూ, గోదాబూ నేల మీద వరుచు కూర్చున్నారు.

"ఖడ్గా, మరి కాస్తే పొద్దు పొనిచ్చి మన వాడి ప్రారంభిద్దాం. మూడుగా స్వర్ణాచారినీ బంధవిముక్తుని చేయాలి. ఆ తరువాత మన ఖడ్గవాతి వాళ్ళను పంపి ఒకరినొకరు యిక్కణ్ణంది తరిమి వేయాలి. తరువాత ఖడ్గ మృగాలను ఎక్కి మనం బాబాలు కొడుతూ బందిపోట్ల మీద పది. వాళ్ళు నిద్ర నుంచి లేచే బోపలే అందిన వాళ్ళను నరికి, మిగతా వాళ్ళను చెల్లా చెదురు చేద్దాం." అన్నాడు తీవ్రదత్తుడు.

"వాఫ్లండి. అప్పటికన్న ముఖ్యం స్వర్ణాచారినీ విడిపించటం. ఆ తరువాత ..." ఖడ్గ వర్మ మాట మధ్యలోనే ఆగిపోయి. ఎక్కడ లేని ఆశ్చర్యంతో బందిపోట్లు విడిది చేసిన చోటుకు దాపులనున్న కొండ శేషి వెలు ఊపుతూ, "జీవా, అదేమిటి? ఆ కొండ గుహలో కాగడా వెలుగు చూశావా? కరీర

మంతా బడల మయంగా వున్న ఆ వికృతాకారు వెవరు? వాడిని మంత్రదండంతో కొడుతున్నవారు అంతకన్న కూడా వికృతంగా వున్నారే!" అన్నాడు.

తీవ్రదత్తుడు, ఖడ్గవర్మ చెప్పిన గుహ శేషి దృష్టి సారించాడు. ఖడ్గవర్మ చెప్పిన విధంగా గుహలో ఒక కాగడా వెలుగు తున్నది. వాని వెలుగులో కరీరమంతా పొడవై బడలు వేలాడుతున్న వికృతాకారు దొకడూ. నల్లని పేష్టిం ధరించి చేత గల మంత్ర చందాన్ని బందిపోట్ల శేషి పూవుతున్న మాంత్రికు దొకడూ కనిపించాడు.

ఖడ్గ తీవ్రదత్తులు అమితాశ్చర్యంతో అవింత మానవులశేషి చూస్తూండగానే కరీరమంతా బడలు గల వికృతాకారుడు, కొండలూ, అరణ్యం మోల్కేగేలా పెద్దగా ఒక శిశు పెట్టి, గుహలో నుంచి బయటికి దూకి బందిపోట్ల శేషి వరిగితును రాసాగాడు. అతడి నుదుటి మీద నివృతణంలా ఏదో వెలుగుతూ అరిచాడున్నది. చేతిలో తెల్లని గీద వున్నది. —(కంకాఫుండి)

యక్షపర్వతం

5

[అర్ధరాత్రి వాళ్ళు చెప్పిన మాటల వెంట పోయి అర్ధ జీవదత్తులు బందిపోట్లను ఒక వది తీరం దగ్గర కలుసుకున్నారు. రాత్రి చాగా ప్రాణుపోయిన తర్వాత అర్ధ జీవదత్తులు వాళ్ళ పైకి రాడి పోచాయేంతలో, దావుల నున్న ఒక కొండగుహలో నుంచి శరీరమంతా జడలు కప్పిన వికృతాకారు డెకడు బందిపోట్ల తన పరిగెత్తుకురాసాగాడు. తరవాత—]

నెగడు ముందు కూర్చుని తన అనుచరులతో కలుస్తాడుతున్న బందిపోట్లనాయకుడు గుహ వైపు నుంచి వచ్చిన వికృతమైన అడుపులూ, కేకలూ వింటూనే చేప్పున తల తిప్పి అటు కేసి చూశాడు. అతడి దృష్టికి నిలువెత్తున వున్న నల్లని ఆకారం ఒకటి తమ కేసి పరిగెత్తుకు రావటం కనిపించింది. ఆ ఆకారం చేతిలో భగభగ ముందుతున్న కాగదా ఒకటి వున్నది.

"ఏమిటి వీరికొచ్చి యాపం? ఏదైనా రాక్షసా, లేక కొండ ఏకాదహా?" అంటూ బందిపోట్లనాయకుడు లేచి నిలబడ్డాడు.

"దేరా, యిక్కడ జాగు చేయటం ప్రాణాంతకం అవుతుంది. ఇదేదో మనుషుల్ని ఏక్కుతినే రాక్షసే! సందేహం లేదు," అంటూ నెగడు ముందున్న బంది పోట్లనాయకుడి అనుచరులు సలుగురూ నడి తీరం కేసి పరిగెత్తుసాగారు.

'చం ద మా మ'

"విరిగి చెధవల్లారా, ఆగండి! మనం యంతమందిమి వుండగా యీ రాక్షసి ఏం చెయ్యగలదు? ఈ రెండు ఎత్తి గుంపుగా పోయి మీదవది పొడుద్దాం, రండి," అంటూ బందిపోట్లనాయకుడు గావు కేకలు ప్రారంభించాడు.

అతడి అనుచరులెవరూ ఆ హెచ్చరిక వినిపించుకోకుండా బతికుంటే బలుసాకు తినవచ్చుననుకుంటూ తమి వాహనాలైన ఒంటెలు కట్టివేసి వున్న చెట్టుకేసి కొందరూ, నది వైపుకు కొందరూ పారిపోసాగారు. ఈలోపల వికృతాకారం యింకా నిద్రపోతున్న కొందరు బందిపోట్ల మీద హఠాత్తుగా వచ్చివది, వాళ్ళను కాళ్ళతోతన్నుతూ, చలి

లోని కాగడాతో వాళ్ళు ధరించిన దుస్తులకు విచ్చెట్టి వానా దీపత్పము చేయసాగింది.

చెట్టు మీద వున్న ఖడ్గ జీవదత్తులు యీ భయంకర దృశ్యాన్ని చూసి ఒక క్షణ కాలం నిశ్చేష్టులై పోయారు. చెట్టు కింద వున్న ఖడ్గబాతి వాళ్ళు నలుగురూ ప్రాణ భయంతో గడగడ వణికిపోతున్నారు.

"ఖడ్గా, యీ వికృతాకారం రాక్షసి కాదు, పికాచమూ కాదు. ఆ గుహలో వున్న మాంత్రికుడు ఏదో మంత్రాలు వల్లించి, వాటి ద్వారా శివమెక్కించి పంపిన విదేశీ అయివుంటుంది," అన్నారు జీవదత్తుడు.

"ఏమైతేనో, మనం చేయాలనుకున్న పని ఆ మాంత్రికుడు చేస్తున్నాడు. మనం చూస్తూ వూరుకుందాం. బందిపోట్లంతా యీ ప్రాంతాల నుంచి పారిపోయి తరవాత జాన్నకంకురి గోతంలో వున్న స్వర్ణదాసినీ విడిపించుకుని, మన దారిన మనం పోదాం," అన్నారు ఖడ్గవర్మ.

జీవదత్తుడు కొంచెంసేపు నదీ తీరంలో వికృతాకారుడు చేస్తున్న కల్లోలం కేసి చూసి, "బందిపోట్లనాయకుడు కొంత తైర్మ సాహసాలున్న వాడిలా కనిపిస్తున్నాడు. అటు చూడు! వాడు కొందరు అనుచరుల్ని కూడ గట్టుకుని వికృతాకారుణ్ణి వెదక వైపు నుంచి వెళ్ళి తిసిగెడుకు పొంచి పొంచి మరీ నడుస్తున్నాడు," అన్నారు.

జీవదత్తుడు చెప్పినట్లే బందిపోట్లనాయకుడు పారిపోతున్న వది వన్నెందు మంది ఆసుపదల్ని ఖాళీ చూచి వెదిరించి ఆసి, వాళ్ళను వెంట బెట్టుకుని వికృతాకారుడి మీద చాత్రుగా వెనక నుంచి వది చెట్టు తీసెందుకు పోతున్నాడు.

"ఈ చెట్టుతో గుహలోని మాంత్రికుడూ వాడు స్పృష్టించిన మహాశక్తి హతాన్వరణం పాలవుతాయి. ఆ వికృతాకారుణ్ణి చంపిన తరువాత, బందిపోట్లనాయకుడు కొండగుహ లిచ్చి గాలించి ఆ మాంత్రికుణ్ణి కూడా హత మారుస్తాడు. మనం విదే ఒకటి చేయాలి. స్వర్ణాచారి యీ గొడవలో ఏ ఒంటెల శాల్ల కిందో పది చావకుండా చూడాలి." అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

ఖడ్గవర్మ మోట ముగించే లోపలే మాంత్రి కుడున్న కొండ గుహ మధ్య పెద్ద మంట లేచింది. మాంత్రికుడు ఆ మంటలో బాగా నూనెతో తడిచి వుంచిన శాగదాలను ఒక్కొక్కదాన్నై ముట్టించా. "కాంభవీ! ఖైరవీ!" అని అరుస్తూ, దిగువ నున్న బందిపోట్ల మీదికి విసరసాగాడు.

భగభగమని ముందుతున్న శాగదాలు బందిపోట్ల మీదికి వచ్చి పడసాగాయి. ఈ కొత్త దాడిని చూస్తూనే బందిపోట్లనాయకుడు అదిరిపడి, తన ఆసుపరులతో, "ఒరే, ఈప్రేమిల్లారా! ఈ కనబడే వికృతి ఏకావం

లాంటివి. ఆ సైనున్న కొండ గుహలో మరి కొన్ని వున్నట్టుంది. ఇక లాభం లేదు. మీలో కొందరు జొన్నకంటులున్న గోతాలను సదిలోకి తోయండి. సది వాలు వెంట తేలి వచ్చే వాటిని, దిగువ నెక్కడైనా పట్టుకుని ఒడ్డుకు చేర్చుదాం. మిగిలిన వాళ్ళు చెట్ల నుంచి ఒంటెలను విచ్చి నవారీ అయి సది దిగువకు బయలుదేరండి." అని శేక పెట్టాడు.

ఆ శేక వింటూనే సది శేని పరిగెత్తి పోతున్న బందిపోట్లూ, చెట్ల చాటున చీకట్లో చాక్కున్న వాళ్ళూ ముందుకు వచ్చి, కొందరు ఒంటెలను చెట్ల నుంచి విచ్చి నారంభించారు. మరి కొందరు జొన్నకంటు

లున్న గోతాలను ఎత్తుకుని నదిలో వేసెంచుకు బయలుదేరారు. ఇంతలో గుహలో ఉన్న మాంత్రికుడు ఒక చేతితో కాగడా పట్టుకుని అటూ యటూ ఊపుతూ, "ఒరే, జడలమాతం! ఇక ఆ బందిపోటు సరాధ ముల్చి వెంట తగిలి, బొన్నకంకుల గోతా ముల్చి నదిలో వేసేవాళ్ళను పట్టుకుని, నదిభూతానికి అహారంగా వెయ్యి," అని కేక వేశాడు.

అప్పటివరకూ దొరికిన బందిపోటు నల్లా కాళ్ళతో, చేతుల్తో ఎదా పెదా బాదుతూ ఆ ప్రదేశాన్నింతా అల్లకల్లోల పరుస్తున్న వికృతాకారుడు, మాంత్రికుడి హెచ్చరిక వింటూనే బొన్నకంకుల గోతాలున్న

ప్రాంతానికి పరిగెత్తాడు. ఆ సరికి కొందరు బందిపోట్లు గోతాలను భుజాల కెత్తుకుని నది కేసి పరిగెత్తుతున్నారు. వికృతాకారుడు వాళ్ళల్లో దొరికిన వాడినల్లా నడుం పట్టుకుని నదిలోకి విసిరివేయసాగాడు.

ఈసారి నది తీరాన మరింత అల్లకల్లోలం లేచింది. బెదిరి కట్టు కాళ్ళను తెగ కొట్టిన ఒంటెలు కొన్ని గుడ్డి చీకట్లో చారి తెన్ను లేకుండా పరుగులు తీస్తూ, బందిపోట్లను కాళ్ళతో తన్ని, అందిన వాళ్ళను నేటితో పట్టుకుని దూరంగా విదిలించి వేయసాగినై. వాటిల్లో కొన్ని చెవులు చిల్లులు పడేలా నీచు మని అయస్తూ నదీ ప్రవాహంలోకి పోయి పడి, నీటి వాలు వెంట కొట్టుకు పోసాగినై.

ఆ సమయంలో హఠాత్తుగా ఒక మానవ కంఠం, "రక్షించండి! రక్షించండి! నన్ను నదిలో పడవెయ్యకండి!" అంటూ గగ్గోలు ప్రారంభించింది. అంతలోనే దభీమంటూ ఒక బొన్నకంకుల గోతాం నీట పడిన కల్లం అయింది.

"ఖడ్గా, ఆ కంఠ స్వరాన్ని పోల్చుకున్నావా? ఆ కేకలు పెట్టినవారు స్వర్ణాచారి. అతణ్ణి బందిపోట్లు నదిలో పార వేశారు. బొన్నకంకుల గోతాం నీట మునగదు కనక, అందులో గొంతు వరకూ కుక్కబడి ఉన్న స్వర్ణాచారి నీటి వాలున కొట్టుకుపోయి, ఎక్కడో ఒక చోట నది

ఒడ్డుకు చేరే అవకాశం వుంది. కాని, మనం ఒక పాఠవాటు చేశాం. కొంచెం ముందుగా పూనుకున్నట్టయితే అతణ్ణి యిక్కడే రక్షించి వుండేవాళ్ళం," అన్నాడు జీవదత్తుడు చెట్టు మీదినుంచి దిగబోతూ.

ఖడ్గవర్మ అతడి భుజం వట్టుకు ఆని, "జవ్వుడు ఏం చేయబోతున్నావ్?" అని అడిగాడు.

"ఖడ్గజాతి వాళ్ళల్లో ఒకణ్ణి నది తీరం వెంట దిగువకు పొమ్మని చెబుతాను. బహుశా వాడికి స్వర్ణావారి శేకలు వినబడే అవకాశం వుంది. తతిమ్మా ముగ్గుర్ని ఖడ్గ మ్మగా లెక్కిపోయి, అందిన బందిపోటు నల్లా ఈటెకు బలిపెట్టమంటాను," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"అయితే మనం యిక్కడ చేతులు కట్టుకుని యీ పంత చూస్తూ కూర్చోవటం మేనా?" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ కొంచెం కోపంగా.

"కొందరవడకు, ఖడ్గా! బందిపోట్లు యిప్పటికే చెల్లాచెదురుగా అటూ యటూ పరిగెత్తుతున్నారు. కాని, వాళ్ళ నాయకుడు యింకా తాను దొంగలించుకు వచ్చిన తోస్సు పంటను కాపాడుకునే ప్రయత్నంలో జడల భూతాన్ని ఎదిరించే ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. వాడు తన అనుచరులకు చెప్తున్న హెచ్చరికలు నీకు వినబడటం లేదా? మన ఖడ్గ

జాతి వాళ్ళకు వాడు దొరకుండా తప్పించు కునే ప్రయత్నం చేస్తే, ఆవ్వుడు వాణ్ణి మనం బాబూలతో కొట్టి పాతమార్చాలి. ముందు యీ జడలభూతం, మాంత్రికుడి సంగతి మీద మనం చూడాలిగదా?" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"దావుంది. నువ్వు ఖడ్గజాతి వాళ్ళకు చెప్పవలసిందేదో చెప్పిరా. నేనిక్కడే వుంటాను," అని ఖడ్గవర్మ విల్లించులు చేతికి తీసుకున్నాడు.

జీవదత్తుడు చెట్టు దిగి పోయి ఖడ్గజాతి వాళ్ళకు వాళ్ళు చేయవలసిన పనుల సంగతి చెప్పాడు. ఆ వెంటనే ఒక ఖడ్గ జాతివాడు ఖడ్గమ్మగానెక్కి నది దిగువకు

బయలుదేరాడు. కాని, మిగిలిన ముగ్గురు ఖడ్గదాతలవాళ్ళూ కాసేపు తటవదాయించి, "దేరా, యీ బందిపోట్లన్నా, వాళ్ళ వింత మృగాలైన ఆటంబెలన్నా మాకు భయం పోయింది. కాని, ఆ జడల భూతం మాటేమిటి? అది మమ్మల్ని నిలుపునా విడుచుకు తినదా?" అన్నారు.

"ఆ భూతం సంగతి, దాన్ని బందిపోట్ల మీదికి ఉసికొల్పినవాడి సంగతి మేం చూస్తాం. మీరు మాత్రం అందిన బంది పోటునల్లా మీ తులెలకు బలిపెట్టండి. వాళ్ళు నెటికి అక్కడకు వచ్చిన మీ జొన్న వంట అంతా కోసుకుపోయాడు. ఆ సంగతి దాగ గుర్తుంచుకోండి," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

తమ వంటపోలాట మాట వింటూనే ఖడ్గదాతల వాళ్ళు కోపంతో గట్టిగా పళ్ళు కరికి, "దేరా, యీ దుర్మార్గుల్ని మేం ప్రాణాలతో పోనెయ్యాలి!" అంటూ తమ వాహనాలెక్కి, "ఓ, అరణ్యమాతా!" అంటూ బందిపోట్ల కెసి దూకారు.

జడలభూతం భాటికే తట్టుకోలేక చెల్లా చెదురై తమ నాయకుడి హెచ్చరికలవల్ల తిరిగి అక్కడక్కడా గుంపుగూడుకున్న బందిపోట్లు, ఖడ్గమృగాల మీద వస్తున్న వాళ్ళను చూస్తూనే గుండెలపెసి, "ఖడ్గదాతల వాళ్ళ మంద పచ్చి మీద పడు తున్నది, దేరా! యిక బాటం లేదు, పారి పోదాం!" అంటూ కాలినత్తువ కొద్ది చెట్ల కేసి, సది ఒడ్డు వెంటా పరిగెత్తసాగారు.

ఈ కొత్త దాడిని చూస్తూనే బందిపోటు నాయకుడిక్కూడా చారెత్తిపోయింది. ఒక వైపున జడల భూతం! రెండవ వైపున తులెలెత్తి వస్తున్న ఖడ్గదాతల వాళ్ళు! ఇక అక్కడ నిలబడి రావలెదనుకుని ఆతడు పెద్దగా గొంతెత్తి, "అందరూ నది ఒడ్డు వెంటా దిగువకు పరిగెత్తుండి. మనం నదిలో చేసిన జొన్నకంకుల మూటలను ఎక్కడో ఒకచోట ఒడ్డుకు చేర్చాలి," అంటూ పరిగెత్తసాగాడు.

"అహం, తెలివి తక్కువ కొద్ది అలక్కం చేకాను, దుర్మార్గుడు ప్రాణాలతో తప్పిం

దుకు పోయేట్టున్నాడు, " అంటూ చెట్టు మీద పున్న ఖడ్గవర్మ బందిపోటు నాయకుడి కేసి బాణం వెంట బాణం వదిలారు. కాని, ఆ సరికే నాడు బతికి పున్న తన అనుచరులతో పాటు ఖడ్గవర్మ బాణం వేటుకు అందనంత దూరం పరిగెత్తి పోయాడు.

బందిపోట్ల మీదికి పోయిన ఖడ్గవాతి వాళ్ళు ఇద్దరు ముగ్గురు బందిపోట్లను మాత్రం తమ ఈటెలతో పొడవెగలారు. అంతలో ఆ దుర్మార్గులందరూ తమ నాయకుడి అబ్బె వినె మూక ఉమ్మడిగా అక్కణ్ణించి పారిపోయారు. అప్పుడా ప్రచేత మంతా పెద్ద జడివాన హఠాత్తుగా అగిపోయినట్టు ఒక్క కులాకాలం నిశ్శబ్దమై పోయింది.

గుహలో పున్న మహాత్రికుడు గుహ ముందుకు వచ్చి కాగడాను పైకెత్తి ఎటు కుని తలు అటూ యిటూ తిప్పిచూస్తూ, "ఒరే, జడల భూతం! నువ్వెక్కడ? జొన్నగింటల మాటలు కొన్నయినా మన చేత బడినయ్యా?" అని కేకవేశాడు.

జడలభూతం పెద్ద పెద్ద అంగలు చేసు కుంటూ నదీ తీరం నుంచి గుహకేసి జయలుదేరింతలో దాని ధృష్టి ఖడ్గవాతి వాళ్ళ మీద పడింది. వెంటనే అది కీతి గొస్తూ కీచుమనే కంఠస్వరంతో, "యమ కింకరులు! ఒంటి కొమ్ము మహిపాలెక్కి వచ్చారు!" అని కేక పెట్టింది.

ఆ కేక వింటూనే మహాత్రికుడు గుహ లోంచి మరి కాస్త ముందుకు వచ్చి కాగడా

వెలుగులో ఖడ్గమృగాలనూ, వాటిని ఎక్కి వున్న వాళ్ళనూ చూసి, ఒక్కక్షణం నివ్వెర పోయి, అంతలోనే తేరుకుని, "ఒరే, బడల భూతం! వాళ్ళు యమకింకరులూ కాదు, అవి ఒంటికొమ్ము మహిషాలూ కావు, ఖడ్గ బాధివాళ్ళూ, ఖడ్గమృగాలూ! తెలిసిందా? వెళ్ళి మీదపడి, ముందు చునుసుచ్చి వెలు చుకుతను, తరువాత మృగాలను తియ్యవ్వు గాని," అన్నాడు.

మాంత్రికుడు యిలా అనగానే బడల భూతం ఒక వికటాట్టహాసం చేసి, "అహహా, పారిపోకండి!" అంటూ చేతులుదాచి ఖడ్గ బాధివాళ్ళు కేసి బయలుదేరింది.

ఆ భూతం మీదికి రావటం చూస్తూనే ఖడ్గబాధి వాళ్ళు ముగ్గురూ, "దేరా!" అంటూ చావుకెక పెట్టారు.

ఖడ్గబాధి వాళ్ళకు రానున్న ప్రమాదాన్ని గుర్తించిన ఖడ్గజీవవత్తులు అంతకు ముందే వెట్టు దిగి వాళ్ళున్న చోటుకు వరుగు పడుకుని వస్తున్నారు. ఖడ్గబాధి వాళ్ళ ఆక్రందనం వింటూనే ఖడ్గవర్మ ఒక

బాణాన్ని గురిమాసి బడలభూతాని కేసి వదిలాడు. అది పోయి భూతాన్ని తాకింది. కాని, రాని కరీరం మీద ఒత్తుగా వున్న బడలపల్ల భూతం ఏ మాత్రం గాయపడలేదు.

"గురూ! ఎవడో నా మీద భూరాస్తుంచే కొయ్యములికి కొట్టాడు," అంటూ కేక పెట్టింది భూతం.

మాంత్రికుడు సైద్ధాంతపోతూ, యా సారి రెండు చేతులతో రెండు కాగడాలు పట్టు కుని పైకెత్తి, వాటి వెలుగులో ముందుకు పరిగెత్తుకొస్తున్న, ఖడ్గజీవవత్తులను చూసి, కళ్ళుర్రచేసి, పళ్ళు కొరుకుతూ, "ఒరే, బడల భూతం! నీ కరీరాన్ని తాకింది కొయ్యములికి కాదు, బాణం! ఆ కొట్టిన వాడు క్షత్రియుడిలా వున్నాడు. వెంట వున్న రెండవవాడు సగం క్షత్రియుడూ, సగం మంత్రవేత్తలా వున్నాడు. అగు, నా మంత్రబీజండాన్ని విసిరి యిద్దరి యిప్పుడే చితా భస్మంగా మార్చి పారే ప్లాను!" అంటూ ఎగిరి గంతేసి గుహ లోపలికి వెళ్ళాడు. —(ఇంకావుంది)

యక్షపర్వతం

6

[అడవిలోకొన్ని చూస్తూనే అందరినీ పొలిపిస్తాడు. వాళ్ళల్లో కొందరు, దొంగలించుకు వెచ్చిన బొమ్మలకుల గోళాలను పదిలో పడవేశారు. ఇద్దరీవరకులు గుహ ముందుకు కాగానే, అడవిలోకొందరు వెనక వచ్చిరిక ఎని, ముందుకు కాగాలను పదిపది, వాళ్ళిద్దరి బమ్మల చెప్తారంటూ గుహ లోపలికి పరిగెత్తారు. తలవాత—]

అప్పుడు తాము గుహలోకి పోయి ముందు కుంజు పట్టుకోవటమే లేక అతడు తన ముందుకులతో తిరిగి పచ్చెవరకు గుహ ముందు వెలి పుంతుటమ అని తేవడమే అనిచిస్తున్నంతలో, అదనర్న గుహ కని అనుమానంగా ఉపారి చూసి తేవడమే, "అదా ! నీ తేవరి అ ముందుకుల కొంచెం హతల కొట్టిపట్టున్నది. నీకూ ముందుకుల త్రాబు తెలుసునని అతడు గ్రహించి, హత

విడిగా గుహ లోపలికి పరిగెత్తారు. యిట్టేతే వేయడం?" అన్నాడు.

తేవడమే తల తిప్పి, అదనర్న వాళ్ళకు వొరకుండా పొలిపిస్తాడు అతల హతల అటూ యటూ పరిగెత్తుతూ కేకలు పెయతుండటం చూసి చియనవ్వు నవ్వి, "క్షత్రయేణై కాదు, ముందుకులు నేర్చిన వాణ్ణి నలుగురికి తెలియగలండుఅదే, నేను నెత్తిన కిఖ కట్టి, చేతిలో చందం పట్టు

'చందమామ'

కున్నాను. తనకీ ఆ సంగతి మోంట్రికుయే తెల్లగానే గ్రహించగలిగాడు. ఇక యిద్దరూ మనం ఏం చేయాలన్నది ముల్లనమనస్క! మీన దారినే మనం పోయే మొందు. యీ మోంట్రికుయే చింగకేమిచో తేల్చుదాం, సరేనా?" అన్నాడు జిందత్తుడు.

"అలా అయితే యిక అంశ్యమెందుకు? గుహలో తొడబడదాం." అంటూ ముంతు కడుగు వేశారు ఇద్దరూ.

జిందత్తుడు కూడా ఇద్దరూతో పాటు గుహ కేసి నెత్తుస్తూ చుట్టూ పీ మారు కలయ చూశాడు. ఇప్పుడు ఆ ప్రాంతంలో జడల భూతాన్ని ఎదిరించే బందిదొడ్లవరూ లేరు. గాతువడిన వాళ్ళూ, భూతం దుస్తులకు

(4)

నిప్పు పెట్టగా శవీరం కాలి, కింద పడి బెడ్డుతున్న వాళ్ళూ కొద్ది మంది తప్ప. మిగతా వాళ్ళంతా సది నిశువకు పారి పోయారు. జిందత్తుడూ రాస్తూ మాత్రం దైర్యంగా ఖడ్గవాళివాళ్ళు ముగ్గురూ దుట్టు ముట్ట తులబతే పొడిచే ప్రయత్నం చేస్తున్నారు. కానీ, భూతం వాళ్ళు బెడ్డులు తప్పకుండా. "గురో! గురో!" అని అరుస్తూ గుహ కేసి పరిగెత్తుతున్నది.

"సేజంగా అది భూతమంటావా. లేక మాంత్రికుడు ఎవడో మనిషికి ఆ వికృత పేషం చేసి నాటకం ఆడుతున్నాడంటావా?" అని అదిగాయ ఇచ్చినవర్న.

"మనిషైనా అలా భూతం లాగా ప్రేర ర్పించటం మొదలు పెట్టాక—దాన్ని భూత మనే మనం అనుకోవాలి. అరే! అది మన ఖడ్గవాళివాళ్ళ నుంచి తప్పించుకుని గుహ ముందుకు పరిగెత్తుతున్నదే!" అంటూ జిందత్తుడు భూతాన్ని వెళ్ళిపోతున్నదాకా గుహ కేసి పరిగెత్తడాగాడు.

ఇద్దరూ గుహ దిగువ భాగాన్ని చేరేంతలో జడలభూతం కొండముచ్చులా అక్కడ వున్న బండరాళ్ళ మీది నుంచి గుహ కేసి గబగదా ఏక్కి పోసాగింది. దాన్ని వెంట దింది వస్తున్న ఖడ్గవాళివాళ్ళు ముగ్గురూ తమ వాహనాల మీద నెలబడి, దాన్ని తుల తో పాదవాలని చూశారు. వాళ్ళల్లో ఒకడు

ఈమని గురి చేసి మాతం ఏవుకు తగిలేలా
విసిదాడు. ఈమె వెగంగా పోయి దాని ఏవుకు
తగిలి, జారి దిగిమంటూ నీందే పడి, రాళ్ళ
మీది నుంచి దిగువకు దొర్లుకు వచ్చింది.

బద్దతాతి వాళ్ళల్లో ఒకడు తానెక్కివున్న
బట్టెనుగాని దిగి జీవదత్తుడి దగ్గరకు
వచ్చి, "దాదా, పెద్ద పోతపాటు జరిగి
పోయింది. మన దగ్గర బలమైన తాడు
ఏదైనా ఉన్నట్లుంటే భూతాన్ని పట్టుకునే
వని. మా ఈమె పోట్లు దాని నేమీ గాయ
పరిచినట్లు లేదు, శరీరాన్ని ఏందుగా కప్పి
వున్న జడలు దాన్ని కాపాడినై," అన్నాడు.

"ఈసారి ఆ భూతాన్ని నువ్వన్నట్లు
తాడు విసిరి పట్టుకుని బంధిద్దాం! మీరిక్కడే
వుండండి. మేము గుహలోకి పోయి,
ఆ భూతాన్ని, దాని యజమాని అయిన
మాంత్రికుణ్ణి అందితే పట్టుకుని, దిగువకు
గిరవాటు చేస్తాం," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

జీవదత్తుడూ, బద్దవర్కూ బంధరాళ్ళ
మీదుగా ఎక్కి పోయి గుహ ద్వారాన్ని
సమీపించే సమయానికి కొంచెం ముందు
గానే, జడలభూతం అక్కడికి చేరి, "గుర్రో!
ఆ ఒంటి కొమ్ము మహిషా లెక్కి వచ్చిన
యమేశ్వరికరులకు ముద్దలు మేసమేళా
తోడయ్యారు. అందరూ మన గుహలోకి వస్తు
న్నారు. తొందరగా వాళ్ళను భస్మం
చేయ్యండి!" అంటూ శిశులు పెట్టసాగింది.

గుహ లోపలి నుంచి ఎలాంటి జవాబూ
రాలేదు. జడలభూతం భయంతో కంపించి
పోతూ వెనక్కు తిరిగి చూసింది. దానికి
గుహను సమీపిస్తున్న బద్ద జీవదత్తులు కని
పించారు. వెంటనే ఒక్క ఎగురు ఎగిరి,
కీచుమని పెద్దగా అరిచింది, భూతం.

"ఓ, జడలభూతం, పారిపోకు! మీగురువు
గారి గురువులని వస్తున్నాం. అట్లా రూదా
బయటికి రమ్మని కేక వెయ్యి." అంటూ
జీవదత్తుడు చందాన్ని ఎత్తి పట్టుకుని భూతం
తన వెగంగా నడిచాడు. అంతలో గుహ
లోపలి నుంచి ఏదో మాటలు వినిపించినై.
ఆ వెంటనే భూతం, "చిత్తం, గుర్రో!"
అంటూ గుహ లోపలికి వదిలి తిరిగి.

ఖడ్గ తీవ్రదత్తులు మరుద్విజాన గుహలోనికి వెళ్ళారు. గుహ మధ్యభాగంలో నాలుగు వైద్యులుగల వెడల్పున్న ఒక గుంటలో మంచి తగభగమంటూ మంటలు లేస్తున్నవి. దానికి కొంచెం ఎడంగా బాగా సూనెతో తడిపి వున్న కాగదాలు కొన్ని వదివేస్తున్నవి. ఆ మంటల వెలుగులో ఖడ్గతీవ్రదత్తులు బలవంతంగా కొనరి, మాంత్రికుడి కొనరి గుహ అంతా వెతకి చూశారు. ఎది వన్నెల డడుగుల వెడల్పా. దాదాపు ఇరవై అడుగుల పొడవు వున్న ఆ గుహలో మరొక ద్వారం ఎక్కడా వాళ్ళకు కనిపించలేదు. అయితే ఆ గుహ కిమ్మలు గుహలో ఎక్కడ చాక్కున్నట్లు?

"జీవా, ఈ దుర్గాదుర్బిద్ధునికి మాయ మయిపోయే శక్తులేమైనా వున్నవంటావా?" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ అశ్వర్యచిరుతూ.

"ఉహూ, అందరి గొప్ప శక్తులు సాధించిన వాళ్ళయితే, బంధిపోట్లు దొంగిలించుకు వచ్చిన జోన్నవంటను తాము తిరిగి బాంధువులకు పోయేందుకు ఆహ్వానితుడూ, వాడి భూతం అంతగా వైరాని పడిపోదు. ఈ గుహనుంచి బయటికి పోయేందుకు మరేదో రహస్య మార్గం వుండి వుంటుంది. బాగ్రత్తగా రాయి చాటుని కడిపి చూద్దాం." అన్నాడు తీవ్రదత్తుడు.

ఆ తరువాత ఖడ్గ తీవ్రదత్తులు గుహ గోడల్లోని ప్రతి ఒక్క చాటుని బలంగా పట్టుకుని వెనక్కు నెట్టి చూడసాగారు.

ఒక అరగంట కాలం వాళ్ళిలా శ్రమ పడిన తరువాత ఒకటిట వున్న నలుతడ రపు చాటు ఒకటి కొద్దిగా వెనక్కు కదిలింది. అది నేలకు నాలుగైదుగుల ఎత్తులో వున్నది.

చాటు కొంచెం కదిలి వెనక్కు బలగా గానె తీవ్రదత్తుడు ఖడ్గవర్మను తండ్రిరీతి కడకు అని హెచ్చరించి, చిన్న గొంతుతో, "ఖడ్గా, మాంత్రికుడూ, వాడి భూతం పారిపోయిన మార్గమేదో తెలుస్తున్నది గదా? వాళ్ళు ఈ చాటని ఎక్కికు నెట్టి బయటకు పోయి, తిరిగి వచ్చి ఎప్పుడైతే అమర్చారు.

నా అనుమానం వాళ్ళు మనకోసం దాని వెనక వున్న మరో గుహలాంటి దానిలో ఎక్కడో కాచుకుని వుంటారని," అన్నాడు.

"నువ్వేదీ మీదం కారిన పక్కకు నెట్టు, అవతలికి దిగబోయే సమయాన, మన మీద వాళ్ళు వికత్తిన, ఈ దెబ్బ ప్రయోగిస్తారనేవా ?" అని అడిగాడు ఖడ్గవర్మ.

"అవును, అదే నా అనుమానం," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"అప్పుడు సువ్యక్త పనిచెయ్యి. ఇద్దరం కారిన బలంగా పట్టుకుని వెనక్కు నెట్టు గానె. మవ్వ కొంచెం పక్కకు తప్పుబో. నేను మందుతున్న కాగదాలను అవతలికి పసిరి. విమపుడుంటే చూస్తాను. వాళ్ళు మన మీదికి రాకపోతే, ఆ కాగదాల వెలుగులో అక్కడ ఏమున్నదో ముందుగా చూసి, జాగ్రత్తగా అవతలికి దిగవచ్చు. ఏమంటావ్ ?" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

"అంత గొప్ప తెలివైన ఉపాయం ఏమీ కాదుగాని—యిప్పుటి పరిస్థితిలో అదే వున్న ఒక్క మార్గంగా కనబడుతున్నదీ," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

జీవదత్తుడు యిలా అనగానే ఖడ్గవర్మ గుహ మధ్య మందుతున్న కొలిమి దగ్గరకు పోయి, అ పక్కన వదిల్చున్న కాగదాలు రెండు తీసుకుని, ముట్టించాడు. అవి భగ భగమంటూ మందసాగాయి. ఖడ్గవర్మ

వాటిని తెచ్చి, రాము వెనక్కు నెట్టివలసిన రాయికి చీగువగా నేలమీద అనించాడు.

ఖడ్గ జీవదత్తులు కలిసి యాసోని ముంత బలంగా ఒక పట్టు పట్టి నలుచదరపు కారిన గట్టిగా వెనక్కు నెట్టారు. రాయి ఎన్ను శత్రుం చేస్తూ కదిలి వెనక్కు పడి పోకుండా, కిలికి దెక్కలాగా పక్కకు జరిగి నీలబడింది. జీవదత్తుడు పక్కకు తప్పుకున్నాడు. ఖడ్గవర్మ చప్పున వెలుగు తున్న కాగదాలు రెంటినీ కంఠలోకుంటూ అవతలికి పసిరి వెళాడు.

ఒక నిమిష కాలం ఖడ్గజీవదత్తు లిద్దరూ తూపిరి మిగిల్చి ఏం జరుగుతుందా అని అత్రపడుతూ గుహ వారగా నిలబడ్డారు.

అవతలి నుంచి ఎలాంటి శబ్దమూ లేదు. మరొక నిమిషం ఆలాగే నిలబడి చివరకు ఖడ్గవర్మ పెద్దగా నవ్వి, "తేవా! అదుర్దా ధూలు మనసుంచి చాలా బదువుగా తప్పించుకు పోవటమేగాక, మనల్ని మూర్ఖుల్ని చేశారు. వాళ్ళు పోలిపోయేందుకు అవతల మరేదీ గుహమార్గం వున్నదని నాకు తోస్తున్నది," అన్నాడు.

"అంటే కావచ్చు. బేకపోతే మనం ఆ కంఠ నుంచి ఎప్పుడు కిందికి దిగుతామా అని వాళ్ళు అయిదాలతో సిద్ధం గానూ వుండొచ్చు!" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"ఎంతసేపీ బాగ్రత్త? అవతల తెల్ల వారబోతున్నది!" అంటూ ఖడ్గవర్మ కత్తి

యాని కంఠ దగ్గరకు పోయి. అవతలికి తలపెట్టి చూశాడు. అదే సమయంలో జీవదత్తుడు అతడి వెనక నిలబడి ఈజు నొక దాన్ని బలంగా లోపలికి విసిరాడు.

ఖడ్గవర్మకు తాను విసిరి వేసిన కాగ చాల వెలుగుతో ఒక చిన్న సొరంగ మార్గం తప్ప. మనుమలున్న జాడలే కనిపించలేదు. జీవదత్తుడు కూడా పేర్కొని చూసి, "ఖడ్గా, యిక మనం ఈ కంఠలో నుంచి ఆ సొరంగ మార్గంలోకి దిగివచ్చు. అదుర్దా ధూలు అవతల ఎక్కడో దాక్కుని వుంటారు. వాళ్ళు మనకు అనవసరమైన శ్రమ చాలా కలిగించారు. వాళ్ళను ఎలా అయినా నరే నేదాది తీరవలసిందే!" అంటూ చచ్చిన సొరంగ మార్గంలోకి దిగాడు. ఖడ్గవర్మ కూడా అతడికి వెనకగా దిగాడు.

ఆ ఇద్దరికీ ఆ ప్రవేశాన రాళ్ళూ రప్పలూ తప్ప మరేం కనబడలేదు. ఖడ్గవర్మ కత్తి చూసి, ఒక కాగదా చేతికి తీసుకుని సొరంగ మార్గం వెంట బయలుదేరాడు. జీవదత్తుడు సొరంగం గోడలను రహస్య ద్వారం ఎక్కడైన వున్నదేమో తెలుసు కునేందుకు మంత్ర దండంతో పొడిచి చూస్తూ, ఖడ్గవర్మను అనుగమించాడు.

వాళ్ళిద్దరూ సొరంగం మార్గాన రెండు మూడు నిమిషాలు నడిచానా ముఖప్రదేశాన్ని చేరారు. ఎదురుగా వాళ్ళకు చివర

మైన జయలు ప్రదేశం, అక్కడ శిథిలా
వస్త్రుల వస్త్రులు చిన్న పెద్ద దువ్వాయి, వారి
మైన మరింత కఠినావస్థలో వస్త్ర విత్త
యిన మురుజు కనిపించాయి.

జీవదత్తుడు ఆ శిథిల భవనాలను
యాత్రాని ఎక్కడ లేని ఆస్పర్యంతో.
"బుద్ధా, సూర్యోదయ కాలం సమీపిస్తు
న్నట్లున్నది. మనం గుహలోనుంచి పొరం
గంలో పడి, అక్కడినుంచి ఎలాంటి శిథిల
నగరాన్ని దేరామో చూశావా?" అన్నాడు.

"ఇది శిథిల నగరమా? విచారించిక్కడ.
కొద్దిపాటి శిథిలమైన భవనాలు తప్ప?"
అన్నాడు బుద్ధదత్తుడు.

"ఏమో, ఒకప్పుడు నే నగరంలోని
మొట్టమొదటి భాగమై వుండొచ్చు. మన మాంత్రి
కుడూ, వాడి బడలభూతం యీ శిథిలాల్లోని
ఏదో కలుగులో ఎల్ల కల్లా దాగి వుండారు.
వాళ్ళను బయటికి బాగటం ఎట్లా?"
అన్నాడు జీవదత్తుడు.

జీవదత్తుడు అడుగున్నట్లు మాంత్రి
కుడూ, వాడి భూతం అక్కడి శిథిల భవ
నాల్లోని ఏ నెలమాళిగలోనో దాక్కుని
లేడు. వాళ్ళు ఆ భవనాలలోని ఒక పెద్ద
మంటవంలో. ఉన్నతాననం మీద కూర్చుని
వున్న ఒక పూజారిని ముందు మోకరిల్లి
ప్రార్థించారు. వాళ్ళు ఏక్కిన కొండలు భయం
కరాకారులు నెలబడి వున్నారు.

పూజారిని కళ్ళెర్రచేసి, పళ్ళు పట పట
కొరికి. "అరే, మాంత్రిక భూతాధ ము
ల్లారా, యిక లేచి నెలబడండి! మీ యద్ధరి
తెలివి తక్కువ వల్ల యీ పవిత్ర నగర
రహస్యం కాస్తా నరమానవులకు తెలిసి
పోయింది." అన్నది.

"మహాశక్తి! ఆ మానవులిద్దర్నీ మీ అజ్ఞ
అయితే యిప్పుడే వట్టి తెచ్చి బడలభూతా
నికి అహరంగా చేస్తాను." అన్నాడు మాంత్రి
కుడు గేడగడ వణికిపోతూ.

పూజారిని వెకటంగా నవ్వి. "అహరాన్ని
నోటి దగ్గరకు తెచ్చి పెడితే తప్ప తినలేనంత
మందమేటి అయిపోయింది. నీ బడలభూతం.
మహాభూతం దయవల్ల ఆ మానవులిద్దరూ

మన ప్రయత్నం లేకుండానే. యీ ప్రదేశానికి వెళ్ళి చేరారు. వాళ్ళవరో. ఎక్కడి నుంచి వచ్చారో, ఆ విషయాలన్నీ తెలుసుకోకుండా మహాభూతానికి వాళ్ళను బలి చేయటం ప్రమాదం. తెలిసిందా?" అన్నది చేతిలో పున్న శూచాన్ని చూపిస్తూ.

"ఊ, తెలిసింది మహాశక్తి, తెలిసింది!" అన్నారు అక్కడ వున్న భృత్యులందరూ వికళంబంగా.

పూజారిణి అందరి కేసి ఒకరి పరీక్షగా చూసి, "అప్పుడు చెప్పింది జాగ్రత్తగా వినండి. తులతల్లాచా! ఆ మానవులిద్దరికీ ఎలాంటి పాప కలిగించకుండా పట్టుకుని వా దగ్గరకు తీసుకు రావాలి. సూర్యోదయం అయింది. వాళ్ళు ఈ కథల తవనాల్లో ఎక్కడ విమున్నుడో చూసేందుకు బయలుదేరతాడు. మీలో కొందరు రహస్యంగా వాళ్ళను అనుసరించి వాళ్ళు ఎం మాట్లాడుతుంటారో వినండి. నూద్యుడు నడి నెత్తి మీదికి పెట్టిపెట్టుతే గుభముచూర్తి సమయంలో వాళ్ళను వా దగ్గరకు తీసుకు

రావాలి. ఈ తాపల వాళ్ళను స్వేచ్ఛగా తిరగనివ్వండి." అన్నది.

"చిత్రం. మహాశక్తి చిత్రం!" అంటూ నలుగురు పూజారిణి భృత్యులూ, మంత్రాకుడూ. అతడి అడలభూతం పూజారిణికి నమస్కరించి మంటపం నుంచి బయటికి వచ్చారు.

"గురో! వెనక నుంచి పొయి మీద పడి. ఆమానవులిద్దరినీ చిరుచుకు తింటాను. వాళ్ళ కారణంగా మహాశక్తి పూజారిణి చిల్ల నేను చాలా మాటలు వేధాను." అన్నది అడలభూతం.

"నే నంతకన్న ఎక్కువ అవమానం పాలయాను!" అంటూ మంత్రాకుడు ఒక పాటి కత్తిని బలంగా గుప్పెట దిగించి పట్టుకుని, "అదుగో, వాళ్ళు పోతంగ వ్యవరం ముందు కూర్చుని ఉన్నారూ. మనం యిద్దరినీ హతం చేసి, అరణ్యంలోకి పారిపోదాం. ఊ, పద!" అంటూ చిరుతపులిలా వంగి పొంచి పరుస్తూ బుద్ధ జీవదీక్షుల కేసి బయలుదేరతాడు.

—(గంక వుంది)

యక్షపర్వతం

7

[మోక్షకుండ్లు, జడలరూఢాన్ని తరుముకుంటూపోయిన ఇద్ద జీవదత్తులకు, గుహలో వాళ్ళు కనిపించలేదు. ఆ ఇద్దరూ ఒక కపాన్యబౌద్ధుల పెంట్లపొయి పెద్ద పెద్ద శిథిల భవనాలున్న చోటుచేశారు. ఆ భవనాల్లో వున్న పూజారితో, లక్ష్మ జీవదత్తులమీ దంధించి మరీ మోక్షకుండ్లు అజ్ఞాపించింది. వారు శక్తి తీసుకుని బయలుదేరారు. తదనాక—]

తమ ముందున్న శిథిల భవనాల కేసి కన్నాప్రకృతంగా చూస్తూ జీవదత్తుడు, అవి ఏ కాలం నాటివై వుండవచ్చు. ఏ కారణం చేత జనకూన్యమై పోయి యిలాంటి శిథిల స్థితికి వచ్చివై; అని అలోచించసాగాడు. ఇద్దరర్థకు మోక్షం ఆ మోక్షకుండ్ల, జడల భూతాన్ని పట్టుకుని ఎంత త్వరగా పాత మార్చి అక్కడి నుంచి బయటికి పొదామా అని అత్రంగా వున్నది.

ఒకటి రెండు సెమెంటుల గాలం ఇద్ద జీవ దత్తులు మౌనంగా ఎవరి ఆలోచనల్లో వారు న్నారు. అంతలో వాళ్ళు కూర్చున్న చోటుకు దాపుల నున్న ఒక రాతి గోడను ఏదో బలమైన వస్తువు గట్టిగా తాకినట్టు శిథిల అయింది.

ఆ శిథిలం చింటువానే ఇద్దరర్థ చచ్చిన లేచి నిలబడి, “జీవా, ఏమిటా శిథిలం? ఆ దుర్మార్గులద్వారా మన మీద దొంగదెబ్బ

‘తం ద మా మ’

కియాలని బయలుదేరి కావటం లేదు గదా?" అన్నాడు.

"ఆ మాంత్రికుడికి, జడలభూతానికి పట్టివగలు మన మీద దాడి చేసేటంత దూర్వం వున్నదనుకోను. అయినా మన బాగ్రత్తలో మనం వుండాలి," అంటూ తన దిక్కుడు గోడ దగ్గరకు బయలుదేరాడు.

ఇద్ద సవదత్తులిద్దరూ ఇథివాపస్తలో వున్న వాకి గోడను నిమిషించి అవతలికి చూడ బోయేటలో, మాంత్రికుడు ఎగిరి గోడ మీదికి వచ్చి, "న ర మా న వుల్లా రా! మి యిద్దర్నీ యిప్పడే మహా భూతానికి బలి చెప్తున్నాను!" అంటూ కత్తిని తన దత్తుడి శంఖం తోనే బిసిరాడు.

ఇద్దవర్నూ తన కత్తితో మాంత్రికుడు కత్తిని పక్కకు నెట్టి, "మాంత్రికుడూరా! ఆ బలి ఏదో చేయక వాచాడత గొట్ట మొందుగానే మమ్మల్ని హెచ్చరించ ప్రాణం మీదికి తెచ్చుకున్నావు." అంటూ వాడి చేయి పట్టుకుని మొందుకు గుంబాడు. మాంత్రికుడు దట్టమంటూ గోడ మీది నుంచి కిందికి పడిపోయాడు.

ఈ సంఘటన జరుగుతున్న సమయం లోనే గోడ అవతలి నుంచి కొన్ని కంకాట, "ఒరే, వెళ్లి మాంత్రికుడా, వాళ్ళను చంపకు! పూజారియి వాళ్ళను ప్రాణాలతో గదా పట్టుకు భమ్మన్నది," అంటూ అరిచింది.

ఈ లోపల, "బలి! బలి! బలి!" అంటూ అడలభూతం తన గురువుకు వట్టిన గతి కానుక అవేశాల్సావాలో గోడ మీదికి శంఖ ముచ్చులా గెంతి నిలబడింది.

భూటం కిందికి దూగి తన గురువు నేల కరిదివుండటం గమనించి కిరుమని ఆరవ తోయేంతలో జీవదత్తుడు దాని కాలుచేట్టుకునే బలంగా లాగి, అది కిందపడదాయే సమయంలో వయలమీద గట్టిగా ఒక్క తన్ను తన్ని, "బద్దా, మనం యిక యిక్కడ నిలబడటం శుభం కాదు. ఈ ప్రదేశమంతా మాంత్రిక వెత్తవల పట్టలావుంది. గోడ అవతలి అరుపులు ఎన్నావా? మనం అక్కడ బలె భవనాల్లో దొరికితేనాతోయి వాళ్ళు

మనసు చుట్టూముట్టకుండా చూసుకుందాం," అన్నాడు.

ఆ వెంటనే యద్దూ శిథిల భవనాల కేసి పడిగెత్తి, ఒక గదివ్బారం ముందు నిలబడి మార్తెకుల గుంపు గోడమోగి తమ కేసి పడ్డన్నారేమో అని వెనక్కు తిరిగి చూశారు. వాళ్ళకు గోడపక్కనే రెండు చేతులతో పరుం పట్టుకుని మూలుగుతున్న జడల భూతం, దెబ్బకిని మోచేతిని అటూ యటూ తిప్పు ప్రయత్నం చేస్తూ, అబ్బా, అబ్బా, అంటున్న మార్తెకుడూ తప్పు ఎవరూ కనిపించ లేదు.

"గోడ అవతలి నుంచి వచ్చిన హెచ్చరిక విన్నావా? అశ్రుర్యంగా లేదా?" అన్నాడు భువనం.

"అశ్రురం ఎందుకు? ఆ దుర్బాధులు తమ ముత్రులకు చేసిన హెచ్చరిక వల్ల మనకు ఈ శిథిల భవనాల్లో కాణివాసం వెలిగిస్తున్న పూజారీ, అవిడ మనెద్దర్ని ప్రాణాలతో పట్టుకు తమ్మనటం తెలిసి పోయింది. ఇక మన బాగ్రత్తలో మనం పుండి, ఆ పూజారీనినే పట్టుకుని సంగతి సరిపర్చాలిమిటో తెలుసుకుందాం!" అన్నాడు భువనం నవ్వుతూ.

ఆ తరువాత యద్దూ శత్రువులు తమ మీదికి ఎటునుంచి దాడిచేస్తారో అని ఒకటి రెండు నిమిషాలు తూపిరి దిగబట్టి నిలబడ్డారు. కాని ఎక్కడా శత్రువుల ఆచూకీ లేదు. జడలభూతం, మార్తెకుడా మొండిగోడ పక్కనే కూర్చుని బాధతో మూలిగే మూలు

గులు తప్పి, ఆ ప్రదేశాన మరలాంటి శబ్దమూ లేదు.

ఖడ్గవర్మ తాము నిలబడివున్న ద్వారం కని ఒకసారి పరీక్షగా చూసి, "జీవా! ఈ బలమైన కొయ్య తలుపులు చూశావా? పిటివెనుక భవనాల్లో దేనిలోకోపోయే మార్గం వుండి వుంటుంది. తెరిచి చూద్దామా?" అన్నాడు.

"ఇక అంతకన్న చేపేదేముంది? ఎంత సేవని యిక్కిడ నిలబడగలం. ఆ మాంత్రిక భూతాలను వాళ్ళ శర్మకు పదిలి, తతిమ్మా వాళ్ళ వ్యవహారం తేలుద్దాం. తలుపులు మాత్రం జాగ్రత్తగా తెరచాలి. మాంత్రికుల ముంద చాటి వెనుక మనెకోసం అయిదుదారు

వుచ్చుకుని కాపేసుకు వున్నావుండొచ్చు!" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

ఖడ్గవర్మ ఒక చేతిలో కత్తి సిద్ధంగా వట్టుకుని రెండవ చేత్తో తలుపులను బలంగా నెట్టాడు. అవి క్రిమిమంటూ కొంచెం కదిలి నవే తప్ప తెరుచుకోలేదు.

"తలుపులకు వెనుక గది వేసి వున్న జేమో అన్నీ అనుమానం మనకెందుక్కలగి లేదు!" అంటూ జీవదత్తు వాటిని బలంగా రెండు చేతులతో పట్టుకుని వెనక్కు నెట్టాడు. తలుపులు క్రిమిమనే రణగొం ధ్వనులతో ఒక్కసారిగా తెరుచుకున్నవి.

ఖడ్గ జీవదత్తులిద్దరూ గతవదాటి లోపలికి వెళ్ళారు. అది చాలా విశాలమైన గది. అంతా జాళిగా వున్నది. అందులో మను మలు ఎన్నడైనా నివసించిన సూచనలే లేవు. గది అన్ని మూలలా పెద్ద పెద్ద సాలెగూళ్ళూ, గోధల నుంచి చేలాయకున్న గబ్బిలాలూ వాళ్ళ కంట బడినై. ఆ గది చివర తలు పులు విరిగి, చక్కకు సరిగిపోయి వున్న ఒక ద్వారం కనిపించింది.

"ఇక బాగు చేయటం ఎందుకు? నిండా మునిగిం తర్వాత చలేమాట! ఏవ, ఈ కథల భవనాల్లోని అన్ని గదులూ వెతుకుదాం. ఏ గదిలోనైనా మాంత్రికుల నాయకురాలు పూజారిన కనిపించక పోదు!" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

ఇద్దరూ బాగ్రత్తగా నడుస్తూ పోయి రెండవ గదిలో ప్రవేశించారు. అది మొదటి దానికన్న చీకత్తుంగా ఉన్నది. వాళ్ళు చాచటం చూస్తూనే బాగా బలిసి ఉన్న వంద కొక్కులు నాలుగైదు 'చౌక్, చౌక్' అని అడుస్తూ గదిలో అటూ యటూ పరిగెత్త సాగినై. గద్ద ప్రేమాణంలో ఉన్న గుడ్ల గూబ ఒకటి పైనుంచి కిందికి బాణంలా ఎగిరి పచ్చి చాటిల్లో ఒకదాన్ని పట్టుకుని, అంత ఎత్తుతో ఉన్న ఒక కిటికీ గుండా బైటికి ఎగిరిపోయింది.

"అహా, వీం వందకొక్కులు, వీం గుడ్ల గూబలు! అన్నీ వాటి చూమూలు ప్రమాణానికి రెండింతలు మూడింతలుగా ఉన్నవే! ఈ కిటికీ భవనాల ప్రాంతాన ఏం తిని యివి

యంతగా చుక్క బలిసిపోయినట్లు?" అన్నారు బద్ధమర్న.

"బహుశా, పూజారిని వాటికి అప్పు డప్పుదూ తన కిమ్మల్లో చుక్క బలిసి నే వాళ్ళను మేతగా వేస్తున్నదేమో!" అంటూ జీవదత్తుడు పెద్దగా నవ్వి, "హా, పద, ముందు ముందు మనం వింతలు ఉన్నవే చూద్దాం!" అన్నారు.

బద్ధ జీవదత్తులు ఆ విధంగా ముడికొన్ని గదుల్లో ప్రవేశించారు. కొన్ని చోట్ల మెట్లెక్కి భవనాల్లోని పై భాగాలు చూశారు. వాళ్ళకు ఎక్కడా మనిషిగాని లేక మనిషి నివసించిన తాడలున్న ప్రదేశం గాని కనిపించలేదు.

"ఖద్దా, మాంత్రిక వెధవలు వాళ్ళ నాయకుడాలి అట్టను మహా తెలివితా అమలు

వేయ చూస్తున్నట్లున్నది. నా అనుమానం వాళ్ళు మనసు రహస్యంగా వెన్నంటి వస్తున్నారని. ఆ పూజారిని మనసు ప్రాణాలతో గదా తన దగ్గరకు పట్టుకు రమ్మన్నది. మనం ఏ భవనంలో ప్రవేశించి, మలే భవన ప్రాంతానికి చేరామో కూడా తెలియటం లేదు!" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"మనం తిరిగి పోదామంటావా ఏం?" అని అడిగాడు బుద్ధపర్వ.

"అంతకన్న చేసేదేమింది? ఈ గది లోల్లోంచి మళ్ళీ వెలుగులోకి పోవాలంటే గుహలో నుంచి వున్నవారి కరణ్యం గదా. అక్కడికి చేరగల మేమో చూద్దాం!" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"అక్కడ నుంచి బయటపడి గాయ పడిన భూతాన్ని, మాత్రమిస్తు పట్టుకుని నాలుగు తిన్నీ ఆ పూజారిని కథ ఏమిటో తెలుసుకుందాం," అన్నాడు బుద్ధపర్వ.

వాళ్ళిద్దరూ అంతకు ముందు తాము వచ్చిన గదివ్వారం కేస నేడిచి, అందులోకి అడుగు పెట్టేంతలో పొజాత్తుగా వాళ్ళ కలల మీద నెలకు బలమైన కర్రపెట్టులు వదిలై. ఆ పెట్టులకు యధృతకళ్ళూ బైరు కమ్మి కిక్కురుమనేకుండా ముందుకు పడి పోయాడు. వెంటనే నలుగురు పూజారిని భృత్యులు ముందుకు వచ్చి, అయర్తగా వాళ్ళ తలలు పరీక్షించి చూశారు. ఎక్కడా నెత్తురు బయటికి చెమ్మిన జాడ కనబడలేదు.

"అభ్యుద్ధేవంతులం! ఈ ఇద్దరు మానవ ప్రాణుల తలలూ పగిలినయ్యేమో అనుకున్నాను. ఏళ్ళు చస్తే, మహాశక్తి పూజారిని చేతుల్లో మనం చచ్చేవాళ్ళం." అన్నాడొక భృత్యుడు.

"దావకుండా దిమ్మతిరిగి పడెందుకే గదా, దుడ్డుకర్రలకు మెత్తని గొంగళి పీచీకలు చుట్టాం. ఎందుకైనా మందది పళ్ళ నాళ్ళూ చెరులూ కట్టి చుబాసవెనుకొంది. పూజారిని దగ్గరకు తీసుకుపోదాం." అన్నాడు మరొక భృత్యుడు.

స్వహత్యి పదివూ బుద్ధ జీవదత్తుల్ని పూజారిని భృత్యులు నాళ్ళూ చెరులూ

కాళ్ళతో అందించి ఘజాల మీద వేసుకుని
అనేక చీకటి గదులు దాటి ఒక పొలమైన
మంటవంటికి తీసుకుపోయారు.

మంటవంటి మేడ్డ మెత్తని తెవాసీలు
పరిచివున్న ఒక చిన్న తానెనందిత పూజారిణి
కూర్చుని వున్నది. ఎడంగా కొందరు
భృత్యులు చేతులు కట్టుకుని నిలబడి
వున్నారు. తన భృత్యులు తెచ్చిన ఖడ్గ
జీవదత్తుల కేస పూజారిణి ఒకసారి కుర
కంటితో చూసి, అంతలోనే గతుక్కుమని
కళ్ళిందచేసి, "అదేదె, మహాభారత! చిట్టల్లో
ఒకడు మంత్రవేత్తలా కనబడుతున్నాడే!"
అన్నది.

"అయ్యోవుంటాడు, మహాశక్తి పూజారిణి!
వాడిచేతిలో మంత్రం కూడా వున్నది. ఈ రెండవ
వాడి దగ్గరే మంత్ర పాఠవాల్ని ఖడ్గం
వున్నది." అన్నాడొక భృత్యుడు.

"అవేమియినై? ఎక్కడైనా పారిన
పద్మారా? " అన్నది పూజారిణి.

"చిట్టలు పెట్టిన బొటానె వదిలిపెట్టాం,"
అన్నాడొక భృత్యుడు.

"దాన్ని తీసుకురండి, వెళ్ళవద్దా, ఎలాంటి
మంచమీతులు! " అంటూ పూజారిణి
ఒక కళ్ళెర చేసింది.

పూజారిణి అజ్ఞానం కూడా యిద్దరు
భృత్యులు పరిగెత్తిపోయి కునాల్ మీద
యిద్దరూ కత్తి తెచ్చి అది ముందు

చాడు. పూజారిణి వాటిని గ్రద్దగా కొద్ది
సేపు పరీక్షించి, "చిట్టల్లో ప్రత్యేక శక్తి
లేవీ వున్నట్టు కనిపించటం లేదు. చిట్టను
చీకటి గదిలో బంధించి, ఏదైనా ఎక్కడ
పడవేసి రండి. తరవాత ఎం జరుగుతుందో
చూద్దాం," అన్నది.

యంకా స్వేచ్ఛా తెలియని స్థితిలోవున్న
ఖడ్గ జీవదత్తుల్ని నలుగురు భృత్యులు
ఘజాలమీద వేసుకుపోయి ఒక చీకటిగదిలో
వేడవేసి, బయట గదిపెట్టారు.

ఒక పావుగంట తరవాత ఖడ్గ జీవదత్తు
లకు స్వేచ్ఛా వచ్చింది. మూడుగా స్వేచ్ఛా
తెలిసిన జీవదత్తుడు ఖడ్గపర్వణి తెట్టి లేచి,
"బద్దా, అక్కర్లేం! ఇంకా మనం బయటే

పుష్కారం. మన ఆయుధాలు కూడా మన పక్కనే వున్నవి." అన్నాడు.

బుద్ధుని గది నలుమూలలూ ఒకసారి పరీక్షగా చూసి, "మన ఏలా ప్రాణాలతో వదలటంలో పూజారిణి ఎత్తుగడ ఏమై వుంటుంది?" అన్నాడు.

"ఆ పూజారిణి వురుగుమ చూస్తే తప్ప దాని ఎత్తుగడల సంగతి చెప్పటం కష్టం. మనం ముందు బయటపడాలి," అంటూ జీవదత్తుడు లేచి నెలబడ్డాడు.

"ఆ యర్జునులు పొంచెవుండి మనకు మారచిబడితప్పు జరిగారు. యిక వాళ్ళను దొరికితే మాత్రం ప్రాణాలతో....."

బుద్ధుని మాట పూర్తి చేసేలోపలే గోడ అవతలి నుంచి సంహం గర్జించిన ద్వని వినిపింది. అది వింటూనే బుద్ధుని ఎగిరి నెలబడి, "ఆ నెధవలు మనమీద సంహన్ని ప్రయోగించాలని చూస్తున్నారా ఎం?" అంటూ నవ్వాడు.

"ఇది ఒకందుకు మంచిదే. మనం ఆ సంహన్ని వాళ్ళమీదనే ప్రయోగించి,

యూ శిథిల భవనప్రాంతాలను చీలగ్గం చేద్దాం!" అంటూ జీవదత్తుడు తనదండంతో బలంగా గోడను ఒక పొటుపొడిచాడు. గోడలో కొంతభాగం విడుగుచెట్టు తిన్నట్టు పెద్ద తలుపుతో విరిగి వెనక్కు పడిపోయింది. పక్కగదిలోవున్న సంహం చెదిరి చిన్నగా గర్జిస్తూ గోడ వారేగాపోయి నెలబడింది.

"సంహరాజా, నీకు రిమూవ్, అహరం కూడా దొరకబోతున్నది," అంటూ జీవదత్తుడు కావని గదితలుపులను దండంతో బలంగా వెంట పొక్కిపొడిచాడు. తలుపులు పెళపెళ మంటూ విరిగి దవీమంటూ ముందుకు పడిపోయినై.

ఆ మరుక్షణం పది వన్నెంతు మంది పూజారిణి భృత్యులు, "బందీలు పారి పోతున్నారు, పట్టుకోండి!" అని అరుస్తూ ముందుకు వచ్చారు. వెంటనే జీవదత్తుడు సంహని కనిపరిగిత్తి, దాన్ని దండంతో పూజారిణి భృత్యుల కని తరిపాడు. అది గర్జిస్తూపోయి వాళ్ళమీద పడింది.

—(ఇంకావుంది)

యక్షపర్వతం

8

[మీరిద్దరున్నీ, జయలయాతాన్ని వయల విరిగిలా తన్ని కింద వదలేసి, అల్లతవదత్తులు ఇదిలకవేనాల్లోకి పోయారు. అక్కడ వాళ్ళను పూజారిణి భృత్యులు పట్టుకున్నారు. పూజారిణి ఆ యిద్దర్నీ చీకటిగదిలో అంధరించుచున్నది. "అల్లతవదత్తులు తమ పక్క గదిలో వున్న సింహాన్ని అక్కడికి పంపిన పూజారిణి భృత్యుల పైకి తినిపించారు. తరువాత—]

అక్కడికిగవి వున్న సింహం భయంకరంగా గర్జిస్తూ వచ్చి మీద వడగానె, పూజారిణి భృత్యులు భయంతో పారిపోయి, వాస్తే శేకలు పెరుతూ సింహానికి అందకుండా పారిపోవాలని చూశారు. కాని సింహం వాళ్ళ మధ్యపడి నోటికి అందినవారిసర్లా పట్టి విరిలించేసాగింది.

అల్ల తవదత్తులు కూలిపోయిన గది ద్వారం వద్ద పలచడి పెద్దగా నవ్వుతూ,

"ఒరే, పూజారిణి కిమ్మల్లారా! సింహానికి మీరు నాలుగైదు రోజులుగా అహారం వేసి న్నట్టు లేదు. అందుకే అది అంతగా రెచ్చి పోయి మీ ప్రాణాలు తీస్తున్నది. మీలో ఒకరు ముందుకు వచ్చి దానికి అహారం కండి. అప్పుడు తతిమ్మా వాళ్ళయినా బతుకుతారు," అన్నారు.

పూజారిణి భృత్యులు యీ మాట లేవీ పనిపించుకునే స్థితిలో లేదు. వాళ్ళల్లో

'తం త హ మ'

నలుగురైదుగురు అసరికే సంహం వంజా దెబ్బలకు బాగా గాయపడి నెల కొరిగారు. మరొకడు దాని నేటికి చిక్కి లబలబదాడు తున్నాడు. గాయపడకుండా ఇక మిగిలిన అయిదారుగురూ చిక్కవ వున్న చదివన్నెం కడుగుల ఇథిలమైన గోడ మీది రెక్కి కూర్చుని ప్రాణభయంతో నిలువెల్లా వణక పోతున్నారు.

సంహం ఒకసారి ముట్టూ కలయ చూసింది. దానికి తాను గాయపరిచిన మనుషుల్లో ఎవరినీ తిడాలని వున్నట్లు తెలు. ఆ ప్రదేశం నుంచి త్వరగా పారిపోయి, ఏ అరణ్యమో చేరాంన్నట్లుగా వుంది దాని వారకం.

జీవదత్తుడు తన చేతిలోని దండాన్ని సంహం కేసి గురి చేసి, "సంహరాజా! ఇంతమంది మాస్త్రాండగా అహంకరినట్లం వల్ల దిప్తి తగులుతుందేమో అని భయ పడుతున్నావా?" అంటూ నవ్వి, "అలా అయితే యిదిగో. ఈ పక్కనే భవనం కిందికిపోయే మెట్లున్నవి. ఆ దారిసహాయా ఇథిలభవేవాల్లో నుంచి బయటపడి, సది దాటి అరణ్యం చేరు!" అంటూ సంహం కేసి రెండుగురులు చేసి, దాన్ని మెట్లున్న వైపుకు మళ్ళించేందుకు దండాన్ని ముందుకు దాచి యుళిపించాడు.

సంహం కళ్ళింత చేసి, పెద్దగా నేరు తెరిచి చెవులు విప్పిళ్ళు పడేట్లు పెద్దగా గర్జించి, జీవదత్తుడి కేసి మాకబోయింది. అది ముందు దెండు కాళ్ళూ ఎత్తి, వెనక కాళ్ళ మీద నిలబడి కుప్పించి దూకబోయే సమయంలో, జీవదత్తుడు దాని పొట్ట కింద దండాన్ని అసించి కలంగా పక్కకు తోకాడు. ఆ పొట్టకు సంహం నెల మీద పడి దొర్లు కుంటూ పోయి మెట్లున్న గది ద్వారానికి అద్దంగా పడింది.

"సంహరాజా, యింక లేని నిలబడు! పూజారిని తన బంట్లతో స్వయంగా యిక్కడికి వచ్చే ముందే త్వరగా మెట్లు దిగి పారిపో," అన్నాడు జీవదత్తుడు, దంధం ఎత్తి సంహం కేసి నడుస్తూ.

మొండి గోడ మీద కూర్చుని యిదంతా చూస్తున్న పూజారిని దృక్పథం కలిగి దేవుడు సంతోషించి ఎదుర్కొన్న తీరు, కాస్తా ఒక్క దండం వెళ్ళితే నాలుగైదు పల్లెటూ కొట్టొందిన వెళ్ళు ఎంతో ఆత్మర్యాన్ని అబ్బురపాటుచే కలిగించింది. వాళ్ళల్లో ఒకడు రెండు చేతులా ఎత్తి జీవదత్తుడికి సమస్కరిస్తూ, "మహామాంత్రికే శివమయీ, నమస్కారం! మీ మాంత్రికత్తి మామూలు మనుషులకు అలవడేది కాదు, ఈ మహా శక్తి పూజారిని హతం చేసి తమరి యీ శిథిలకగదాన్ని ఎందుకు పిలగబడేడు? అప్పుడు మేమంతా మీ శిష్యులమై మీకు సేవలు చేస్తూ పోయిగా ఉంటుంటామి!" అన్నాడు.

వారు మాట ముగించే లోపలే పక్కన వున్న అతడి తోటి వాళ్ళు, "గురుద్రోహం! గురుద్రోహం!" అని కేకలు పెడుతూ వాడి మీద కలియబడ్డారు. మొండి గోడ మీద కుస్తీపట్టు ప్రారంభమయ్యింది. ఆ దృష్టిలో గోడ మీద కాచిపట్టు తప్పి యిద్దరు దృక్పథం దీపిమంటూ కిందపడ్డారు. మెట్ల కెసి దిగబోతున్న సంతోషం ఒక్కసారిగా అదురుకుని తల నిప్పి చూసి, చిన్నగా గర్జిస్తూ వాళ్ళ కెసి రాబోయింది.

జీవదత్తుడు తలతో పై కెత్తి సంతోషించి అదిచిస్తూ, "అక్క మెట్లు దిగి నీ దారిని

మేవుచా. అనవసరంగా పూజారిని శిష్యుల పొట్లాటలో తల చూర్చి చిక్కుల పాల పేకు," అన్నాడు.

సంతోషం అనరికి జీవదత్తుడి వెతిలోని దండం అంటే భయం పట్టుకున్నది. కాంతి పేతకు రెండుసార్లు దాని వెళ్ళుతినీ పుండే లంతో అది చిన్నగా గుర్రుమంటూ తిరిగి తిరిగి చూస్తూ, మెట్లన్నీ గది ద్వారం వాటి పోయింది.

అప్పటివరకూ జరుగుతున్నదంతా మౌనంగా చూస్తూ వున్న శిష్యులలో, "జీవా! అక మనం మాత్రం యిక్కడెందుకు? పూజారిని శిష్యులు శిగవట్లు పట్టుకుని కిందా మీదా పడుతున్నారు. అప్పుడు

మనసు అడ్డగించేవాళ్ళవయ్యా లేదు, ఈదిక్కు
మోలిన శిథిల భవనాలను వదిలి తిరిగి
అరణ్యం చేరుదాం," అన్నాడు.

"అలాగే బెద్దాం. మనం కూడా సెలవం
వెళ్ళిన దారినే తోయి, మనం యిక్కడికి
చిచ్చిన గుహ ద్వారాన్ని చేరగలమేమో
యోద్దాం," అంటూ జీవదత్తుడు బయలు
దేరాడు.

ఆ శిథిలభవన ప్రాంతాల్లో యింక లేమిను
వదిలించే వాళ్ళు, ఎవరూ లేదనుకోవటంలో
అడ్డవర్కు పెట్టే పాతబాటు వెళియి. అతడూ,
జీవదత్తుడూ అంధ విముక్తులు కావటం,
సెలవం పెద్దగా గుర్తిస్తూ పూజారిని వృత్తుల్లో
కొందరిని గాయవకవటం అంతా పూజారి

చోకి బతికి బయటపడి పారిపోయి వచ్చిన
ఒక భృత్యుడు ద్వారా తెలిసెంది.

ఆ వార్త వింటూనే పూజారిని శశ్వత్ర
చేసి, చేతిలోని కూలాన్ని డిశిపిస్తూ,
"మహాభూతా! ఇదేమి వింత? మునుచి
పూజారి అంత వాణ్ని నా మంత్ర బలంతో
ఒడించి చీకటి కొట్టో బంధించానె! అటు
పంపి నా మీదగే అంధుడు మానవులు దండెత్తి
రావేటమా? నా రాజ్యంలోనే జీవదత్తుడి
నా శిష్యుల్ని కొట్టి గాయపరిచి వమ్మ అవ
మానించటమో! ఇది సహించనం. ఉచే,
శిష్యాభిమంజ్నరా! బయలుదేరి, ఆ అంధుడు
మానవ వైరుగులూ విక్రయ గ్నాలో
మోపండి," అన్నది.

ఇట్ల జీవదత్తుడు సెలవోన్ని పోతల
కొట్టిన సీరూ, అంతకు ముందు మంత్ర
కుణ్ణి, జడలభూతాన్ని పెట్టిన బాధలూ
చూసిన శిష్యుల్లో అంధుడు గడగడలాడి
పోతూ, "మహాశక్తి పూజారిణి! ఆ మానవు
బిడ్డకూ మహాసత్తులగా, గొప్ప మంత్ర
వేత్తలగా తనబయలుతున్నారు. వాళ్ళు మన
అప్పిన మంత్రాకుణ్ణి, జడలభూతాన్ని..."

భృత్యులు మాట ముగించే లోపలే
పూజారిణి వాళ్ళల్లో ఒకణ్ణి కూలంతో వెన్ను
మీద పొడిచి, "నేను ముయ్యండి, పాడు
బోతు వెదచిల్లారా! వాళ్ళిద్దర్నీ యిప్పుడే
పట్టి మహాభూతానికి బలి చేయబోతున్నాను.

మడలదుండి దారి దియ్యండి!" అన్నది వళ్ళు కొరుకుతూ.

భృత్యులు ప్రాణం బితుకు బితుకు మంజుశాంధగా మండు బయలుదేరారు, వాళ్ళందరికన్నా కొంచెం ముందుగా మాంత్రికుడూ, వాడి జరలభూతం పెద్ద పెద్ద అరగులు వేస్తూ నడవసాగాడు.

"గురో! వాళ్ళిద్దరినీ వట్టుకుని ఒక్క సారిగా విరుచుకు తిండాను," అన్నది జరలభూతం మాంత్రికుడితో.

"అలాంటి పాదపాటు వెనీ చెయ్యకురా, శిష్యా! మన శిష్యుల సగరంలో జారలదిని ఆ యిద్దరు క్షురకుంకలూ, పూజారిణి ఒకళ్ళకొకళ్ళు ఎదురుపడితే, మన పూజారిణి పీడిపోతుందన్న సమ్మతం వాళ్ళిద్దరుగూ ఉన్నది. అప్పుడు మనమే యీ శిష్యుల సగరాలకి వాడూ, మంత్రి అయి పోతాడు. ముసలి మాంత్రికుణ్ణి నీకంటే కొట్టులో నుంచి బయటికి తీసి, అతడి దగ్గర మరికొన్ని మంత్రి విద్యలు నేర్పుకుందాం." అన్నాడు మాంత్రికుడు చిన్న గొంతుతో.

జరలభూతం ఆ మాటలకు సంతోషించి, "దాఖా, మంత్రి! వాళ్ళున్నది గురో," అంటూ వెనక్కు తిరిగి చూసింది.

పూజారిణి, ఆమె తతిమ్మా శిష్యులూ వాడూ మోరన వున్నారు, పూజారిణి తన

చంద్రమూడు

భృత్యుల్ని శిష్య భవనాలన్న సగరం ప్రవేశించిన యువకులిద్దరి కోసం గాలించమని అజ్ఞాపించింది. కాని అ సమయంలో నిద్ల వేషవర్తులు శిష్య భవనాల్లోని మరొక ప్రాంతం చెరి, అక్కడి నుంచి బయటపడి, తిరిగి ఆరణ్యం చేరేందుకు మార్గం ఏమైనా కనబడకుండా అసె చూడసాగారు, వాళ్ళు సారంగ మార్గాన వచ్చిన దారి మార్గం కనుక్కోలేకపోయారు.

"ఖడ్గా, పాపం లోపలికి వచ్చిన దారి వెంట బయటపడే అవకాశం కనబడటం లేదు, పూజారిణి శిష్యుల్లో ఎదజ్ఞుయినా ఒంటరిగా దొరక పుచ్చుకుని, వాడి ద్వారా ఆ మార్గం ఎక్కడున్నదో తెలుసుకోవటం

తప్ప మరే ఉపాయం లేదు," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"ఆ శిష్యుల మౌనం నుంచి కూడా మనం చాలా యారం వచ్చినట్టుంది. నింపాం ఎమైనట్టు? అది అరణ్యం చేరినట్టేవా?" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

"అది మనలాగే యిక్కడ చిక్కునది న్నట్టుంది. మధ్య మళ్ళీ దాని గర్జనలు విసజడపం లేదా, సెకు?" అంటూ జీవ దత్తుడు ఒక శిథిల భవనంలోని గది లోపలికి తిరిగి చూసి, "ఇద్దా. ఇటురా! అమ్మ, మక్కార్లు! దారేపోయే వర్తకుల్ని, ప్రయాణికుల్ని చేచి ఎన్ని ధాన్యం బస్తాలు యీ గదిలో దాదారో చూడు!" అన్నాడు.

ఖడ్గవర్మ కూడా గదిలోకి తిరిగి చూశాడు. అతనికి గదిలో ఎత్తుగా పెద్దిన ధాన్యం బస్తాలు కనిపించినై. వాటిలో కొన్నిటి కుట్లు పిగిలి, వడ్లూ, జొన్నలూ, గోరుమలూ కిందికి కారి పోగులుగా పడివున్నవి.

"బతుకయితాన్ని ముందు ప్రయోగించి జవాబ్ని భయపెట్టి మాంత్రికుడూ, అతడి స్నేహితులూ యీ విధంగా దారే పోయేవారై నుంచి తమ కవనరం అయిన తినుబండారాలు అవపారీస్తున్నారన్నమాట! మొత్తం మీద పూజారీతో తెలివి గలది లాగే కనిపిస్తున్నది. ఈ ఎత్తుగడలన్నీ దాని అలోచనలే అయి వుండాయి," అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

"ఈ ధాన్యంలో ఒక్క గింజ కూడా పూజారీని ముతా నేటికి అందకుండా చేస్తే ఎలా వుంటుందంటావు? అప్పుడు తయవు కాలి, వాళ్ళు బతుకు తెరువు కోసం యీ శిథిల భవనాల నుంచి ఇరుటికి నస్తారు," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"మన ఇద్దరికీ ఒకే అలోచన కలిగిందే!" అంటూ ఖడ్గవర్మ నవ్వి, యిప్పుట్లో నుంచి చెకుమరికరాయి తని కొట్టి చూచి ముక్కు కునేలా చేసి, అది కాస్త మంట కాగానే గదిలోని ధాన్యం బస్తాలలో ఒక ధానిక అంటిండాడు.

ఖడ్గ జీవదత్తులు గది ముందు నిలబడి క్రమంగా మంట పెద్దదై, ధాన్యం బస్తాలు

ఒకటొకటిగా అంటుకోవటం మాది
సాగారు. నాలుగైదు నిమిషాల్లో గదిలో పెద్ద
మంటు లేచింది. ధాన్యం కాలి టచేటవే
మంటూ కొంత పేలాలుగా మారి, గాలిని
లేచి వాకిటి వరకూ వచ్చి పడసాగివై.

"ఈ పేలాలు తని యీ చుక్కాదులు
మరి కొంతకాలం యీ నిధిల భవనాలను
అంటి పెట్టుకుని స్థిరమే అచికాశం స్థిరమి.
ఏం చేయటం?" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

"కొంచెం అగు. మంటలు మరి కాస్త
లేస్తే అంతా మాది, బుగ్గి మూడిదా అయి
పోతుంది. కాని, అసలు ప్రమాదం,
యీ మంటలు చూసి పూజారిలో, దాని
నిష్ఠిగణం యిక్కడికి వస్తారు! అప్పుడు..."

చీవదత్తుడు మాట ముగించే లోపలే
ధాన్యం బస్తాలు కాలుతున్న గది పక్కగల
పడే గది నుంచి ఏదో మానసి కొంత
అర్థనాదాలు చెరుటం వినిపించింది.

"ఖడ్గా, ఈ పక్క గది తలుపులు
మూసి వున్నవి. లోపలి నుంచి ఎవరో
శకలు పెడుతున్నారు!" అంటూ చీవ

దత్తుడు గదిని సమీపించి, తలుపులను
బలంగా నెట్టి చూశాడు.

ఖడ్గవర్మ అతడి దగ్గరకు పోయి నవ్వుతూ,
"శవా! పాదావిడిలో నువ్వు తలుపులకు
బయట వెసి వున్న అంత పెద్ద తాళాన్ని
కూడా చూసివట్టు లేదు! ఏ మంత్ర
దండంతో తలుపులు విరిగివట్టు," అన్నాడు.

అ వెంటనే చీవదత్తుడు దండం ఏత్తి
తలుపులకు వెసి వున్న తాళం మీద బలంగా
కొట్టాడు. తాళం పగిలి కింద పడిపోయింది.
గొల్లం పక్కకు దాగి తలుపులను వెనక్కు
నెట్టాడు ఖడ్గవర్మ.

గదిలో అంతగా చీకటి లేదు. గోడపైన
అంత ఎత్తులో వున్న ఒక చిన్న కిటికీ
నుంచి చోచలికి వెలుగు వచ్చి పడుతున్నది.
ఆ వెలుగులో వాళ్ళకు గోడలో వున్న ఇరవీ
మేకులకు, గొలుసుతో కట్టబడివున్న పుష్ప
దొకడు కనిపించాడు. అతడు అజాను
బాహువు. బక్కచిక్కి వున్నాడు. పాతవాటి
తెల్ల గడ్డం గాలికి రెపరెపలాడుతున్నది.

—(ఇంకా వుంది)

యక్షపర్వతం

9

[అక్ష జీవదత్తులు నింహస్తి మరొక శరీర భవనంలోకి తిరిగి, అప్రాంతం నుంచి బయటపడేందుకు దారి వెతుక్కుంటూ బయలుదేరారు, వాళ్ళకు ఒక గదిలో చాలా దాష్ట్యం ఉన్నట్లు కనిపించినై. వారికి వాళ్ళు నివ్వబడ్డారు. అంతలో వక్రగది నుంచి అడుపులు వినిపించినై. వాళ్ళు వెళ్ళి చూడగా ఒక వృద్ధుడు కనిపించాడు. శరవాత—]

అక్ష జీవదత్తుల్ని చూస్తూనే అవృద్ధుడు, “ఎవరు మీరు? ఆ దొంగ పూజారిణి కమ్మిల్లా లేరే? ఎవరైతే నేం, నన్ను రక్షించండి. వక్ర గదిలో ధావ్వం కాల్చిపోతున్న దీని వుంది! ఆ వెదికి నేను అంధించబడి వున్న గది వెదిక్కి నా శరీరం కాలు తున్నది,” అన్నాడు.

“కాంచెం వుంటే మొత్తం గది కప్పే, లోపలికి కూలి పడుతుంది!” అంటూ జీవ

దత్తుడు వృద్ధుణ్ణి సమీపించి, దండంతో అతడికి కట్టి వున్న అవేషగొలుసులను విరగ్గట్టి, అతణ్ణి బయటికి తీసుకువచ్చాడు. వృద్ధుడు అత్రంగా మళ్లీ పి మారు కలయి చూసి, “ఎన్నాళ్ళ తర్వాత నాకు తిరిగి స్వేచ్ఛ కలిగింది! ఆ దొంగ పూజారిణి యంకా యా కథిలనగరంలో అది శారం చెలాలుస్తున్నదా? మీ రెవరు?” అని అడిగాడు.

‘వంశ మామ’

బోధించాను. కాని, ఏ మాత్రం కృతజ్ఞత లేకుండా రెండోళ్ళుగిరి, ఒక భయంకర కళరాత్రి వెళి, పెద్ద అరుముటా, మెరు పులతో కుంభపాతగా వర్షం కురుస్తున్న సమయంలో..."

తనదత్తుడు వృష్ట మంత్రవేత్తమాటలకు అర్థం వచ్చి, "మీ గత దుష్ట అంతా వినె డియటటు మాకు లేదు. పూజారిని చాలి మించి బయటపడి అరణ్యం చేరాలని చూస్తున్నాం. అవిధ మమ్మల్ని ఎక్కిగుండ్ల దుకు శిష్యుగణంతో బయలుదేరి పుంటుందీ! మీ రిక్కడే వుంటారా వెళి యీ కూలి పాతున్న కొంపల్లో నుంచి విశాల ప్రపంచంలోకి పోయే మార్గం చూపి, మా వెంట అరణ్యం చేరుకొందా? ముందు ఆ సంగతి చెప్పండి," అన్నాడు.

"ఒక తీర్పుకోకుండా - ఆ వెంగ పూజారిని హతం చేయకుండా నే చెక్కెత్తించి కదిలను. నన్ను యీ స్థలిలో చూస్తే, నా పాత శిష్యులు కొందరు తప్పక నా పక్షం అవుతారు. నాళ్ళ సాయంతో ఆ కృతఘ్ను చాల్ని ఎక్కిగుండ్ల ముక్కలు ముక్కలుగా నరికి కాకులకూ, గద్దలకూ అహరంగా వేస్తాను," అన్నాడు ముసలి మంత్రుడు వెళ్ళు కోరుకుతూ.

ఆ మాటలకు ఖడ్గపర్వ అయిష్టంగా తల దిస్తూ, "తనా! ఇక మీనె దారిని మనం

"మీ మెవరం అయితేనేం, నువ్వు చెప్పే ఆ పూజారిని శిష్యులం మాత్రం కాదు. వెంధ్యపర్వత ప్రాంతాలకు ఒక గొప్ప పని మీద బయలుదేరి దారిలో చిన్నా పెద్ద అటం కాల్లో, అవధల్లో ఎక్కుకుని, యిక్కడికి చేరాలి. నీ మాటలు వింటాంటే నువ్వే యిక్కడి ఆసలు పూజారివని, బుచ్చెయి గద్దె ఎక్కి కూర్చున్న పూజారిని నిన్ను చీకటి గదిలో బంధించెదవని తెలుస్తున్నది, అవునా?". అని ప్రశ్నించాడు తనదత్తుడు.

"అరిగిందదీ! ఆ సీమెదాలు యిప్పటికి యిరవైఏళ్ళ శ్రితం యింత చాలికగా నాకు అరణ్యంలో వెరికింది. తెచ్చి సాకాను. ఏన్నో విద్యలూ - మంత్రకాత్తం అంతా

పోవటం మొదలు, ఈ మాంత్రికుల్ని, పూజారుల్ని ఒకళ్ళిగంతు ఒకళ్ళు తోసుకొని "అంటూ నడుచుచెరారు.

చేదవత్తుడు అతనితోబాటు కదిలి పుష్ట మాంత్రికుడితో, "ఆ దొంగ పూజారిని పట్టుకుని ముక్కలుగా నరికి కాకులకూ, గద్దలకూ వేయటం ఎందుకు! ఈ ప్రాంతాల ఎక్కడె అకలిగొన్న సరిహం ఒకటి తియ్యగోతున్నది. దానికి వెయ్యి, అంత పుణ్యమైనా నీకు దక్కుతుంది," అన్నాడు.

పుష్ట మాంత్రికుడు ఏదో మాట్లాడబోయాడు. కాని, అంతలో ఒక శిపిలదమనం వెనక నుంచి పూజారిని మాంత్రికుడూ, జడలభూతంతోపాటు, అయిదారుగురు శిష్యుల్ని వెంట బట్టుకుని హఠాత్తుగా ముందుకు వచ్చి, ముసలి మాంత్రికుణ్ణి, అత్త చేదవత్తుల్ని చూసి, శిశ్యుల్ర చేసి, చేతిలోని కూలాన్ని నైకత్తి. "అహా, ముసలి చెదవే చీకటికొట్టో నుంచి బయటపడ్డాడా? దొంగల్లా నగరం ప్రవేశించిన మనుషులు కూడా యిక్కడే వున్నారు! అందర్నీ పట్టుకుని మహా భూతానికి బలి చేస్తాను," అంటూ ముందుకు రాసాగింది.

అప్లవర్తి చచ్చిన నాలుగుగురులు వెనక్కు చేసి చాలాం పూజారిని తేసి ఎక్కుపెట్టి, "పూజారిని! మరొక్క అడుగు ముందుకు వేశావంటే, యీ వారి అంబు నీ కంకాన్ని

వేదస్తుంది. తాగ్రత్త!" అని హెచ్చరించాడు.

ఆ హెచ్చరిక వింటూనే పూజారిణి వున్న బొటానే కదలకుండా నిలబడింది. మాంత్రికుడూ, జడలభూతం కొంచెం ఎక్కుగా వెళ్ళి నిలబడ్డాడు. ఒకటి రెండుజ్జలాల సెక్కులంతరవాత పూజారిణి భృత్యులో ఒకడు తన వెతగల కూలాన్ని గాలిలో గిరగిరా తిప్పి, "మహాశక్తి పూజారిణీ! ఇంకా అలశ్యం ఎందుకు? ముసలి పూజారిని, ఈ కొత్త వాళ్ళిద్దర్నీ నిఘంట్రశక్తితో తప్పు చేసేయ్యి," అన్నాడు.

అహా, అలా భయం చెబుతుంటే లేదు. ముగ్గుర్ని ప్రాణాలతో పట్టుకుని మహా

భూతానికి బలి పెట్టాలి." అంటూ పూజారిణి పక్కకు తిరిగి మాంత్రికురూ, ఆదల భూతాలతో, "ఒరే, అలా నిలబడి నెల చూపులు చూస్తారేం? ముందు ఆ యువకు చిట్టచివట్టి బండించండి. ఈలోపల ముసలి మాంత్రికురి సరిగత నేమ చూస్తాను." అప్పుడి వళ్ళు కొడుకుకూ.

ఆ మాటలకు బద్ధ ఉపదత్తులు పెద్దగా చెప్పాడు. నీపదత్తులు ఆదలభూతం నేని బకయగువని, "ఏరా, వెళ్ళత భూతం! సుప్త్య ఆదలభూతానిచే మగమాతాపితృ కూడా పాకు తెలియటం లేదు. ఎం, ఏ గురువు అజ్ఞాపించెట్టు, మమ్మల్ని వెట్టుకోక, అలా నిలబడి వున్నావేం?" అని అడిగాడు.

ఆదలభూతం ఆ మాటలకు కొంచెంగా వెదికి మాంత్రికుడికి వగ్గరగా తొలు నిలబడి, "గురో, యిప్పుడేం చెయ్యటం? ఆ ఇద్దర్నీ పట్టుకుని చిరుమకు తినేదా?" అన్నది.

"తప్పరా, ఇవ్వా, తప్ప! మహాకత్తి పూజారిని వాళ్ళను ప్రాణాలతో పట్టుకుని మహా మాతానికి ఆహారం చెయ్యబోతున్నది. దుశం తొందర పడకూడదు!" అన్నాడు.

మాంత్రికుడు యిలా అనగానే పూజారిణి కళ్ళెర్రచేసి, కూలం ఏత్తు అతడి నేని వెళ్ళ బోయింది. బద్ధవర్మ వెంటనే, "అగు, పూజాణీ! నా హెచ్చరిక గుర్తుందా? కదిలా వంటి నీ కింతంటే యాదాబం వచ్చి గుచ్చుకుంటుంది. కదలకుండా అక్కడే నిలబడి నీ మంత్రకక్తితో, నీ శత్రువులను హతమార్చు, మా అవ్వంతరం ఏమీలేదు," అన్నాడు.

అప్పుటివరకూ బరుగుతున్న వంతా కన్నార్పకుండా చూస్తున్న పృథ్వి పూజారి పెద్దగా గొంతెత్తి, "ఇప్పుడా గురుద్రాహణక ఎలాంటి మంత్రకక్తులూ లేవు. దొగత నేమ దాని కిచ్చిన మంత్ర బలాన్నింతా ఉప సంహరించేశాను," అన్నాడు.

"అబద్ధం. ఈ ముసలివెధవి మాటలు నమ్మకండిరా, ఇప్పుట్లా రా! చూడండి, యిప్పుడే వాణ్ణి నా కూలానికి గుచ్చి పైకెత్తు

తాను." అంటూ పూజారిణి అరిచి, పుష్ప పూజారి కని నిద్రలించి.

"అగు!" అంటూ ఖడ్గవర్మ బాణాన్ని ఆమె కూలం వట్టుకున్న చేతికి గురిచేసి కొట్టాడు. పూజారిణి "అబ్బా!" అంటూ బాధతో ఒక్కసారి కేక పెట్టింది. కూలం ఆమె చేతినుంచి తారి నీందబడిపోయింది.

"పూజారిణి, నువ్వు నా హెచ్చరికలను పాటించనందున, తప్పనిసరిగా బాణం నీమీద ప్రయోగించవలసి వచ్చింది. ఇకనైనా తాగి త్త!" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

కూలం పూజారిణి చేత నుంచి తారి పతటం చూస్తూనే, ఆమె శిష్యుల్లో యిద్దరు ఏగిరి గండులిస్తూ, "మహా పవిత్రమైన త్రికూలాన్ని నేలకు బార్చి పూజారిణి బాన్చి ఆపవిత్ర పరిచింది. ఇక మా గురువు పుష్ప పూజారే!" అంటూ కేకలు ప్రారంభించారు.

"బద్ధా, మనం దారితప్పు ఎలాంటి నుంచనుకుల మేధ్యకు వచ్చి వడ్డాం. ఈ పాడుబిడ్డ నగరంలో ఏళ్ళంతా పతివుంట్ట టమే అందరికీ మేలు. ఏళ్ళు యిక్కణ్ణించి బయటికి వచ్చి మా మూలం బసంలో కలికారే. వాళ్ళా బుద్ధిహీనులైపోతారు." అన్నాడు జీవదత్తుడు.

తన విజ్ఞానిక యిద్దరు పూజారిణి శిష్యులు రాగానే పుష్పపూజారి పరమానందించింది. "అహహా, మహా భూతా! విన్నాళ్ళ

కెన్నాళ్ళకు నా శిష్యుగణం సత్కం అలుసు కుని, అందకారం నుంచి వెలుగులోకి వచ్చేలా వెళువు! ఇక నీకు గతకాలంలో లాగే ప్రాణులవలెని యితోధికంగా చెప్తాను!" అన్నాడు.

"బద్ధా, ఈ ముసలిబినుగా క్రౌర్యంలో పూజారిణికి ఏ మాత్రం తినిపాయేవాడిలా లేదు." అని జీవదత్తుడు అక్కడ చేరిన వాళ్ళందరినీ ఉద్దేశించి, "మీ నాయకత్వపు త్రికూడాల్లో మేము ఎవరిపక్షానా కల్పించుకో బోవటం లేదు. మీలో ఎవరైనా ఒకరు మా వెంట వచ్చి, యా శిథిలగదానుంచి బయట వున్న అరణ్యంలోకి రాయేమార్గం చూపింది!" అన్నాడు.

"మీరు యక్కడ నుంచి పారిపోయింది మీరు మార్గం చూపటమా? ఎలాంటి కోరిక! అగండి, యిప్పుడే మిమ్మల్నిద్దర్ని వాళలా నీకే గుచ్చి, మహాభూతం ముందు నడవేయబోతున్నాను," అంటూ పూజారిని వంగి కింద పడివున్న పూలాన్ని చేతిలోకి తీసుకోబోయింది.

"ఒకసారి అనుభవం అయినా, యీ జుద్ది హినురానికి వూరేదేయం అయినట్టులేదు," అంటూ బద్దవర్మ మరొక వాణాన్ని పూజారిని చేతికేసి గురిచేసి పడబోయేంతలో తన దత్తుడు అతడి వెంటపట్టుకుని వారించాడు.

"ఖర్గా, ఎంత దుర్మార్గురాలైనా అతడాన్ని హెసించటం, చంపటం చూసే

చెయ్యరానవనిల్లో ఒకటి. అప్పుడప్పుడావనీ, అవిత్తు యీ కెటలగనర సామ్రాజ్యం తోసేం ఒకరి గొంతు లోకరు కొనుకొని, మన కిందుకు!" అని వేపదత్తుడు చంపం వైకెత్తి, మార్తెకున్న, జడబహుతాన్ని పమిపించి, "మీ యిద్దరూ ముందు కదలి అరణ్యం వైపుకు వున్న ఆ గుహవాళ్లం కేసి బయలుదేరండి. ఊ, కదలండి!" అన్నాడు త్రివర్ణవంశో.

మార్తెకుడు వృద్ధపూజారికి, పూజారి నీకీ చేతులెత్తి నమస్కరిస్తూ, "గురువుల్లారా! ఏదో కాపకారణంగా గత ఇంప్రె నాలుగైంటుల ముప్ప నా మెంత్రకీత్తులు పని చేయటం లేదు. ఈ మానవ మేత్రులకు లొంగిపోయి వాళ్ళకు దారి చూపమంటారా; లేక మీ మెంత్ర చలంలొ నన్ను కాపాడకారా?" అని అడిగాడు.

వృద్ధ పూజారి, పూజారిని ముఖమునాటు చూచుకుని మాటాడుతూ లేకుండా మూగవాళ్ళల్లా తలలు వక్కికు తిప్పకుని పూరుకున్నారు.

బద్దవర్మ ఓ త్పటికాలం వాళ్ళకేసి చూసి, ఒరలో మంచి కత్తిదాసి, మార్తెకున్న, జడబహుతాన్ని అదిలిస్తూ, "ఇక యీదమ్మ కబుర్లూ, హాస్య నాటకం కట్టిపెట్టి నడపండి, ఆ గుహ పక్కతున్నదో చూపండి," అన్నాడు కోపంగా.

కత్తి చూస్తూనే మోంత్రికురూ, బడల భూతం అదిరివడి, "మహావత్తు కెళ్ళుకుల్లాచా మచ్చుల్ని చంపేశాండి! ఇదిగో, మీరు అరణ్యం చేరి గుహసారంగం చూపుతాము, చంపేయండి!" అంటూ బయటబోతారు.

ఆ కథలూ, కొంచెం ఎడంగా అర్థ శతపదత్తులూ బయలుదేరి కత్తి భూరిం వెళ్ళి బోపిలే, నెనక వృద్ధ పూచారివక్తం వాళ్ళూ, పూచారిచే పక్షం వాళ్ళూ పెద్ద రణగోణ ధృవిగా ఆరువూ కలబడి కెట్టకొసాగాడు. శతపదత్తుడు తం తిప్పి వాళ్ళనని ఓసారి చూసి పవ్యతూ, "అర్థా, మహాభూతానికి ఎవరు ప్రధాన పూచారి కావాలన్న సంగతి తెల్పబోయి, ఈ దొంగ చూంత్రికురూ, కెట్టిగణం పచ్చెలావున్నారు," అన్నాడు.

"చచ్చువెధన బందర్నీ, వాననీ! ఈ కదిలాల్లో చిక్కివున్న ఆ సంహవికైవా కొంతకాలం పాటు అశలితో తొక్కిమోతే అవస్థ తప్పేతుంది," అన్నాడు అర్థవర్మ.

ఆ మాటలు వింటూనే బడలభూతం నలువెల్లా పనికొరతూ, మోంత్రికుడితో, "గురూ, ఆ వాగరుబోతు సంహం మనం వెళ్ళి గుహలో ఎక్కితైవా పొందివుండి మీద పడితే ఏం చేయాలి?" అన్నాడు.

"మియమకు తిను! ఈ, ఏరికివెధవా, అట్టేవాగకే వెద," అన్నాడు అర్థవర్మ కత్తి యుళిపడ్డా.

"బయపెడకురా, కెట్టా! ఆ సంహం గుహలో కవచదాలొగాని, దాన్ని నా మంత్రి కత్తితో కైతాలమీద పిల్లిగా మార్చుతాను, ఎందుకైనా మందిది, యిదుగో గుహమార్గం పగ్గరికొచ్చాం. మహాభూతాన్ని తలుచుకుని నువ్వే ముందు గుహలో ప్రవేశించు," అన్నాడు మోంత్రికుడు.

ఆ గురుకమ్మల వెంట అర్థశతపదత్తులు గడిచిన రాత్రి కదిలినగిరంలోకి ప్రవేశించిన సారంగం వెంటబయి, అరణ్యం కేసిధిస్తే గుహద్వారాన్ని చేరారు. తండాత వాళ్ళు ఆ గుహనుంచికొందికి దిగి, చుట్టూ కుమారు కలయచూసి, మోంత్రియిదూ, బడలభూతాలతో, "ఈక మీరు మీ కదిలధవనాలకు

తరిగిపోయి, మహాచూడాన్ని భక్తితో ఆరాధిస్తూ
తరించేసింది!" అన్నారు అవహేళనగా.

మాంత్రికుడు, ఖడ్గజీవదత్తులకు దేవుని
దేవి, "మహాచూడా! అక మేము
ఆ శివలింగరానికి పోయి, ఇక్కణ్ణించి
ఆ కనబడే చూరపుకొండవకుపోయి, అక్కడ
పది వివంగా జీవయాత్ర సాగిస్తామి,"
అన్నారు.

"ఆ సాగించబోయే శివయాత్రలో
దాని కొట్టటం మాత్రం చేయకండి.
చిక్కుల్లో పడిపోతారు. ఆ చూరపు కొండల్ని
చేరి లోపల ఖడ్గజాతి చాల్చేవరి కంటా పడ
కుండా జాగ్రత్త పడండి. చాళ్ళు మీ మీద
పగబట్టి వున్నాయి," అన్నారు జీవదత్తుడు.

మాంత్రికుడూ, అదలచుతూ వెళ్ళి
పోగానే, ఖడ్గ జీవదత్తులు నదికి పోయి
హాయిగా స్నానం చేసి, దాపుల నున్న ఆశ
శిల్పంలోకి వెళ్ళి ఎల్లా పలానా కొనుకు
తని, ఒక చెట్టు నుంచి ఒక గంటకాలం
చాక్రమించి, నది దిగువకు బయలు
వెచ్చారు. స్వర్ణాచారినే చిట్టకు పోయి

చందిపోట్లం ఆ ప్రాంతాల ఎక్కడో వుంటా
దన్న నమ్మకం వాళ్ళకు కలిగింది. ఎలా
గైనా స్వర్ణాచారినే బందిపోట్ల నుంచి కాపాడి
కొరాలని వాళ్ళు నిశ్చయించుకున్నారు.

ఖడ్గ జీవదత్తులు ఒక గంటకాలం ప్రయా
ణించే సరికి, వాళ్ళకు నదీ తీరం వెంట
కొన్ని చిన్న పెద్ద కొండలు కంటుచిన్నై.
ఆ కొండల్లో ఒక దాని మీద ఒంటెల చేత,
కొండలు మినుములు పెద్ద పెద్ద బండ
రాళ్ళను దాగించుకు పోతున్నాయి.

"ఖడ్గా, చిట్ట బందిపోటు ముఠా అయి
వుంటారు. కాసుక ఎడారుల్లో, మైదానాల్లో
తిరిగి ఒంటెలను, కొండల పైకి ఎక్కింది.
చాలిచేత రాళ్ళు దాగించటం ఎంత ప్రమా
దమో వాళ్ళకు తెలిసినట్లు లేదు," అన్నారు
జీవదత్తుడు.

జీవదత్తుడు మాట ముగించే లోపలే ఒక
ఒంటె, దాని వెక్కి పున్న మనమితో సహా
కొండ అంచు నుంచి జార తలకిందులుగా
దిగిపో నున్న పల్లంలోకి పడిపోయింది.

—(ఇంకా వుంది)

యక్షపర్వతం

10

[అర్థ శతదత్తులు, పృథ్విహారినీ బ్రదు సుంచి విదిసించి, శిథిలభవన ప్రాంతాల నుంచి బయలుదేరారు. దారిలో వారికి వూలారినీ ఎదురుదొంగి, అమెను అర్థవర్ష కాణంబో కొట్టారు. తరవాత వాళ్ళు మోగిరికి అడవిమోకాల వెంట అరణ్యం చేరారు. అక్కడ వాళ్ళకు కొంత మీదీ సుంచి ఒంటి ఒకటి కింద పడటం కనిపించింది. తరవాత—]

మీదట కొంత మీదీ సుంచి పడిపోవటం చూస్తూనే అర్థ శతదత్తులు అటు కిసి వదిలిపోయారు. వాళ్ళు వెళ్ళసరికి ఒంటి వాళ్ళు పరిగి గిరిగిరి తన్నుకుంటూ నేల మీద పొర్లుతున్నది. బానికొంటూ కింద పడిన వారు మాత్రం మోకాలుకు రెండు చేతులతో నేట్టుకుని వెళ్ళి ఊరువున వాడను సేదాస్తూ, చిన్నగా మూలుగుతున్నారు. వారు బందిపోటు మువ్వలొని వాడని, వాడి దుస్తుల కిరు చూసి అర్థ శతదత్తులు పోయారు.

శతదత్తుడు, బందిపోటు వాణ్ణి సమీపించి, "ఒరే, బందిపోటు వాడా! నీ దెలాంటి మొండి ప్రాణం! అంత ఎత్తు కొంత మీదీ సుంచి పడి ఒంటి కాళ్ళిందీ కాపురుకుల మధ్య ఉన్నది గాని, సువ్వు మాత్రం బెక్కు చెదరక పడిరాయలా వున్నావు!" అన్నాడు.

‘వంధ మా మి’

అంతవరకూ బందిపోటు వాడు తన మోకాలు విడిచిన వాధలో వుండి, ఇద్దరీ జీవదత్తులు తనను సమీపించటం చూడ లేదు. అప్పుడు వాడు తల ఎత్తి ఇద్దరీ దత్తుల్ని చూస్తూనే కళ్ళింత చెసి వణికి పోతూ, "అయ్యా, నన్ను వంపకండి! ఇద్దరీ వాళ్ళ పంట పొలాలు దోచిన వాళ్ళలో నేను లేను, నిజానివాడు స్వల్ప వార్యులు గా రి నడిగి మీరు తెలుసుకో వచ్చు." అన్నాడు.

వాడి మాటలు వింటూనే ఇద్దరీ జీవదత్తులు పొందిన ఆశ్చర్యం అంతా యంతా కాదు. వాళ్ళకు స్వల్పవారి సజీవుడేనని, అతను బందిపోట్ల దగ్గరే వున్నాడని తెలిసిపోయింది.

(A)✓

ఇద్దరీ కత్తి దూసి, దాని మొసేమే బందిపోటు వాడి గుంధల మీద పెట్టి, "ఒరే, యిప్పుడు నిజం చెప్పు, లెకపోతే యీ ఒంటెపోటును మమ్మల్ని ఏ నక్కలతో జపారం అయిపోతావు. ఇద్దరీ వాళ్ళ పంట పొలాలు దోచుకున్న బందిపోట్ల మందలో మమ్మల్ని లెకపోతే, ఆ సంగతి దోచుకున్న నీ మిత్రుల ద్వారా విని వుంటావు. కనక నీ మాటలు నమ్మడగినవే! కాని, మమ్మల్ని చూస్తూనే, ఆ ఇద్దరీ వాళ్ళ తరపు సంగతి ములసి నువ్వెలా గుర్తించావు?" అని అడిగాడు.

జీవదత్తుడు, ఇద్దరీ కత్తిని ఒకటి పెట్టమని చెప్పి, "ఇదా, అసలే ప్రాణ భయంతో చీస్తున్న వాణ్ణి యింకా ఏందుకు పాడల కాడతావు? పైగా ఆ ఇద్దరీ వాళ్ళూ, ఆ పంటపొలాలు దోపిడి...అదంతా ఏనాటి మాట!" అని బందిపోటు వాడితో, "ఒరే, నా మిత్రుడడిగిన అఖరి ప్రశ్న అడుగు తున్నాను, మమ్మల్నెలా గుర్తించావు?" అన్నాడు.

"అయ్యా, మమ్మల్ని అరణ్యంలో చూసిన వా మిత్రుల ద్వారా మి వస్త్ర ధారణా, పట్టిన అయిదాల సంగతి చివీ, యిప్పుడు మమ్మల్ని చూస్తూనే గుర్తించాడు. ఇందులో అబద్ధం లేదు." అన్నాడు బందిపోటువాడు.

"అహా, నువ్వు బుద్ధికి బృహస్పతివి! ఎక్కడైతే గురుకులం పెట్టి శిష్యులకు విద్యాబోధ చెయ్యక, యీ దారి దోపిడి ముఠాలో ఎందుకు చేరావు?" అంటూ ఖడ్గ వర్షం పెట్టగా వచ్చి, "ఆ రాయా రప్పలూ ఒంటెల బెత కొండ మీద బాగించుకు పోతున్నారే, అవి ఎందుకు? ఎక్కడికి?" అని అడిగారు.

"అయ్యా, స్వర్ణాచార్యులవారు మా నాయకుడు స్థాపించబోయే రాజ్యానికి రాజధాని నగరం, పెద్ద కొటా కట్టబోతున్నాయ్. వారి అర్జి ప్రకారం మేమంతా కొండ రాళ్ళు బోయి పై నున్న ఒక సమతల ప్రదేశానికి చేర్చుతున్నాం," అన్నాడు బందిపోటు వాడు మూలుగుతూ.

ఖడ్గ దేవదత్తులు కారు దొంగిలిన బంది పోటు వాడితో మాట్లాడుతూ కొండ మీద ఏం జరుగుతున్నదో చూడబోయే, అక్కడ బంది పోటు వాడి స్నేహితులు, ఒంటెబోటు తమ వాడు కొండ పడటం చూస్తూనే, తమ తమ ఒంటెలను అవి, కాంధ అంచుకు వచ్చి, దిగువకు చూశారు. వాళ్ళకు యింకా ప్రాణాలతో ఉన్న తమ తోటివాళ్లు సమీపిస్తూ, ఖడ్గ దేవదత్తులు కనిపించారు.

వాళ్ళను చూస్తూనే బందిపోటు వాళ్ళు అడుగుకు పోయారు. వాళ్ళల్లో కొందరికి అరణ్యంలో ఖడ్గ దేవదత్తులు తమ నెడు

య్యని బాటల చెబులతో, కత్తి బొట్లతో చీకాకువరించి పొడదొలటం యింకా గుర్తు వుంది. ఒకరిద్దరు ఖడ్గ దేవదత్తులు మాంత్రి క్షుణ్ణి, బడలభూతాన్ని అదరగొట్టి గుహలో తొరలడటం కూడా చూశారు.

"మన వాయుకుడిక్కడలేడు. అక్షత్రీయ యువకులు మనను చూశారు. వాళ్ళు కొండ పైకి వచ్చి మన ప్రాణాలు తీయటం బాయలి!" అన్నాడొక బందిపోటు.

"రానున్న అవడ నుంచి మనం బయట పడాలంటే, యిప్పుడే పోయి స్వర్ణాచార్యులు గారితో సంగతంతా చెప్పేమని, వారు ఏమి చేయమంటారో అలా చేయటం ఒక్కటే మార్గం. అయినా, యీ అక్షత్రీయ యువకులూ

లోగడ మిత్రులన్న సంగతి మనం విరిగిందే గదా ! " అన్నాడు మరొక బందిపోటు.

ఆ వెంటనే వదిలి వస్తామని అంది పోట్లు పెరుగు పెరుగున స్వర్ణాచారి దగ్గరకు పోయాడు. ఆ సమయంలో స్వర్ణాచారి ఒక ఎత్తయిన చాతి మీద కూర్చుని, తాను అంది పోటు నాయకుడికి కట్టనున్న కొడుకు సరియైన వస్తువులను పరిశీలిస్తున్నాడు.

బందిపోట్లు దగ్గరకు రావటం చూస్తూనే స్వర్ణాచారి పటం మీది నుంచి చుట్టి చాళ్ళ మీదికి తిప్పు కొవంగా, "వనిమానె అందరూ కట్టకట్టుకుని ఏదో రాక్షసుడి వారి నుంచి పారిపోయి వస్తున్నట్లు యిక్కడికి పరిగెత్తు కొస్తున్నారే ? వెటకు పోయిన మీ నాయ

కుట్టు తిరిగి రావచ్చుంది. మీ తాట ఒకటి పిస్తాను," అన్నాడు.

బందిపోట్లలో ఒకడు వెనుకకుతున్న గొంతుతో, "అయ్యో, స్వర్ణాచార్యులుగారూ! మా నాయకుడు యిక్కడ లేని సమయంలో మీరేగదా మాకు నాయకులు! మన ఒంటి ఒకటి పైనున్నవాడితో పాటు కాలుచారి కొండ కింది పల్లంలోకి వదిలిపోయింది. అది చూస్తూనే దారెపోయి మీ పాత మిత్రులైన శ్రీశ్రీయ యువకులద్దరూ, కత్తులూ, బాబారూ తీసుకుని యింకా ప్రాణాలతో వున్న మనవాడి దగ్గరకు వచ్చి ఏదో ప్రశ్న అడుగుతున్నారు. చాతి క్షాతా మనం వున్న చోటు తెలుసుకుని, ఆ ఇద్దరూ మనసు హతం చేయటానికి త్వరలోనే యిక్కడికి వస్తారని, మాకు భయంగా వుంది," అన్నాడు.

శ్రీశ్రీయ యువకులూ అన్న మాట వింటూనే స్వర్ణాచారి అదిరిపడి అచేయ క్షణాన సంతోషం పట్టలేక, చాతి మీది నుంచి దివి విరిచివేశాడు. బందిపోటు వాయు చెప్పిన తతిమ్మా సంగతులు విన్న తర్వాత, అతనికి తన మిత్రురిద్దరూ అక్కడికి వచ్చా రన్న వాంట్లో ఎలాంటి అనుమానం లేకుండా పోయింది.

స్వర్ణాచారి కొండ ఆయనని బయలు దెరుతూ, "ఒరే, ఒంటివాడా! శ్రీశ్రీయ

యమక యోధులు యక్ష్మరీతి వచ్చారని ఒక మాటలో చెప్పితే సంపాదించానికి, వెంట గ్రంథం వెంచి మాట్లాడావురా? ఇక నేరు మూసుకుని, నా వెంట రా!" అన్నాడు.

"అదాయ్యలుగాయా! అలాగే వస్తాం. వారి వల్ల మాకేం ప్రాణహాని బడగలు గదా?" అన్నారు బందిపోట్లు.

"అలాంటి దేమి వుండదు. మీ ప్రాణాలకు నా ప్రాణం అడ్డువేస్తాను. మీరు మాత్రం ముచ్చువేసాలు వెయ్యక వాళ్ళతో మర్యాదగా వ్రేవ్వించండి." అన్నాడు స్వర్ణాచారి.

స్వర్ణాచారి కొంత అందుకు వెచ్చి ఇద్దరూ చీవదత్తుల్ని పెద్ద కేక చేసి పిలిచారు.

ఆ కేక వంటూనే ఇద్దరూ చీవదత్తులు తలాలు ఎత్త చూసి స్వర్ణాచారిని గుర్తించారు. అతని వెనకగా కొందరు బందిపోట్లు నింబడి వుండటం చూసి ఇద్దరూ, "జీవా, ఈ పద్మ పుర వాస్తవకాస్తే బ్లాదూ, మరే ఏనుగుల్ని తయారు చేసే యా స్వర్ణాచారి బందిపోట్ల ముఠాలో ఒకరైపోయాడేమో అని నాకు అనుమానం కలుగుతున్నది. మేనే బాగ్ర త్తలో మనం వుండాలి," అన్నారు.

ఇద్దరూ యిలాంటి అనుమానాన్ని వెల్లడించిన తరువాత చీవదత్తుడిక్కుడా కొంచెం నంకాయం కలిగింది. స్వర్ణాచారిని బలవంతంగా బందిపోట్లు ఏత్తుకు వెచ్చినా, ఆ తరువాత అతడు వాళ్ళతో స్నేహం కలిపినా కలిపి వుండవచ్చు...

"ఖర్గా, మేనరి వింధ్యపర్వతాలు చేరే వరకూ అన్ని వేళలా మన బాగర్తరే మేనరి వుండవలసిందే. సరిదేహం లేదు. మేనరి యాటు పీచ్చించి స్వర్ణాచారిని బంది పోట్ల నుంచి బంధ విముక్తి చేయటానికి గదా? చూద్దాం. మనిషి దొరణి ఎలా వుండే!" అన్నారు జీవదత్తుడు.

ఖర్గ జీవదత్తుడు యిలా చూస్తూ కుంటున్నంతలో స్వర్ణాచారి నలుగురు బంది పోట్లను వెంటబెట్టుకుని వాళ్ళ దగ్గరకు వచ్చి ఎంతో బద్ధితో నేమిప్పగించాడు. అతడి వెంట వున్న బందిపోట్లం నలుగురూ ఖర్గ జీవదత్తులకు పాస్ట్రాంగ పడి, లేచి నిలబడ్డారు.

(5)

జీవదత్తుడు నవ్వుతూ, స్వర్ణాచారి భుజం తట్టి, "స్వర్ణాచారి, ఎలా వున్నావు? బంది పోట్ల నాయకుడికి మామంపనుగుట్టు. సుగ్రా లనూ ఏమైనా తయారు చేస్తున్నావా? నువ్వు పిళ్ళ చెరుల్లో చాలా కష్టాలను భరిస్తూంటావని అనుకున్నాం. మాతగా నువ్వు కూడా బందిపోట్లకు ఒక దిన్న నాయకుడి వైపోయిపట్టుంది!" అన్నాడు.

ఆ మాటలకు స్వర్ణాచారి ఒక్క కణ కాలం సెళ్ళేస్తుండేపోయి, చేతులు రెండూ తొరింది, "మిర్రాకసారి నాకు ప్రాణదానం చేశాడు. మీకు జీవిత కాలమంతా కృత జ్ఞాతనై వుంటాను. నేను తప్పనిసరి బంది పోట్ల నాయకుడికి కోట కట్టి పెడుతున్నాను. అది పూర్తి కాగానే నా దారిద్ర్య నేను పోయి విఘ్నేశ్వరపూజారిని కలుసుకుని, తరవాత యిద్దరం ఏ అరణ్యంలోనో తపస్సు చేసు కుంటాం," అన్నాడు.

"విఘ్నేశ్వరపూజారి, బద్ధజాతి వాళ్ళ అరణ్యపుర ప్రాంతాల్లోనే నుంచిగా వున్నాడు. నువ్వొక్కడే నుంచిగా వున్నావు గదా? కాక చూ దారిద్ర్య మేల పోతాం," అన్నారు జీవదత్తుడు.

ఆ అవాబుకు స్వర్ణాచారి గడబిడపడి పోతూ, "ఖర్గ జీవదత్త ప్రభువులు ఒక రోజైనా నా అతిథ్యం స్వీకరించకుండా వెళ్ళటమా? అది కుదరదు. మీరు

యూ వెగటూ, చ్చాల్లీ నాకూ, నెమరచాపొడికి అతిథులుగా వుందాల్సి," అన్నాయు.

"ఎవరా నెమరచాపొడి?" అన్నాయు జీవ వత్తుడు అశ్చర్యపోతూ.

"ఒహో! మేము లోగడ బందిపోట్ల నాయకుడి పేరు విసలేదన్నమాట? సింధు ఎడారుల నుండి ఒంటెల మీద యీ ప్రాంతా లకు వచ్చిన, అలా బందిపోట్ల నాయకుడి పేరుది. అప్పటికియే ఇంటి చిగ్గిర లేదు. వెటల్లె ఇద్దరు అనుచరులతో కలిసి అర న్యాయానికి వెళ్ళాడు. ఇక వెళదాం, కండి!" అంటూ ముందుండి దారి తీశాడు స్వర్ణాచారి.

ఇద్ద జీవ వత్తులు ఇరులుదేరుతూ, ఒంటెతో పాటు కంద పది గాయపడిన బందిపోట్లు వాణ్ణి, వాడి అనుచరులకు చూపి, "వీణ్ణి మీరు భుజాల మీద మోసుకుపోవలసిందే!" అన్నారు.

ఆ వెంటనే ఇద్దరు బందిపోట్లు గాయ పడిన వాణ్ణి భుజాలపైక్తుకున్నారు. అందరూ కలిసి కొద్ది సేపటికల్లా కొంత మిత వున్న బందిపోట్ల నివాస స్థానాలు చేరేసరికి, అక్కడ ఎలుగుబంటి చర్మాలు ధరించిన ఒకడి చుట్టూ కొందరు బందిపోట్లు చేరి గొడవగొడవగా మాట్లాడుతున్నారు. ఇద్ద జీవ వత్తుర్ని, స్వర్ణాచారిని అంత చూడగానే, అందరూ పరిగెత్తుతూ వాళ్ళు దగ్గరకు వచ్చారు.

"ఈ గొడవంతా ఏమిటి? సుప్రస్థ యీ ఎలుగుబంటి వేషం వేసి తైతక్క చాడుతున్నావెందుకు?" అని స్వర్ణాచారి వాణ్ణి గట్టిగా కొప్పెట్టాడు.

ఎలుగుబంటి చర్మాలు కట్టుకున్నవాడు స్వర్ణాచారికి వంగి నమస్కారం చేసి, "స్వర్ణాచార్యగారూ, ఈ చర్మాలు నేను కావాలని కట్టుకున్నవి కావు. నేను యివ్వాలే ఉవయ్యం నాయకుడితో వెటల్లె అరన్యాయ లోకి వెళ్ళిన యిద్దరిలో ఒకణ్ణి. నాయకుణ్ణి అక్కడ ఎవరో బహు శ్రూరులైన ఆట వితులు పట్టుకుని తీసుకుపోతారు. నేను వాళ్ళకు దొరిక్కూడా, తప్పించుకు పారి పోయి వచ్చాను." అన్నాయు.

"బందిపోట్ల నాయకుడైన సేమేరబాహుల్లి అటవికులు పట్టుకొపోయాడా? అంత గొప్ప సేమేరబాహుల్లి పట్టగలిగిన అటవికుల ప్రాంతాల ఎక్కడున్నారు?" అన్నాడు ఖడ్గ పర్వ చిరునవ్వు పవ్వుకూ.

"ఖడ్గా, వాడెంత దుర్మార్గుడైనా, వాడి కన్న దుర్మార్గుల చేతుల్లో చిక్కినట్టుంది. నవ్వుకు, పొపిం!" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

బందిపోట్ల నాయకుడు అటవికులకు బంది అయ్యాడన్న వార్త వింటూనే స్వర్ణాచారి నిలువెల్లా కంపించిపోయాడు. అతడు మొదట్లో బందిపోట్లకు ఖైదీగా చిక్కినా తరవాత తరవాత వాళ్ళు అతణ్ణి ఎంతో గౌరవాచరాలతో చూడసాగారు. నాయకుడు సహేదబాహుకూ, స్వర్ణాచారికి మంచి మైత్రి స్నేహాలు కూడా ఏర్పడినై.

"ఖడ్గ జీవదత్త ప్రభువుల్లారా! భయం శర సేమటన యుడి. మీరు శక్తిమంతులు. ఎలాగైనా సేమేరబాహును ఆ అటవికుల నుంచి విడిపించే ప్రయత్నం చేయండి," అన్నాడు స్వర్ణాచారి దీనింగా ముఖం పెట్టి.

జీవదత్తుడు, ఖడ్గపర్వ శని చూశాడు. ఖడ్గపర్వ అయిష్టంగా తలచిస్తూ, "జీవా, యీ సహాయపడే విషయమై నీవే ఏదో ఒక సర్దుబాటు చేశావని, మన మిత్రుడైన స్వర్ణాచారి అడుగుతున్నాడు గనక అదుర్దా ఝట్ట రక్షిద్దామందావా? అంత నియిష్టం!" అని పూరుకున్నాడు.

జీవదత్తుడు ఒక క్షణం ఆలోచించి, ఎలుగుచర్మాలవాడితో, "ఒరే, మీ నాయకుణ్ణి, నీ తోటివాణ్ణి, ఆ అడిమవాసులు ఏలా పట్టుకున్నారు? అవలు అరణ్యంలో ఏం జరిగిందీ? ఆ ఫంగతంతా ముందు చెప్పి," అన్నాడు.

ఎలుగుచర్మాల జంతుపోటువాడు, గట్టిగా ఓ మారు గొంతు సవరించుకుని, "అయ్యా, బరిగిందంతా కొద్ది మాటల్లో చెప్పేస్తాను. మీరు త్వరగా సాయం వచ్చి రక్షించక పోతే మా నాయకుణ్ణి క్రూరులైన ఆ సర భక్షకులంతా కలిసి కాల్చుకు తిన్నా తినపచ్చు," అన్నాడు.

—(అంతావూండి)

యక్షపర్యటం

11

[కొండప్రాంతాన్ని చేరిన ఖడ్గ జీవదత్తులకు, బందిపోటు వాళ్ళ వెంటపెళ్ళి వ్యర్థాచారి కనిపించాడు. అతడి వెంట వాళ్ళు కొండపైకి పోయారు. అ సమయంలో ఒక బందిపోటు వాడు వాళ్ళ దగ్గరకు పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి, అరణ్యంలో వెటకుపోయిన వాళ్ళనాయకుడు నమరబాహుణ్ణి నిరహంసిభక్షకులు పట్టుకున్నారని చెప్పాడు. తరవాత—]

బందిపోటు వాడు చెప్పిన మాటలు తినేస్తారో అదంతా తరవాత చూద్దాం. వింటాంటే. ఖడ్గ జీవదత్తులకు ఎక్కడ లేని అశ్చర్యం కలిగింది. ఇన్ని రోజులుగా వాళ్ళు అరణ్యాల్లో ఎంతో దూరం ప్రయాణించారుగాని, ఎక్కడా వాళ్ళకు నరమాంసభక్షకులు తారసపడలేదు.

జీవదత్తుడు ఒక క్షణకాలం పూరుకుని బందిపోటువాడితో, “మీ నాయకుణ్ణి వాళ్ళు కాల్చుకు తింటారో లేక పచ్చి పచ్చిగానే వేస్తున్నాం. దారిలో ఒక చోట పులి గాంధ్రీంపూ, ఒక మనిషి శేక పెట్టిన ధ్వని వినిపించింది. మేము ముగ్గురం అటుకెసి

‘చం ద మో మ’

ధరించిన వాళ్ళు చెట్ల చాటునుంచి పాతాత్తుగా వచ్చి మీద నడి గొట్టాల్ని పట్టుకున్నారు. వాళ్ళ నాయకుడు మాత్రం ముఖా కనిపించకుండా ఒక ఎలుగు బంటితల తగిలించుకుని వున్నాడు. వాడు నన్ను చూసి తన అనుచరులతో, "ఒరే, మీరు పులిపిల్లను చాలా ఒడుపుగా పట్టాడు, తెలివీ, సాహసం పున్న వాడిలా కనిపిస్తున్నాడు. మనలో కలుపుకుందాం, ఎలుగు చర్మాలు కట్టండి!" అన్నాడు. ఆ వెంటనే వాడి అనుచరులిద్దరు నాకు ఎలుగుచర్మాల కట్టారు. మా నాయకుడికీ, కరిగిన నా కిటి వాడికీ మాత్రం చేతులకు అళ్ళుకట్టి, నన్ను పులిపిల్లతో వెంటదమ్మన్నారు. నేను..."

బందిపోటువాడి మాటలకు అడ్డొస్తూ జీవదత్తుడు, "నువ్వు అన్యస్తవంతుడివిరా! పారిపోకుండా వాళ్ళతోనే వున్నట్లయితే, ఏదో ఒకనాడు ఆ అదిమవాసులకు నాయకుడివయ్యేవాడివి!" అన్నాడు.

ఆ మాటలకు భగ్గవర్మతోపాటు, స్వర్ణాచారి పక్కనవున్న వాళ్ళూ—అంతా పెద్దగా నవ్వారు. బందిపోటువాడు కూడా చిరు నవ్వు నవ్వి, "కంతరూరం పొయ్యంతర వాత నా చేతుల్లో వున్న పులిపిల్లను ఎలుగు బంటితల పెట్టుకున్న వాడి మీదికి విసిరి వేశాను. అది వాడి భుజాల మీద పడుతూనే, వాడి గొంతు పట్టుకున్నది. వాడు

వెళ్ళాం. ఒక బోట ఒక అదిమవాసుడూ, పులి కనిపించినై, అదిమవాసుడు పులి కాళ్ళ కింద చచ్చిపడి వున్నాడు. పులి గుండెల్లో వాడు గుచ్చిన ఈజ వున్నది. పులి చచ్చిందన్నమాట! కాని సమీపంలో ఒక పులి పిల్ల గొంకా అరుస్తూ తిరుగుతున్నది." అన్నాడు బందిపోటువాడు.

"బయటా, అది ఆ చచ్చినపులి పిల్ల అయి వుంటుంది! ఆ జంతువో మంజు గింది?" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"మా నాయకుడు ఆ పులిపిల్లను తిగుకు బాయి పెంచువాం అన్నాడు. నేను నక్కతనా బాయి చాన్చి పట్టుకున్నాను. ఇంతలో నది వచ్చేందు మంచి ఎలుగుబంటి చర్మాలు

దానితో పెనుగులాడే సమయాన, సహాయం కోసం వాడి మిత్రులంతా వాడి దగ్గరకు పోయారు. నేను అదే అదనముకుని యిక్కడికి పారిపోయా వచ్చాను," అన్నాడు.

"మనకార్యమే చేశావ్! స్వర్ణాచారి, మనం ఆ ఆదిమవాసుల స్థావరానికి పోయి, బంది పోట్ల నాయకుడు సమరబాహును బంధ విముక్తుణ్ణి చెద్దామంటావా?" అని అడిగాడు తీవదత్తుడు.

స్వర్ణాచారి జవాలివ్వటోయంతలో, అప్పటివరకూ ఒక ఎత్తయిన రాతి మీద నిలబడి అరణ్యం కేసి చూస్తూన్న బంది పోటు వాడొకడు, రాతి మీది నుంచి ఎగిరి కిందికి దూకి, ఖడ్గ తీవదత్తులున్న చోటుకు పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి, "అయ్యా, మన

కొండ కింది అరణ్యంలో చాలామంది ఆదిమ వాసులు ఉప్పెలూ, తప్పెట్లూ వాయిస్తూ, ఎలుగుబంట్లతో నాట్యం చేయస్తూ వస్తున్నారు," అని చెప్పాడు.

"మనకేసి వస్తున్నారా లేక అరణ్యంలో వాళ్ళ దారిన - శుభ్ర పోతున్నారా?" అంటూ ఖడ్గ తీవదత్తులు వెళ్ళి అరణ్యం కేసి చూశారు.

బందిపోటువాడు చెప్పినదాంట్లో అబద్ధం ఏమీలేదు. తప్పెట్లూ, ఉప్పెలూ మోగిస్తూ, పెంపుడు ఎలుగుబంట్లతో పాటు తామూ చిందులుచేస్తూ అరణ్యానికి అడ్డం వదిపోతున్న ఆదిమవాసులు పది వన్నెండు మంది కన్న ఎక్కువలేరు. వాళ్ళకు ముందుగా బంది అయిన సమరబాహుణ్ణి, అతడి అను

చదుస్తే ఒక అదిమవాసుడు తాయగట్టి తీసుకుపోతున్నాడు.

“బద్దా, ఈ అదిమవాసులు మనం వున్న కొండ వెనికాక, అరణ్యంలో ఎక్కడోవున్న వాళ్ళ స్థావరానికేసి పోతున్నట్లున్నది. నిళ్ళు సరఫ్తకులైతే మాత్రం సమర బాహును మనం రక్షించలేం,” అన్నాడు జీవదత్తుడు.

స్వర్ణాచారి అక్కడికి వచ్చి తలవంచి కొండ దిగువనున్న అరణ్యంకేసి చూసి, అదిమవాసుల్ని, వాళ్ళవెంట బండ్లీగావున్న సమరబాహున్న గుర్తించి అదుర్దాగా, “బద్దా జీవదత్త ప్రభువుల్లారా! మీరు ఎలా అయినా సమరబాహుల్ని ఆ దుర్భాగ్యుల వారినుంచి

కాపాడాలి. ఎలుగుబంట్లతో నాట్యం చేయిస్తూ, తాము వాటితోపాటు గంతుతూ అరణ్యాల్లో తిరిగే యీ భయంకరుల చేతుల్లో అతడు ఎంతోకాలం జీవించి వుండటం కష్టం,” అన్నాడు.

“స్వర్ణాచారి, నువ్వు కోరుతున్నావు గనక, మేం సమరబాహుల్ని రక్షించే ప్రయత్నంచేస్తాం. మేము ఆ అదిమవాసుల్ని వెంబడించిపోయి అతల్లి విడిపించటానికి కొంతకాలం పట్టుతుందిగదా. ఈ లోపలే వాళ్ళు అతల్లి చంపటం జరిగితే, అది మీ నాయకుడి అయిష్కాలం తీరినందున జరిగిన దైవసంఘటనగా భావించాలి,” అన్నాడు జీవదత్తుడు.

“ప్రభువుల్లారా! అందుకే అలశ్యం కాకుండా సమరబాహుడి అనుచరు లందర్నీ మీకు సాయంగా పంపుతాను. మీరు ఆ క్రూరుల్ని యిక్కడే పట్టుకుని సంహరించి, సమరబాహుల్ని బంధవిముక్తుల్ని చేయండి,” అన్నాడు స్వర్ణాచారి.

స్వర్ణాచారి ముందు వెనుకలు అలా చించకుండా ఉద్రేకపడిపోతూ అన్నమాట లకు జీవదత్తుడు నవ్వి, “స్వర్ణాచారి, నువ్వినే ఆ క్రూరుల్ని అంత తేలిగ్గా సంహరించటం సాధ్యం అవుతుందనుకోకు. మనం వాడి కొద్దాం అని తెలియగానే వాళ్ళు పారిపోవచ్చు లేకపోతే సమరబాహును

అక్కడికక్కడే చంపినా చంపవచ్చు... ఎందుకీ ఆనవసర కాబయ్యావన! మేము యిప్పుడే బయలుదేరి పోతున్నాం." అన్నాడు.

ఆ తరువాత ఖడ్గ జీవదత్తులు కొండ దిగి అరణ్యంలో ప్రవేశించారు. వాళ్ళకు ముందు పోతున్న అదిమవాసులు కంటికి కనిపించక పోయినా, వాళ్ళు తప్పిస్తూ, కొమ్ముఖారలూ ఉదుతూ చేస్తున్న గోల మాత్రం వినిపిస్తూనే వున్నది.

ఒక పావు గంటకాలం ఖడ్గ జీవదత్తులు సాధ్యమైనంత వేగంగా నడుస్తూ, అదిమ వాసులను కలుసుకుని, హఠాత్తుగా వాళ్ళను వెనకనుంచి బాణాలతో కొట్టి చెల్లాచెదురు చేయాలని ప్రయత్నించారు. కాని, వాళ్ళు అరణ్యవృక్షాల చాటున యిప్పుడు కనబడి, అంతలోనే కనబడుండా మాయంకాసాగారు.

"ఖడ్గా, మనం యీ ఎలుగుబంటి చర్మాలవాళ్ళను వాళ్ళ నివాసస్థానంలోనే పట్టుకుని హతమార్చివలసినదే తప్ప మరో మార్గం లేనట్టున్నది. ఈ కిశారణ్యంలో మనం వాళ్ళను త్వరగాపోయి కలుసుకోవటం ఎట్లా?" అన్నాడు జీవదత్తుడు నిరుత్సాహంగా.

ఖడ్గవర్మ ఎదే జవాబివ్వబోయేంతలో, అంతవరకూ దూరంగా వినబడుతున్న తప్పిస్తూ, దప్పులమోతలూ హఠాత్తుగా అగి

పోయివై. అరణ్య ప్రాంతమంతా ఒక్క సారిగా నిశ్శబ్దమైపోయింది.

"ఖడ్గా, ఏం జరిగివుంటుంది? అదిమ వాసులందరినీ ఒక్కసారిగా ఏ రాక్షసుడో పట్టుకుని మింగలేదుగదా!" అన్నాడు జీవదత్తుడు ఆశ్చర్యపడుతూ.

"ఇదేదో వింతగా నెవుంది! ఇప్పటి వరకూ మనం వాళ్ళుచేసే ద్వమల్నిబట్టి, ఎటుపోతున్నారో ఊహించి వెంటదిస్తున్నాం, ఇప్పుడిక వాళ్ళను వెతికిపట్టుకోవటం ఎలా?" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

అంతలో దావులనున్న చెట్ల వెనకనుంచి ఒకేసారి రెండు మూడు తోడేళ్ళు అరిచిన శబ్దం వినిపించింది, ఆ అరుపులు వింటూనే

జీవదత్తుడు, "ఇదీ వింతగానే వుంది! పట్ట పగలు మనుషులు సంచరించే యీ ప్రాంతా లలో తోడెళ్ళుకూయటమా! అందుకేదే కారణం వుండివుంటుంది. పద చూద్దాం!" అంటూ గుఱురు చెట్ల కేసి దారితికారు.

ఖడ్గ జీవదత్తులు చెట్లను నమివించి, నేలబారుగా వున్న వాటి కొమ్మలచాటున నిలబడి ముందుకు చూశారు. అక్కడ చాలా విశాలమైన పంటపొలం ఒకటి కని పించింది. అందులో కొంత భాగాన రక రకాల కూరగాయల మొక్కలు పెరుగా పెరిగివున్నవి. మిగిలిన ప్రదేశం అంతా ఫలవృక్షాలతో కంటికి యింపుగా కనబడు తున్నది. కాని ఖడ్గజీవదత్తుల దృష్టిని

మాత్రం యివేమి అంతగా ఆకర్షించలేదు. వాళ్ళు అక్కడ పళ్ళచెట్లకూ, కూరపాడు లకూ నిళ్ళుతెచ్చి పొస్తున్న నలుగురు అవాగరిక మనుషుల్ని, చెట్లకింద తోడెళ్ళను పెట్టుకుని కూర్చున్నపున్న ఇద్దరు ఎలుగు బంటి చర్మాలు ధరించిన వాళ్ళమూ చూసి చాలా వింతపడ్డారు. తోడెళ్ళ అరుపులకు కారణం ఏమిటో వాళ్ళకు యిప్పుడు అర్థమైపోయింది.

"ఖడ్గా, ఈ ఎలుగుబంటు బసం యిక్కడ అరణ్యంలో కొంతభూమి రున్ని వ్యవసాయం చేస్తున్నారు. వాళ్ళు పని చేయిస్తున్న మనుషులు మరొక జాతివాళ్ళలా కనిపిస్తున్నారు. వాళ్ళు వీళ్ళకు బానిసలైవుంటారు," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"అందులో సందేహంలేదు. ఆ బాని సలు పారిపోకుండా కాపలాకే యీ తోడె ఱ్ళను వీళ్ళు ఉపయోగిస్తున్నట్లున్నది. పానకంలో పుడకలాగా వీళ్ళు మనకు అడ్డ వడ్డారేం? సమరబాహును బంధించిన మొదా అయిప్పు అజాలేకుండా పోయింది," అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

ఖడ్గ జీవదత్తులు యిలా మాట్లాడుకుంటు న్నంతలో కూరపాడులకు నిళ్ళు తెస్తున్న బానిస ఒకడు అటాయటూ తలతిప్పి చూస్తూ, పొదుల వెన్నగా నక్కినడుస్తూ ఒక చెట్టు కింద కూర్చుని కునికెక్కివుంటున్న

ఎలుగుబంటి చర్మాలవాణ్ణి సమీపించ
సాగాడు, వాడు నడుస్తున్నకీలు బద్ద జీవ
దత్తులకు చాలా అనుమానం కలిగించింది.

"బద్దా, ఆ బానిసవాడు, ఎలుగుబంటు
మనిషిని హతమార్చే ప్రయత్నమేదో చేస్తు
న్నట్టు కనిపిస్తున్నది. అరె! వాడు..."
అంటూ అగిపోయాడు జీవదత్తుడు.

బానిసవాడు, తనకు కావలావున్న
ఎలుగుబంటి వాడి వెనక్కుపోయి నీళ్ళ
కుండలో నుంచి చప్పన ఒక పెద్దరాయిని
బయటికి తీసి, దానితో కావలావాడి తలమీద
గట్టిగా ఒక బాదుబాదాడు. దెబ్బతింటూనే
కావలావాడు ఒక శేకపెట్టి ముందుకు వడి
పోయాడు. అదే సమయంలో బానిసవాడు
పరిగెత్తి, అరణ్యంలో ప్రవేశించాడు.

తనతోట కావలావాడు పెట్టిన చావుశేక
వెంటావే, వాడి అనుచరుడు అటుకేసి
చూసి బరిగినదేమిటో గ్రహించి పారిపోతున్న
బానిసవాడి మీదికి పెంపుడు తోడెళ్ళును
ఉచికొల్పాడు. తోడెళ్ళు రెండూ భయం
కరంగా అరుస్తూ, బానిసవాడు పారిపోయిన
వైపుకు పరిగెత్తినై. వాటి వెనక్కి ఎలుగు
బంటివాడు శేకలు పెడుతూ అరణ్య
వృక్షాల్లోకి పోయాడు.

"బద్దా, సమరబాహు అదృష్టంకొద్దీ మనం
యిక్కడికి రావటం జరిగింది. 'పారిపో
కుండా యిక్కడవున్న యీ ముగ్గురు బాని
సల్ని అడిగిచూస్తే, ఎలుగుబంటివాళ్ళు
నివాసస్థానం మనకు తెలిసిపోతుంది,'
అంటూ జీవదత్తుడు చెట్టదాటు నుంచి

బయటికివచ్చి, కూరపాదుల మధ్య నిలబడి దిక్కులు చూస్తున్న వాళ్ళను కేక వేసి పిలిచాడు.

ఆ కేక వింటూనే బానిసవాళ్ళు ఆదిరిపడి జీవదత్తుడి కేసి చూశారు. పక్కనేవున్న ఖడ్గవర్మ వాళ్ళను దగ్గరకు రమ్మన్నట్టుగా చేయిత్తి సొంబుచేశాడు. ఆ మరుక్షణం బానిసలు ముగ్గురూ కూడబలుక్కున్నట్టు చప్పున వెనుదిరిగి అరణ్యంలోకి పరిగెత్తారు.

జీవదత్తుడు పెద్దగా నవ్వుతూ, "ఖడ్గా, మనం చారితప్పి మతిమాలిన మనుషుల మధ్యకు వచ్చినట్టుంది. తమను కావలా కాసేవాడు పారిపోతున్న బానిసవాడి వెంట అరణ్యంలోకి పోయానా, యింకా యీ ముగ్గురు బానిసలూ ఏం ఆరగనట్టు కూరపాదులకు నీళ్ళు పోస్తూనే వున్నారు. కాని, మనను చూస్తూనే దయాల్ని చూసినట్టు పారిపోయారు!" అన్నారు.

"ఇప్పుడు మనం ఏం చేసేట్టు? పారి పోయిన బానిసవాడి వెంటవడిన పెంపుడు తోడెళ్ళ అరుపులు వినబడుతున్నవా? వద,

అరణ్యంలోకి పోతే, సమరబాహుణ్ణి పట్టుకు పోతున్న ఎలుగువంటు ముఠా కనబడుతుందేమో!" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

ఖడ్గ జీవదత్తులు తిరిగి అరణ్యంలోకి వచ్చారు. వాళ్ళు తోడెళ్ళ అరుపులు వినబడుతున్న వైపుకు బయలుదేరి కొంత దూరం వెళ్ళసరికి, హఠాత్తుగా తప్పిల్లూ, డవ్వలూ ఒక్కసారిగా మోగిన ధ్వని వినబడింది. ఖడ్గ జీవదత్తులు ఆ ధ్వనులు వచ్చిన వైపుకు తలలు తిప్పిచూశారు. దూరంగా చెట్ల చాటునుంచి నల్లనిపొగ లేచి, ఆకాశం మీదికి ఎగబాగుతున్నది.

"ఖడ్గా, ఆ పొగకు, ఎలుగువంటు ముఠావాళ్ళు, సమరబాహుణ్ణి కాల్చుకు తినేందుకు వెలిగించిన మంట కారణం కాదుగదా?" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"అంతే కావచ్చు! త్వరగా అక్కడికి పోవటం మంచిది," అంటూ ఖడ్గవర్మ కత్తిచూశాడు. ఆ వెంటనే వాళ్ళిద్దరూ పొగ వెస్తున్న ప్రదేశంకేసి, అరణ్యానికి అడ్డంవడి పరిగెత్తసాగారు. —(ఇంకావుంది.)

యక్షపర్వతం

12

[బండిపోట్ల నాయకులైన నేమదరాహను నగించెందుకు బయలుదేరిన ఖడ్గ జీవదత్తులకు అరణ్యంలో ఒక చోట బానిసలతో పనిచేయిస్తున్న ఎలుగులంటి చక్కాన దరించిన వాళ్ళు కనిపించారు. ఖడ్గ జీవదత్తులు వాళ్ళను నమిలించ బోయారలో, ఒక చోట ఎత్తుగా లేచున్న పాగ కనిపించింది. ఖడ్గ జీవదత్తులు అటుగేసి వెళ్ళారు. తరవాత—]

ఖడ్గ జీవదత్తులు పొగలేస్తున్న చెట్ల దగ్గరకు పోయి ఒక ఎత్తయిన చెట్టు ఎక్కి, ఎలుగులంటి ముఖా ఏమి చేస్తున్నదో చూడ పోగాడు. పాగ లేచున్న చోటుకు పక్కనే ధామలోని చొచ్చుకు పోయిన చిలం ఒకటి వున్నది. అక్కడ ఎలుగులంటి వాళ్ళు తాము అరణ్యంలో దరిపి తెచ్చిన జరితువులను మంటల్లోపేసి కాల్చిపోగాడు. కొందరు తప్పిట్టా, దప్పిల్లా వాయిస్తూ, ఎలుగు

బంట్లతో నాట్కం అడిస్తూ వినోదించటం ప్రారంభించారు.

ఖడ్గ జీవదత్తులు ఆ ప్రదేశాన్ని చేరేపరిగే సమరదరాహను ఎలుగులంటి ముఖా నాయకుడు చిలం లోకి తినుకుపోవటంతో, అతడు ఖడ్గ జీవదత్తులకు కనిపించలేడు. కానీ, ఎత్తుగావున్న చెట్లకొమ్మల్లో వున్నందువల్లా వాళ్ళకు పైనుండి చిలం లోపలికి వున్న రాతి పెట్టు కంటబడినై.

"తవా, ఈ అడవి వాటివాళ్ళు నివాస స్థానం. ఆ గోపబడి కిందలాగా వున్నది. ఇంకా ఆ చింతలోంచి అరణ్యంలోకి రహస్యమార్గం ఎత్తినా వుండినా వుండొచ్చు. ఎవ, వీళ్ళు సమరదాహును కాల్చుకు తింటున్న సూచనలేవి కనిపించటం లేదే!" అన్నాడు భద్గిరిక్క.

శివశక్తుడు ఆ ప్రదేశాన్ని కొంతెం సేపు పరిశీలించాడు. "ఈ ఎరుగొట్టు మనుషులు సరికొత్తవారిని స్వర్ణాచారి అనుమతంగా భయపడ్డాడని నాకు తోస్తున్నది. వీళ్ళు అరణ్యంలో వ్యవసాయం చేస్తున్న చిరు చూస్తే, వీళ్ళు దొరికిన మనుషులను వాని నిలుగొ ఉపయోగించుకునే వాటిగా కనిపిస్తూ

న్నాడు. సమరదాహునూ, అడవి అనుచున్న వీళ్ళు ప్రాకారంలో లోపలికి తిరుగుకోవలసి వుందాది. వీళ్ళు సరమారని తక్షకులు మాత్రం కాదు," అన్నాడు.

భద్గవర్మకూడా అలాంటి అభిప్రాయమే కలిగింది. అతడు మరి కాస్త నిత్యగావున్న చెట్టుకొమ్మ మీదికి ఎక్కి, "వీళ్ళు కాల మున్న చాటిల్లో మనుషుల్లేరు. అన్నీ, వాళ్ళు అరణ్యంలో వేదాది తెచ్చిన నంతువులే!" అన్నాడు.

భద్గ శివశక్తుడు యిలా చూస్తూ కురిచున్న సమయంలో ఎరుగుబంటు ముకా నాయకుడు సమరదాహుణ్ణి అడవి అనుచరుణ్ణి తీసుకుపోయి వాళ్ళ గురువు గారి ముందు నిలబెట్టి, పింగి నమస్కరించి, "గురుజ్ఞానా! ఈ ఇద్దరూ నాకు అరణ్యంలో దొరికారు. చూడబోతే ఇద్దరూ తారుషవంతుల్లానే కనిపిస్తున్నాను. మాకు ఒక పక్షాని తొంగలేదు," అని చెప్పాడు.

గురుభర్తవాళ్ళు సేధామంటవెలా వేస్తే ఒక గుండ్రని సమీకర ప్రదేశంలో ఎత్తుగా వేస్తే ఒక రాతి అనవం మీద కూర్చుని వున్నాడు. అతడు ముఖం మాత్రం కని పించకుండా ఒక ఎరుగుబంటి తల తగిలించుకున్నాడు. అదే నానిక రెండు పక్కలా రెండు ధయంకరమైన తోడేళ్ళు నిలచి, వీళ్ళు తెరిచి బుందీల కని చూస్తూ

స్వేది. ఈ పులు ధరించిన కొందరు సేబా మంపిషంలో అక్కడక్కడ నిలబడి వున్నారు.

సమరజాహుతికి, అతడి అనుచరుడికి యిక తమ చావు క్షణాలలో వున్నదనిపించింది. బహుశా, యీ అదిమనాసులు తమ మీదకి తోడెళ్ళును ఉసికొట్టి, వాటిచేత తమిగు భయంకర మరణాల పాలు చేయిస్తారని వాళ్ళు భయపడ్డారు.

ఎలుగుబంటు ముఖ నాయకుడు చెప్పిన మాటలు విని గురుభల్లూకుడు తీరాడిస్తూ కొంచెం సేపు వూరుకుని తరవాత సమర జాహు తన తల ఎత్తి చూస్తూ, "ఒరే, నీ వేషం చూస్తూంటే నువ్వెదో పట్టువానని మనపిలా కనిపిస్తున్నావు. నీకి ఆరణ్యంలో ఎలా పనిపడి వచ్చావు?" అని అడిగాడు.

సమరజాహు ఒక్కక్షణం విని చెప్పిలా అని తటవటాయించి, "వేషం పట్టువానం వాణ్ణి కాదు. నిండు ఎడారుల నుంచి యీ ప్రాంతానికి వచ్చాను. నాకు వందల సంఖ్యలో అనుచరులున్నారు. వాళ్ళకు వేషం బయటి అయిన సంగతి తెలిసి తిరుతుంది. అప్పుడు వాళ్ళు నిన్నూ, నీ బలిగృహాన్ని సర్వభావనం చేస్తారు." అన్నాడు చీకరమైన కంఠస్వరంతో.

"ఒరే, నీ కలచుకంతం, నీ పొరుచి చాక్కులూ కూడా మెచ్చదగినవే!" అంటూ

గురుభల్లూకుడు పెద్దగా నవ్వి, "నువ్వైతే చెప్పి. ఆ నీ అనుచరులు నా బలిమర్గాన్ని సమీపించే రోపలే, నా భల్లూక భటులు వాళ్ళను తోడెళ్ళగొంపుతు. అహరంగా వేసి స్తారు. నాతో బంకాలు పలికకు. నిన్నూ, నీ చెంబువున్న వాణ్ణి ఎలా బొంగదీసి, నా తతిమ్మా బానిసలతో పాటు పోలం పేసులు చేయించాలో నాను తెలుసు," అన్నాడు.

గురుభల్లూకుడు మాట ముగించేలోపలే వాడి అనుచరు బిడ్డడు అక్కడికి వరుగు పరుగువే వచ్చి, సమరజాహున్ణి, అతడి అనుచరుణ్ణి చూసి అగిపోయాడు. గురు భల్లూకుడు వాళ్ళను, "ఏమిటి సంగతి?" అని ప్రశ్నించాడు.

వచ్చిన వాళ్ళిద్దరూ ఆ ప్రశ్న ఎని సమర బహు కేసి చూడసాగారు. గురుభట్లరాకుడు ఎసుగ్గా తేలాడింది, "ఎలాంటి రహస్య విషయం ఎన్నో, యీ బంధుత్వరూ మనకు చేయగలిగిన దాని ఏమీ లేదు. వాళ్ళిద్దరూ యిప్పుడే తోడేళ్ళబండ దగ్గరకు పంపుతున్నాను," అన్నాడు.

"గురుభట్లరాకా, యిది చాలా ముఖ్యమైన సంగతి. తమకొక్కరే విసదగింది," అంటూ ఇద్దరూ తమ గురువును సమీపించి రహస్యంగా అతడితో ఏమో చెప్పారు.

గురుభట్లరాకుడు ఒక్కక్షణం అశ్చర్యపోయి, సమరబహుమనో పట్టుకొచ్చిన ఎలుగు బంటు మూలా నాయకుడి కేసి కోపంగా

చూస్తూ, "నీ తెలివి తేటలు యిలా అమో రిస్తున్నవన్నీ మాట!" అని ఒక క్షణం అగి. "నేరీ, యీ బంధుత్వ భద్రర్నీ తోడేళ్ళ బండ దగ్గర వదిలిరండి. ముందు వాళ్ళ చేతికట్టు విప్పి, చెరొక ఈటె యివ్వండి," అన్నాడు.

గురుభట్లరాకుడి అబ్బుతాగానే అతడి అనుచరులు సమరబహుమనో కట్టూ, అతడి అనుచరుడి కట్టూ విప్పి, వాళ్ళ చేతికి ఈటె లిచ్చి, "అక నడవండి!" అంటూ వాళ్ళను అక్కణ్ణించి సభామంటపం వక్కనే పున్న ఒక సొరంగ మార్గంలోకి తీసుకుపోయారు.

వాళ్ళు అటు వెళ్ళగానే గురుభట్లరాకుడు తన అనుచరుల కేసి తిరిగి, "ఆ కొత్త మనుషులు మన బలిరహస్యం తెలుసుకునే వుంటారు. ఏమైనా వాళ్ళను ఒక కంట కనిపెట్టి వుండండి. వాళ్ళు యీ ప్రదేశా న్నుంచి పారిపోవాలని ప్రయత్నం చేస్తే మటుకు ప్రాణాలతో పట్టుకుని యిక్కడికి తీసుకువండి," అని చెప్పాడు.

"చిత్రం. గురుభట్లరాకా!" అని అతడి అనుచరులు వేటి వన్నెందు మంది వంగి సమీపిరించి సభామంటపం నుంచి బలం పైకివున్న మెట్ల కేసి వెళ్ళిపోయారు.

చెట్టుకొమ్మల్లో వున్న భద్ర జీవదత్తులకు పగటివేళ ఎలుగుబంటివాళ్ళ బిలాన్ని సమీపించటం సాధ్యం కాదని అర్థమైపోయింది.

ఎలుగుకుంటు వాళ్ళు దిలర ముందు
 ఎలుగుకుంటుకో నాట్యాలు చేస్తూ, వేటాడి
 తప్పిన అంతువులను కాల్చుకు తింటు
 న్నారు. అసరికి మిట్టమద్యాన్నమై, ఎంతా
 వేడి అరణ్యాన్ని తగ్గుమనిషిస్తున్నది. తన
 దత్తుడు చెట్టు మీది నుంచి కిందికి దిగుతూ
 ఇద్దవర్మతో, "ఇద్దా, మనం చూడవలసిన
 దండా చూశాం. ఇక యిక్కడ కొలనువన
 చేయటం వృధా. అకలి మందుతున్నది.
 యిక్కడ దావుల మన్న ఏ కొలనులోనైనా
 స్నానం చేసి పళ్ళుఫలాచూ తిని, చీకటి
 పడిన తర్వాత దిలంలో ప్రవేశించే
 అపాయం ఏదైనా అలోచిద్దాం," అన్నాడు.

ఇద్దవర్మ మారు మాట్లాడకుండా జీవ
 దత్తుడితో పాటు చెట్టుదిగాడు. ఇద్దరూ నీటి

కోసం వెతుక్కుంటూపోయి, త్వరలోనే ఒక
 పెద్ద కొలనును సమీపించారు. ఆ కొలను
 చుట్టూ గుట్టలుపొడలా, ఎత్తయిన వృక్షాలూ
 వున్నవి. అరణ్యమృగాలు ఏటి కోసం వచ్చి
 పోయే వారు కొన్ని ఇళ్ల జీవదత్తులకు
 కనిపించినై.

"ఇద్దా, మనం త్వరగా స్నానాలు
 ముగించి యిక్కట్టించి దూరంగా పోవటం
 మంచిది. ఈ కొలనుమీ అడవి అంతువులా,
 ఎలుగుకుంటు ముఖా వాళ్ళూ కూడా నీటి
 కోసం ఉపయోగించే కుంటున్నట్లున్నది,"
 అన్నాడు జీవదత్తుడు.

జీవదత్తుడు యిలా అంటూండగా నే
 అల్లంక దూరంలో వున్న పొదల్లో నుంచి
 వాలుగైడు అడవికోళ్ళు గగ్గోలుగా అరుస్తూ

అయితే వచ్చి నై. వాటిని చూస్తూనే ఖడ్గవర్మ "అడవికోడి మాంసం తిని చాలా రోజులైంది!" అంటూ వాటి కేసి బాణం ఎక్కువెట్టి వదిలారు.

బాణం దివ్యమంటూ పోయింది. అది అడవి కోళ్ళలో దేనికీ తగలలేదు. అది అయిస్తూ ఎగిరిపోయినై, కాని అమరుక్షణానై, "గురుభల్లూకా! చచ్చిని! చచ్చిని!" అన్న మేనిషి కేక వినిపించింది.

ఆ కేక వింటూనే ఖడ్గ జీవత్తులు ఒక క్షణ కాలం నివ్వెరపోయారు. "ఖడ్గా, ఏమిటి పింత? నువ్వొడిలిన బాణం అడవి కోళ్ళమ కాక, పాదలో దాగి పున్న ఎవడో మనిషికి తగిలినట్టుంది. గురుభల్లూకు తెలుతు?"

అంటూ జీవదత్తుడు పాదం కిసి పరిగెత్తాడు. ఖడ్గవర్మ కూడా అతణ్ణి అనుసరించాడు.

ఖడ్గ జీవదత్తులు చావుకేక వినబడ్డ పాదాలను సమీపించేంతలో ఎలుగుబంది చర్మాలు ధరించసే చాడెకడు వాటిల్లో గిల గిల తప్పుకుంటున్నాడు. ఖడ్గవర్మ పదిలిన బాణం వాడి గుర్రెట్లో దిగి పున్నాడి.

జీవదత్తుడు వాణ్ని సమీపించి, "ఎదే బాబూ, నువ్వెవరిచె తెలుస్తూనేవుంది. కాని మేర నన్ను చంపాలని బాణం కొట్టలేదు. ఈ పాదల్లో ఏం చేస్తున్నావు?" అన్నాడు.

గాయపడిన వాడికి యీ మాటలు విని జరినవి కాని, వాడు అవనిచ్చేస్థితిలో లేడు. వాడు పాదల్లో అటూ యటూ పొర్లుతూ, "గురుభల్లూకా! గురుభల్లూకా!" అంటూ గొణగసాగాడు.

"జీవా, విడు మరొకటి రెండు క్షణాల కన్ను మతకదు. నా అనుమానం ఏమిటంటే, వీడు అడవి కోళ్ళను పట్టుకునేందుకు పాదల్లో పొంచి వున్నాడా లేక మనిషి మిద వేగుచేస్తున్నాడా అని!" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

"ఈహం, నీ ప్రశ్నకు బవా చివ్వవలసిన వాడి అత్తు కాస్తా గురుభల్లూకుడిరో చక్కం అయినట్టుంది!" అంటూ జీవదత్తుడు వెనుదిరిగాడు.

ఖడ్గవర్మ ఎలుగుబంది చర్మాలు ధరించిన వాడి కేసి పరికిగా చూసె. వాడిలో

ఎదాంబి చలనం లేకపోవటంతో, పంరణం
చాదని గ్రహించి, తామో జీవదత్తుడితో
పాటు పొదట్లో నుంచి తిరిగి కొలను
ఒడ్డుకు వచ్చాడు.

ఆ తరవాత ఇద్దరూ కొలనులో స్నానం
చేసి, అవక్కాలనే తెచ్చి పృథ్వీ నుంచి
దేవుడితోనుకు తెని, ఒక చెట్టు దీక్షన
సూర్యోదయకాలం వరకు విశ్రాంతి
తీసుకున్నారు. ఇద్దరూ జీవదత్తు లిద్దరికి
చిలంలో పున్న వాళ్ళు తమను ఆ ప్రాంతాల
పుష్పేట్లు తెలుసుకున్నారన్న అనుమానం
కలిగింది. అయినా, సమరవాహుల్లో బంధ
విముక్తుల్ని తెలుసుకుండా వెనక్కు తిరిగి
పోవటం న్యాయం కాదని యుద్ధరూ నిర్ణ
యించుకున్నారు.

సూర్యోదయమై కంట సేపటికి
అరణ్యం అంతా చీకట్లు కమ్మింది. ఇద్ద
జీవదత్తులు చిలంశేని అయిబుదేరారు.
ఎవరైనా తమను అనుసరించి వస్తున్నారేమో
అన్న పంశయంతో వాళ్ళు చుట్టూ జాగ్రత్తగా
కలయచూస్తూ, కొద్ది సేపటికి చిలాన్ని
సమీపించారు. చిలం పైన గాన, జగివకున్న
మెట్ల వద్దకాని కావలా వాళ్ళవరూ లేకు.

"ఖల్లా, వరిస్థిరి అర్థమైంది గదా!
ఈ చిలంలోపున్న ఎల్లుగొడ్డు మనుషులు
మనను చాటా తెలివిగా బంధించ బోతున్నా
మని అనుకుంటున్నారు. మనం కావాలనే
వాళ్ళకు బంధిలుగా చిక్కుకున్నామని...
ఆ తరవాత తమ మూలా అంతా నిర్వనాశవల
కాబోతున్నదని, పాపం, వాళ్ళదగదు!"

అన్నాడు జీవదత్తుడు. విలంబిపరికున్న మెట్టుదిగుతూ.

బుద్ధవర్మ కూడా అతడి వెనకగా మెట్టు దిగిపోగాడు. ఇద్దరూ ఆ విధంగా కొన్ని మెట్టువీగి కొంచెం దిగిపోగావున్న మలుపుమీద చేరినట్టే, వడి వచ్చేందుమంది ఎలుగొడ్డు వాళ్ళు. చప్పున దిగిపో నుంచి ఇంకొకటి పస్తూ, ఈటెలెత్తి. "అగండి! పారిపో జాకారే, మా ఈటెలకు ఎరచేస్తాం!" అన్నారు.

జీవదత్తుడు వాళ్ళను యాసి నవ్వుతూ, "ఒరే. మమ్మల్ని ప్రాణంలేని ఈటెలకు ఎరగా ఎందుకేస్తారు? తోడెళ్ళకు వెళ్ళండి. ఆ వేసేమొందు మీ గురుభల్లాకుడి దర్శనం యిస్తుందండి," అన్నాడు.

ఎలుగొడ్డు వాళ్ళల్లో ఒకడు చిన్న గొంతుతో, "అంత పెద్దగా మాట్లాడకండి! గురుభల్లాకుడు తన బుద్ధదేవత ఆయాస వృత్తికి పూజలో వున్నాడు. మమ్మల్ని మొందు తోడెళ్ళబంద దగ్గర వదులుతాం. అక్కణ్ణంచి బతికి రాగలిగితే, అప్పుడు

మీకు గురుభల్లాకుడి దర్శనం తప్పక అవుతుంది," అన్నాడు.

"మహాప్రసాదం! ఆ తోడెళ్ళ బంద ఎక్కడ?" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"కొందర వడకండి, అక్కడికే వెళ్ళు తున్నాం!" అంటూ ఎలుగొడ్డు మనుషులు బుద్ధ జీవదత్తులకు వెనకా, ముందూవుండి ఒక సారంగంలోకి దారి తీశారు. యారాసే ఎక్కడినుంచో తోడెళ్ళ అడుపుచి, దివి గొన్న మనుషుల కేకలూ ఆ సారంగం మార్గంలో ప్రతిధ్వనించసాగినై.

"బాబో, ఆ కంకష్యరాలు పమరదావారా. అతడి ఆసుచరుడినై వుంటువి! తోడెళ్ళు వాళ్ళను చంపుకుతినే వ్రయత్నం చేయటం లేదు గదా?" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

బుద్ధవర్మ ఏదో ఇవాబివ్వబోయేంతలో, ఎలుగుబంటువాళ్ళల్లో ఒకడు ఈటె చూచి విస్తూ, "ఎక్కణ్ణం! ఒకటి రెండు కిణాల్లో ఆ తోడెళ్ళు చేస్తున్న డెమిటో మీ కళ్ళతోనే చూస్తారు!" అన్నాడు.

—(ఇంకావుంది)

యక్షపర్యతం

13

[సమరబాహుధీ, అశని అనుచరుడై ఎలుగుబంటు ముఖావాళు శమ నిబదుర్గంలోకి తినుతుపోయారు. బట్ట జీవవత్తులు పొగతెస్తూన్న ప్రదేశాన్ని తేరి, అది నిబదుర్గం అని గుర్తించి, దోపరికి వెళ్ళాడు. అక్కడ వాళ్ళును గురువజ్జూతుది మమమలు వట్టుకుని, ఒక సారంగమార్గం వెంట కోతేశ్వరులకు దగ్గరకు తినుతుపోసాగారు. తదవత—]

చీకటి మయంగా వున్న సారంగ మార్గంలో ఎలుగ్గడ్డు వాళ్ళు కొంత దూరం బట్ట జీవవత్తులను పదిపెండుకు పోయి, ఒక చోట ఆగారు. ముందున్న ఎలుగ్గడ్డు వాడు తన కోటివాడితో, "ఒరే, అన్నా! ఈ బందీ బద్దమా తోడెలా బండ అంటే ఏదో ఏదో దస్త్రులం అనుకుంటున్నట్లున్నది. లోగడ మనం పెట్టుకు వచ్చిన వాళ్ళు తోడెళ్ళ అరుపులు చెంటూనే గజ గజ లాదిదాయే

వాళ్ళు. విళ్ళకు యింతవరకూ చిమ కుట్టి వట్టున్నా లేదు. ఆ తోడెళ్ళ బండ ఏమిటో. ఎంత భయంకరమైనదో విళ్ళకు కాస్త చూపిద్దామా?" అన్నాడు.

ఆ మాటలకు రెండవ ఎలుగుబంటు భటుడు విసుక్కుంటూ, "అక్కడ ఆపేవ సరంగా సమయం వృథా చెయ్యటం ఎందుకు? ఎలాగో ఈ బద్దమా అక్కడికి పోతున్నారాగదా?" అన్నాడు.

"అలాకాదులే. మొదట ఆ రేయంకర ప్రదేశం దర్శనం చేయిస్తే పిళ్ళకు పాముకు పుట్టుతుంది. తరువాత ఆ బండ ఎక్కిద్దాం." అంటూ మొదటి వెలుగుబంటు వాడు చేతులిత్తి, చీకట్లో కొద్ది సేపు గుహ వైభాగాన్ని తీరిక చూసి, ఎడ కొక్కింలాలి దాన్ని పట్టుకుని బయట లాగాడు. వెంటనే అక్కడ అమర్చివున్న చిన్నతలుపు ఒకటి తెరుచుకుని, సోదరంగంలోకి వెన్నెం వెలుగు వెల్లువలా వచ్చి పడింది.

ఆ వెలుగులో ఇద్దరూ తీవదత్తులు సోదరంగ మార్గాన్ని పరీక్షగా చూశారు. అది చాలా ఎత్తూ, ఎళారమూ అయిన పెద్ద సోదరంగం. దానిలో నూటిగా పాదు మార్గం ఒక్కటే

తాత, సుది ఎడమలా వైపునకూడా కొన్ని మార్గాలున్నవి.

"ఇద్దా, ఇది మనం అనుకున్నట్టు ఏదో చిన్న బిలిలి కాదు, ఇందులో యీ ఎలుగ్గొడ్డు ముతావాళ్ళు అవసరం అయితే ఉండే ప్రవీణానికి తెలియకుండా బతికేందుకు పీలుగా ఒక గ్రామాన్నే సర్దింది సిట్టుంది," అన్నారు తీవదత్తుడు.

తీవదత్తుడు యలా అనగానే ఎలుగ్గొడ్డు ముతావాడొకడు పెద్దగా నవ్వి, "అహ, ఎంతలాగా గ్రహించావయ్యా! ఈ బిలిలిలో మనుషులు నివసించేందుకు గడుభేకాక, అహర పదార్థాలు నిల ప ప్పించేందుకు కొట్టాలు కూడా వున్నవి. ఏదో విధంగా మీ ఇద్దరూ తోడెటు బిలిలి దగ్గిర్చించి వారం రోజుల్లో తిరిగి యీ సోదరంగాన్ని చేరగలిగితే, మీ జీవితాలు గురుభల్లూకుడి సేవలో హాయిగా గడిచిపోతాయి," అన్నారు.

"అరే మేమూ కోతులంటున్నాం." అని తీవదత్తుడు నవ్వి, "ఏవీ, ఆ తోడెటు బండ ప్రదేశం ఎంత భయంకరంగా వున్నదో మమ్మల్ని చూడని," అన్నారు ఎలుగ్గొడ్డు చీటుడితో.

ఎలుగ్గొడ్డు భటుడు తెరుచుకున్న తలుపు దగ్గిర్చించి యివతరికి వచ్చాడు. ఇద్దరూ తీవదత్తులు అక్కడ ఎత్తుగా వున్న ఒక రాతి మీద తాళానించి బయటికి చూశారు.

వెన్నెల కాంతిలో విరుగొడ్డుమొదా భటులు
 వెప్పినట్టు తోడెలు బంది బయంకరంగానే
 వున్నది. వికారింగా వున్న ఒక నేమకల
 ప్రదేశం సుధ్య వన్నెండా వదిహేనడుగుల
 ఎత్తున ఒక రాతి బండ వున్నది. వాని
 మీద ఇద్దరు మమమలు తీరలు పట్టుకుని,
 కింది నుంచి కదు కని ఎగురుతున్న
 తోడెళ్ళను అదిలిస్తున్నారు. వాగా అకలి
 గాను తోడెళ్ళు వాళ్ళను చంపి తినేందుకు
 చీకరంగా అరుస్తూ, నిండ చుట్టూ గిరికిలు
 కొడుతున్నవి.

"ధరించిన ముత్తుల పీరును బట్టి బండ
 మీద వున్న వాళ్ళిద్దరే ఒకడు నేమక
 దామలా కనిపిస్తున్నాడు!" అన్నాడు
 జీవదత్తుడు.

"ఏ బాహా గాని వాడూ వాడి అను
 చేరుడూ నాలుగైదు గంటల్లో తోడెళ్ళకు
 అహరమైపోతారు. మీదూ ఆ బండ మీదినే
 పోతున్నాడు గవీక మీకూ ఆ గవీ పట్టు
 తుంది. కాని, మృత్యురీదేవి కరుణ పల్ల
 మీరు బతికి రాగలిగారే, ఆ తరవాత గురు
 బ్రహ్మకుడి సేవలో..."

విరుగొడ్డు భటుడు మాట ముగించే
 బోవరే జీవదత్తుడు వాణ్ణి గట్టిగా తమరుతూ,
 "ఈరికే చేసేపట్టరా ఆ గురు ప్రోత్రం
 చెయ్యకు. మేం యాక్కణ్ణించే ఆ బండ
 దగ్గరకు పోవాలి గదా? అలాగే వెళతాం.
 అక మీ దారిన మీరు వెళ్ళండి," అన్నాడు.

"అహా, ఎంత సాహసం! ఇక్కణ్ణించి
 తోడెలు బండ ప్రదేశానికి చేరాలంటే

ద్వారం అవతలి పడతుగుల ఎత్తు నుంచి నేల మీదికి గంతాలి. ఆ కరవాత తోడెళ్ళ మళ్ళగా నడుస్తూ పొయి బంద మీది గెక్కాలి. ఈ లోపలి మెమ్మల్నిచి చిట్టి చెండాడి పొట్టున పెట్టుకుంటువి!" అన్నా తొక ఎలుగొడ్డు భటుడు.

"నరి, మమ్మల్నిక్కడికి ఎలా చేర్చెదలి వారు?" అని అడిగాడు ఇద్దవర్ష.

"అక్కడికి పోయేందుకు మరొక చిన్న సారంగమార్గం వుంది. ఆ మార్గం మమ్మల్ని తోడెలుబంద లోపల వున్న ఒక రాతి తలుపు వద్దకు చేర్చుతుంది. మమ్మల్ని ఆ దారి వెంట బంద మీదికి చేర్చుతాం." అన్నారు ఎలుగొడ్డు భటులు.

✓✓

"కావించండి, యీ కాలక్షేపం శిమార్లన్నె ఎందుకు?" అన్నాడు జీవదత్తుడు. అతడికి తాము బంద మీదికి చేరేలోపల తోడెళ్ళ నుంచి నడుదబాహుకు ప్రేమాదం కలగ పప్పునన్న భయం కలిగింది, అలా జరిగితే యిన్ని శ్రమలకోర్చి తాము యీ బలంలో ప్రవేశించటం వృధా ప్రయాస అయి పోతు కుంటుంది.

ఎలుగొడ్డుభటు లిద్దరూ సారంగం పై న తెరిచిన తలుపును యధా ప్రకారం మోసి పేసి, సారంగంలో మరి కొంచెం దూరం ముందుకు పోయి, అక్కడ బోయి మీది నుంచి పైకి వున్న మెట్లు ఎక్కించి, ఇద్ద జీవదత్తుల్ని కొంతదూరం తీసుకుపోయారు. అక్కడ రాళ్ళకొక నలువదరపు రాతిపలక కనిపించింది. భటులు ఆ పలకలో చిగించి వున్న ఇసుచి నమ్మిచి పట్టుకుని బలంగా కిందికి దాగారు. పలక వక్కకు బరిగి బంద మీద వున్న సమరబాసూ, అతడి అను చరుడూ ఇద్ద జీవదత్తులకు కనిపించారు.

రాతిపలక వక్కకు జరిగేప్పుడయిన శబ్దం వింటూనే నమరబామ, ఎగిరి ఒక గంతు వెసి, "అరి, చండా! రాతిబంద పొట్ట లొంచి తోడెళ్ళు పై కెస్తున్నవి!" అంటూ అరిచాడు.

ఇద్ద జీవదత్తులు బంద పై వెక్కుకూ, "మం తోడెళ్ళం కాదు, నీ దాంబి మనుమ

అమే. భయపడకు నమరదామా!
నీ మిత్రులం," అన్నారు.

ఇట్ల జీవదత్తుల్ని చూసి నమరదామా
పొందిన ఆశ్చర్యం అంతా యింతా గాదు.
అతడు ఏమో అనబోయాడు గాని గంతు
పెగలలేదు. ఇంతలో ఎలుగొడ్డు భటులు
రాతిపలకమే పై కెత్తి కంతమే మూసేస్తూ,
"మీరందరూ మిత్రులేనా? అయితే తోడేళ్ల
మందకు కలిసి కట్టుగా విందు బోజనం
కంది." అన్నారు.

ఇద్దవరూ కోపంగా చాళ్ళ కేసి తల
తిప్పేంతలో రాతిపలక దట్టమంటూ గట్టిగా
మూసుకుపోయింది. జీవదత్తుడు, నమర
దామూ భుజం తట్టి దైర్యం చెబుతూ,
"నమరదామా, భయపడకు. స్వర్ణాదారి
ద్వారా సరిగతంతా వెన్నాం. అతడు మాకు
పాత మిత్రుడు. మనం అందరం సురక్ష
తంగా ఈ తోడేళ్ళుంటే మీది నుంచి మన
వివాస ప్రాంతాలు చేరగలం. నా మాట
నేమ్ము." అన్నారు.

"మనం ప్రాంతాలతో యిక్కణ్ణించి
బయటపడగలమా? అదెలా సాధ్యమవు
తుంది? ఈ ఇండ్ల పొట్టలోంచి సొరంగం
లోకి తిన్న ద్వారాన్ని ఆ దుష్టులు మూసే
శారు. ఇండ్ల దిగి పోవాలంటే చుట్టూ
అకలిగాన్న తోడేళ్ళు!" అన్నాడు నమర
దామూ నిస్పృహగా.

"అలాడేళ్ళూ. వారికి కామం బంధీలుగా
వేట్టుకు వచ్చిన మనుషుల్ని మేనే ఎలు
గొడ్డువాళ్ళూ కూడా మనకు వాళి యిస్తారు.
మనం భూమిలోపుచ్చి బలంతో ప్రవేశించి,
యిప్పుడు చుట్టూ కోటగోడల్లావున్న గుట్టల్లోని
రాతి ప్రదేశం మధ్య—ఈ ఇండ్ల మీదికి
చేరాం. పైన చంద్రుడు కనిపిస్తున్నాడు
గదా? అంటే, ఆ దుర్మార్గులు వివసిస్తున్న
విదానికీ, ఈ ప్రదేశానికి మధ్య వచ్చి
పోయేందుకు ఒకటి రెండు తలుపులూ,
ద్వారబంధాలూ మాత్రమే ఉన్నవి!"
అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"మీరు చెప్పింది నిజమే. అయినా
మనం యీ తోడేళ్ళనూ, గురుభర్తాకుడి

కటులనా తప్పించుకుని ఎలా పారిపో గలమో నా కర్మం కావటం లేదు." అన్నాడు సమరదాహం.

జీవదత్తుడు మరేదో చెప్పబోయిందేలా బాగా అకలిగాన్న తోడే లోకటి కుప్పించి పైకిగిరి, రాతిబండలో వున్న పగుళ్ళలో ఒక చోట ముందుకాళ్ళతో బలంగా పట్టు కుని, బండపైకి పాకాలని చూసింది. ఖడ్గ పేర్క పచ్చిన ముందుకు వంగి కత్తితో దాని తల మీద బలంగా కొట్టి, మోడే పట్టుకుని పైకి లాగి బండ మీద పడవేశాడు.

"ఖడ్గా, చాలా మంచి పనిచేశావు!" అని జీవదత్తుడు ఖడ్గపేర్కను మెచ్చుకుని, "ఈ పచ్చిన తోడేలాతో మనకు పనివడు

తుంది. సమరదాహా! ఎలుగొడ్డు ముఠా వాళ్ళు యీ తోడేళ్ళకు అహరం ఏ పను యాల్లో వేస్తారో నీకు తెలుసా?" అన్నాడు.

"ఆ దుర్మార్గులు మాట్లాడుకుంటూండగా విన్నాను. ఈ క్రూరదృగాలకు వాళ్ళు సూర్యోదయ, సూర్యాస్తమయ కాలాల్లో ఏ అంతం మారనిమో తెప్పి వేస్తారు. కాని వాళ్ళకు ఆ శ్రమలేకుండా యిది యిలాటిపటి మనసు ఏక్కు తిన్నా తినవచ్చు." అన్నాడు సమరదాహం.

"ఖడ్గా, ముందు మనం చూసిన సాదం గింజిని ద్వారం కుండా వాళ్ళు తోడేళ్ళకు అహరం వేస్తారనుకుంటామే?" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

ఖడ్గపేర్క దూరంగా భూమికి పది అడుగుల ఎత్తులో గోడకు వీగించి వున్న తలుపు కేసి చూసి, "తోడేళ్ళను మేపటానికి అదొక్కటే మార్గంలా కనిపిస్తున్నది. సే అలోచన ఏమిటి? ఏమైనా సూచి పథకం చేయబోతున్నావా?" అని అడిగాడు.

"తోడేళ్ళ బండ మీది నుంచి తమ బండి అయిన వాడెవడూ బతికి బయట పడలేదన్న విషయతో గురుభర్తా కుడు మనసు అయిదాంతోనే యొక్కడే పడిలాడు. ఇదే వాడినీ, వాడి శిష్యునికొకటి ప్రమాద కారణం కాబోతున్నది." అన్నాడు జీవ దత్తుడు చుట్టూ కలయచూస్తూ.

అ తరవాత వాళ్ళ మధ్య అంతగా సంభాషణ జరగలేదు. బాగా పొద్దు పొవటంతో ఒకరు మెల్కుని వుండి, తేడెళ్ళ నుంచి ప్రమాదం రాకుండా నావిలి తాస్తూండగా తతిమ్మా వాళ్ళు అంత మీద పడుకుని నిద్రపోయారు.

సూర్యోదయం. అప్పుడొకరిగా ఇంకొకరు చుట్టూ వున్న తేడెళ్ళు దీక్షరంగా అరుస్తూ సొరంగ మార్గం వైపున వున్న ద్వారం కింద తవ్వాకపోగిస్తే, వాటి అడుపులకు అందరూ మెల్కున్నారు. జీవదత్తుడు బద్దవర్మకు ద్వారాన్ని చూపుతూ, "మన ఊరి నల్లె విడే! ఎలుగ్గొట్టు ముకావాళ్ళు అక్కడ వున్న తలుపు తెరిచి తేడెళ్ళకు అందులో నుంచి యివతెలికి ఆహారం ఎనకబోతున్నా

రన్న మాట విడి. నీ ఏల్లంబులు అయితేకి తీసి, అ ద్వారానికి గునీచేసి వుంచు." అన్నాడు.

జీవదత్తుడు చెప్పినట్లే బద్దవర్మ బాణాన్ని ఎక్కు పెట్టి అంత మీద తాపిగా తూర్పు న్నాడు. సమర బాహు అది చూసి భయపడిపోతూ, "అయ్యా, ఎంత అరుర్నాడుల్లో ఒక రిద్దరిని చంపి ప్రయోజనం ఏమిటి? మిగతా వాళ్ళు మరింతగా దెచ్చిపోయి మనను మోర దుర్మరణం పాలు చెయ్యారా?" అన్నాడు.

సమరబాహు చూటలకు జీవదత్తుడు నవ్వుతూ, "సమరబాహూ! నవ్వుదు మనను అ దుష్టులు తేడెళ్ళ అంద మీద ఎక్కించి దుర్మరణం పాలు చేయాలనే గదా చూస్తు

వృద్ధి తోడెళ్ళ వేట పడి శరీరంబోవి కంఠ
కంఠా పిరియకుని చాపటంకన్న భయం
కథ మరణం ఎమొన్నది? అన్నాడు.

జీవదత్తుడు మాట ముగించే లోపలి
సారంగే మార్గం పైనున్న తలుపు కిక్కి
మంటూ తెరుచుకున్నది. ఇద్దరు ఎలుగొడ్డు
వాళ్ళు అంతం మాంసంతో నెండి పున్న
పెద్ద తీట్ల నెకవాన్న పైకెత్తి, మాంసాన్ని
బయటికి వేయబోతున్నారు. అదే సమ
యంలో జీవదత్తుడు హెచ్చరించగా నే
బట్లపర్మ గురిచూసి పదిలిన బాణం రిచ్చ
మంటూ పోయి, ఎలుగొడ్డు భటుల్లో ఒకడి
నెనెలి మధ్య తపిమంటూ బలంగా తగి
లింపి, వాడు ఒక చావుకెక పెట్టి వెనక్కు
విరుచుకు పడిపోయాడు. వారితో పాటు
రెండవ భటుడూ, మాంసం తీర్చి కూడా
సారంగే మార్గంలో దభిమంటూ పడి
పోయినై.

బలంలో కలకలం లేచింది. పృథ్వీశ్వరి
దేవి ముందు పద్మాసనం వేమక్కుర్చుచి
ధ్యానముద్రలో పున్న గురుభల్లాకుడికి

ధ్యాన భంగం అయింది. అతడు కోపంగా
లేచి నెలబడి, "ఎమిటా గండ్రగోళం?
తోడెళ్ళబంద దగ్గర ఆ అరువులేమిటి?
వాటికింకా అహరం వెయ్యలేదా? లేక నిన్ను
తొరికిన బందీలనవి పట్టుకు తింటున్నవా?"
అనీ, అప్పుడే అక్కడికి పదిగిత్తుకొచ్చిని ఒక
ఎలుగొడ్డు భటుణ్ణి కోపంగా ప్రక్షించాడు.

"గురుభల్లాకా! ప్రమాదం జరిగింది.
తోడెళ్ళ బందపై సున్న బందీల్లో ఒకడు
మన వాణ్ణి బాణంకొట్టి చంపాడు. వాడి
దగ్గర మరికొన్ని బాణాలు కూడా వున్నవి.
ఇప్పుడేం చేయటం?" అన్నాడు ఎలుగొడ్డు
భటుడు.

గురుభల్లాకుడు కళ్ళెర్రవేసి, ముక్కు
పుటాలు అదురుతూండగా, "పృథ్వీశ్వరిదేవి
ప్రియ భక్తుణ్ణయిన నా శక్తి సామర్థ్యాల
మూడు, ఆ అల్ప మానవులేపాటి! ఇప్పుడే
వాళ్ళనందర్నీ నా పంచకూలానికి అహరి
చేయబోతున్నాను." అంటూ సారంగ
మార్గం వెసి బయలుదేరాడు.

—(ఇంకావుంది)

యక్షపర్వతం

14

[గురుభల్లాకుడి శిష్యులు ఐదవదత్తుల్ని ఒక సారంగ మాఘం ద్వారా తిసుకుపోయి, తోడెళ్ళులంద మిదికి ఎక్కిందారు. చ్చాతి గదిల తెల్లవారుతూండగా, తోడెళ్ళు ఆహారం వెయ్యటానికి వచ్చిన భల్లాకుడి శిష్యులను ఐదవదత్తు బాబులతో కట్టారు. ఆ సంగతి తెలిసిన గురుభల్లాకుడు కోపంతో వందశూలం తిసుకుని బయలుదేరాడు. కథావళి—]

ఐదవదత్తు వదిలిన బాబుల దెబ్బతిని బాపు తేక పెయ్యూ భల్లాకభటు దొకడు సారంగంబో పదిపోవటం చూస్తూనే, ఐదవ దత్తులకు యిక తమకు తోడెళ్ళ నుంచి కాక, వాటిని పెంచుతున్న భల్లాకంగాళ్ళ నుంచి ప్రమాదం వస్తుందన్న అనుమానం కలిగింది.

కేవలతుడు సారంగం మీదవున్న ద్వారం తన కొంచెం సేపు పరీక్షగా చూసి, దాని

దగ్గరకు మరే భల్లాకభటుడూ రాకపోవటంతో తలతిప్పి, 'సమరబాహు! త్వరలో మనకు రెండు వైపుల నుంచి ప్రమాదం రాబోతున్నది. ఒకటి మనం విలబడి వున్న తోడెళ్ళులందరికీ కింద వున్న కంక వైపునుంచి, రెండవది ఆ కనబడే సారంగం పైనవున్న ద్వారం నుంచి,' అన్నాడు.

ఆ మాట వింటూనే సమరబాహు వెల వెలబోయి, "అయ్యా, యక్కడ మీరిద్దరూ

'తల త మా మ'

దాయకులు. మా ప్రాణరక్షణ మీ చేతిలో వుంది. నేన్నా, నా తేటివాణ్ణి వింటేయే మరణానందం, మీరే అర్థావించండి," అన్నాడు.

సమరబాహు భయంచూసి, బుద్ధవర్మకు నచ్చిపోయింది. కానీ అతడు దాన్నాపుకుని. "సమరబాహూ, నువ్వు సందు ఎదాకుల సుందరి ఎటో సామ్రాజ్యం స్థాపించెందుకు యీ పర్యవేక్షణ ప్రదేశాలకు వచ్చిసట్టం. విశ్వాత్మరక్షణానందం, స్వర్ణాచారీ కూడా మాకు చెప్పాడు. మనం యిప్పుడున్న ప్రాణాపాయస్థితి నుండి బతికి బయట పడేందుకు సాంతంగా సుబ్యైసా దుపాయం అలోచించ లేవా?" అని అడిగాడు.

"దుపాయమా? అవతలి శత్రువులు ఏ సుక్షమములో అంతువుంటే కత్తిదూసి మరణామృతి నెదుర్కొని పాతంబేసి పుంజి వాణ్ణి! కానీ, యీ తేటిళ్ళనూ, బట్టాక చక్కానూ తరించి మరత్ర తలకాబా ప్రయోగించే మనుమల్ని ఎలా ఎదిరిందెది?" అన్నాడు సమరబాహు చేతులూ, కాళ్ళూ వణుకుతూండగా.

జీవదత్తుడా మాటలకు నవ్వి, "సమర బాహూ, నీ ప్రణావం చూపించడానికి సమయం అసన్నమైంది. మనం పున్న జరిగింది కంటకుంటూ శత్రువులు పైకెక్కి రాకుండా సుప్రభా, నీ అనుచరుడూ చూడండి. బహుశా, యీ సరికి తన కమ్మదొకడు బాణం దెబ్బకు వచ్చిసట్టం. ఆ గురుభట్టాకుడికి తెలిసి పుంటుంది. వాడెక్కడున్నట్టం? వింటేయే బోతున్నట్టం?" అన్నాడు.

జీవదత్తుడు మాట ముగించే లోపలే గురుభట్టాకుడు సారంగి బ్యాంకం బట్టిరకు వచ్చి, తేటిళ్ళుబండ మీద పున్న బందీలను చూసి కళ్ళెర్రచేసి, "ఒరే, పాపంయల్లాదా! బాణం కొట్టి పుకెత్తుడి బక్తుల్లో ఒకణ్ణి చంపారు. ఇక మిమ్మల్ని నా పందకూడా నికి గుచ్చి తేటిళ్ళకు అహరంగా చేయ బోతున్నాను," అన్నాడు భీకరమైన కంఠ స్వరంతో.

గురుభల్లూకుడి గొంతు వింటూనే ఆవుటి వదకూ సారంగద్వారం కింద ఆహారంకోసం తద్వాయతున్న తోడెళ్ళు పెద్దగా అయ్యేస్తూ, ద్వారం తీసి ఎగతాళిగిస్తూ, వాటిని రోజూ ఆ వెళ్ళకు ద్వారం నుంచి ఆహారం అందుతుండేది. వమయోనికి అది దొరక్కోపావటంతో అది అకలి భవించలేక కలిసి కట్టుగా తలబెత్తి మొదలగుసాగిస్తూ.

గురుభల్లూకుడు ద్వారంలొంచి బయటికి తలపెట్టి తోడెళ్ళు కేసి చూశాడు. అది పది అడుగుల ఎత్తున్న ద్వారాన్ని ఎగిరి అందుకోగల వేమో అన్న భయం అతడికి కలిగింది. అట్లుని ద్వారాన్ని మూయించితే, తాను బందీలుగా పట్టుకున్న వాళ్ళు తనను పెరికి వాడికింద బయటికి తిరుతారు...

జీవితక్షయం ఎదుర్కొన్న వాళ్ళ గురువు ఆలోచనలు గ్రహించిన వాడిలా తన చేతిలోని దరిదాన్ని పైకెత్తి, "ఒరే, గురుభల్లూకా! నువ్వు బల్లూకుడివై వుంటి. ఏ బల్లూకేశ్వరివే పూజించక మృతేశ్వరి నెందుకు పూజిస్తున్నావే నాకు తెలియదు. బహుశా మందమేమిటై వుంటావు! ఇదిగో, నేను బండ దిగి నీ సారంగద్వారం దగ్గరకు వస్తున్నాను," అన్నాడు.

జీవితక్షయం అన్నంత పని చేస్తూన్న భయంతో సమరబాహు అతణ్ణి వాదిస్తూ,

చందమామ

"అయ్యో, మీరు అకలిగొన్న తోడెళ్ళ మధ్యగా నడిచిపోయి, ఆ గురుభల్లూకుణ్ణి బేదాలని చూస్తున్నారా? అది చాలా ప్రమాదం. గురుభల్లూకుడు మంత్రతంత్ర విద్యల్లో అరితరిస ముటం!" అన్నాడు.

ఖడ్గవర్మ తన చేతిలో వున్న ఖడ్గాన్ని పైకెత్తి పట్టుకుని, "సమరబాహా, ఈ ఖడ్గం లోనూ, జీవితక్షయి చేతిలో వున్న దండంలోనూ వున్న మంత్రశక్తులు తిరుగు లేనివి! అందువల్ల, గురుభల్లూకుణ్ణి చూసి భయపడకు," అన్నాడు.

ఖడ్గవర్మ మాట ముగించే తొవ్వే వాల్లెక్కోవున్న బండ కింద పెద్దగా ధ్వని అయింది. అది వింటూనే జీవితక్షయం తన

చక్కని వున్న వాళ్ళను హెచ్చరిస్తూ,
"బాగ్రత్త! ఆ గురుభల్లూకుడు బండగింజ
వున్న దారి వెంట కొండకు శిమ్మల్ని పంపి
మీనీను హతమార్చాలని చూస్తున్న
ట్లున్నది!" అన్నాడు.

ఆ హెచ్చరిక నింటూనే సమరదామా,
అతడి అనుచరుడూ ఈశులు ప్రకెత్తి బండ
గింజి కంత శని చూడసాగారు. సొరంగ
ద్వారం దగ్గరవున్న గురుభల్లూకుడు అది
చూసి చక్కనవున్న శిమ్మల్లో ఒకణ్ణి గట్టిగా
కోప్పడుతూ, "ఒకే, చవట వెధవా! మన
వాళ్ళను నిక్కటంగా చోయి, బండ గింజి
మంచి హతాత్తుగా ఆ దుర్మార్గుల మీద
దాడిచేయమని చెప్పితే, వాళ్ళు ఏదో కని

గణధ్వని చేసి దహస్థం కాస్తా బయట
పెట్టేశారు. ఇప్పుడేం దారి? ఈ బండిలు
మమూరు వాళ్ళలా లేరు. అయిదాలతో
వాళ్ళు ఆ తోడేళ్ళ బండ విక్కించటం,
కొరిచితే తలగోక్కేమటందా అంటే పోడు
కున్నది," అన్నారు.

గురుభల్లూగిడి ఎత్తుగడ ఏమిటో అర్థం
చేసుకున్న తీవదత్తుడు, ఖడ్గవర్మతో,
"ఖడ్గా, ఇప్పుడు నువ్వే గురుభల్లూకుడి
మీద బాణ ప్రయోగం చేయటం వృధా.
నువ్వే విల్లంబులెత్తగానే వాడు సొరంగ
ద్వారం నుంచి పక్కకు తప్పుకుంటాడు,"
అన్నారు.

"అది నిజమే. కాని, ఈ సమరదామాణ్ణి
రక్షించి స్వల్పచారి దగ్గరకు చేర్చటం
ఏలా?" అని అడిగాడు ఖడ్గవర్మ.

తీవదత్తుడు కొద్దిసేపు ఆలోచిస్తూ పూరు
కుని, తరవాత, "ఖడ్గా, అందుకు ఒకే
ఒక ఉపాయం కనిబయతున్నది. మనం
వద్దుచేరందామాను అరణ్యంలో నింహలను
వేటాడుతూ పరిచయం చేసుకున్నామే—
అదే పద్ధతిలో యీ తోడేళ్ళను వెటాడి,
భల్లూకుడి బిబదుర్లాన్ని అల్లకల్లోల పర
చాచి," అన్నాడు.

"ఓం, అలాగే చేద్దాం. ఇంకా అబద్ధం
ఎందుకు?" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ
ఉత్సాహంగా.

"అ చచ్చిన తోడెలును భుజం మీద వేసుకో. ముఖంగా దాని మాంసం కోసం తోడెళ్ళు నీ వెంటబడతై. అంటే నువ్వు దొరికితే అవి నిన్ను తినకుండా వదులుతవని కాదు. నీ కత్తి క్కూడా చాలా పని తగులు తుంది," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

ఖడ్గవర్మ తానంతకు ముందు చేసి బండమీదికి రాగిన తోడెలును ఎత్తి భుజం మీద వేసుకున్నాడు. జీవదత్తుడి మాటలూ, ఖడ్గవర్మ తోడెలును భుజంమీద వేసు కోవటం — అనేది అర్థంకాక, సమరబాహు, "అయ్యా, ఏమిటి మీరు చేయబోతున్నది?" అని అడిగాడు తయసడిపోతూ.

"సమరబాహూ, మనకొచ్చిన ప్రమాదం ఏమీలేదు. మళ్ళా, నీ అనుచరుడూ తిండి సురిచి బండ మీదికి ఎలుగ్గడ్డు వాళ్ళవ లైనా రా ప్రయత్నిస్తే, వాళ్ళను ఈ పెరితో పోతవండి. మేం ఇద్దరం తోడెళ్ళ పుధ్యకు దిగి, వాటిని పొధ్యమైతే గురుభల్లూకుడి వీలయ్యేంతలో తొరవడెలా చేస్తాం," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"అయ్యలారా, ఇది చాలా యస్సా పాపం!" అన్నాడు సమరబాహు.

"ఇది సాహస మేష్టతందేమో కాని, యస్సాపాపం ఎంతమాత్రం కాదు, సమర బాహూ! త్వరలో నువ్వే చూస్తావు గదా," అంటూ జీవదత్తుడు నవ్వాడు.

"జీవా! మాటలతో కాలయాపన అయి పోతున్నది. ఈ తోడెలు (వాన్ని) ఎంతసేమని మోసేవి?" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

"మనం బండమీది సురిచి గిందికి యాకబోతున్నాం. నువ్వు బండ చుట్టూ పరిగెత్తుతూ పొధ్యమైనన్ని ఎక్కువ తోడెళ్ళను నీ వెంట వడెలా అకర్షించు. నీ వెన్నుకాచి నేనూ పరిగెత్తు తుంటాను. తరవాత....."

జీవదత్తుడు చూట ముగించి తోసితి ఖడ్గవర్మ, "ఒరే, గురుభల్లూకా, వస్తున్నాం! నువ్వు, నీ వృశశ్వరీదేవి ప్రాజ్ఞాలు ఎటువై కోవాలంటే బిలయర్గం పదిలి పారిపాండి!" అంటూ శేకపెట్టి తోడెళ్ళ బండ మీంచి

గిరిదిగి దూకాడు. అతడి వెనక జీవదత్తుడు కూడా దూకాడు.

ఇద్దరు మనుషులు, చచ్చిన తోడెలుగు ముఠాని చేసుకుని తమ మధ్యకు దూకి రావటం చూస్తూనే అతడి మీద వున్న తోడెళ్ళు ఒక్క సారిగా గొంతుచెత్తి అడిచి, ఇద్దరవదత్తుల కిది గుంపుగా పరిగెత్తినై. ఇద్దరవర్న వాటికి అందకుండా ముందు వెగంగా పరిగెత్తుతూ, బండచుట్టూ తిరగ పోగాడు. వెనక జీవదత్తుడు అందిన తోడెళ్ళను తన చేతగల మంత్రదండంతో ఎత్తి విసిరివేస్తూ, తామా పరిగెత్తసాగాడు. అతడికి తప్పనిసరైతే తప్ప, లేకపోతే తోడెళ్ళను చంపాలని లేదు.....

౪

సారంగ ద్వారం దగ్గర నిలబడి యిదింతా చూస్తూన్న గురుభల్లూకుడు వట్ట లేని ఉత్సాహంతో పెద్దగా వచ్చుట్లు చదిచి, "అంతా ఆ వృతేశ్వరీదేవి మాహాత్మ్యం! తన శత్రువులకు మితులు పోగొట్టి, పిచ్చై త్రించి, తన వాహనాలైన తోడెళ్ళును, అహారంగా వేస్తున్నది. అహా, ఆ మాహాత్మ్య తలండుకుంటే చేయలేని దేమున్నది!" అంటూ భక్తి పారవశ్యంలో కళ్ళుమూసు కుని, తలపైకెత్తాడు.

అప్పుటి వరకూ తోడెళ్ళను వెంట వెసు కుని వాటికి అందకుండా బండచుట్టూ, సారంగం వక్కనా గిరికిలు తిరుగుతున్న ఇద్దరవదత్తులకు గురుభల్లూకుడి వాలికం మించి అవకాశంలా కనిపించింది. జీవ దత్తుడు, "ఇద్దా, యిదే మంచి సమయం! ఆ భల్లూకుడు, భక్తి మైకంలో వున్నాడు!" అంటూ ఇద్దరవర్నను హెచ్చరించాడు.

ఇద్దరవర్న మయక్తణం తన భుజం మీద వున్న చచ్చిన తోడెలును ఎడం చెత్తే పైకెత్తి, దాన్ని గురుభల్లూకుడున్న సారంగ ద్వారం లోకి విసిరివేశాడు. తమ అహారం అలా ద్వారం కిది పోవటం చూస్తూనే, వాగా ఆ అకలిగొన్న వాయిగైదు తోడెళ్ళు దానితో పాటు మైకిగిరి ద్వారంలోకి దూకినై. కళ్ళు మూసుకుని ధ్యానంలో వున్న గురుభల్లూ కుడి మీద చచ్చిన తోడెలు, దాని మంసం

తినేందుకు బతికివున్న నాలుగైదు తోడెళ్ళూ ఒకేసారి పట్టేపడినై.

"హే.. పృథ్వీశ్వరీ!" అంటూ గురుభల్లూకు యే తోడెళ్ళు తాకిడికి కింద పడి లేచే లోపల, వెంటపట్టే వాడి కిమ్మలు, "తోడెళ్ళూ! తోడెళ్ళూ!" అంటూ సారంగ మాధ్వం వెంట పడి, బలం మధ్యకు పరిగెత్త సాగాడు.

గురుభల్లూకుడు గుర్రంపై నీడరిపోతూ లేచి నిలబడ్డాడు. అల్లం త మారంలో పడివున్న వచ్చిన తోడెలు మీదికి కొన్ని తోడెళ్ళు వచ్చిపడి అచ్చికావుకు మంటూ తింటున్నవి. చాటి మధ్యకుపోయి తానూ తినాలని చూసి సాధ్యంకాక యివతనికి వచ్చిన బక్క తోడె లోకటి తోరలుదాచి

గురుమంటూ గురుభల్లూకుడి మీదికి మానేందుకు సిద్ధ పడుతున్నది. అది చూసిన భల్లూకుడు తన చేతిలోని కూలాన్ని పైకెత్తి, దానికి గుడిచేసి, "పృథ్వీశ్వరీ ప్రధాన భక్తుడై తినాలని చూస్తున్నావా?" అంటూ దాన్ని అపరింపి, ఒక్కొక్క అడుగు వెనక్కు వెస్తూపోయి, సారంగ మాధ్వంపడి పరిగెత్త సాగాడు.

ద్వారం దిగించి యివతల మిగిలిన తోడెళ్ళను మారంగా అపరించి కొడుతూ నిలబడివున్న భగ్గతపదస్తులకు లోపల ఏం జరుగుతున్నదో అర్థం కాజేయి. గురుభల్లూకుడు ఏదైనా తోడెలు మీదపడి పట్టుకుని గొంతు కొరికి చంపించే లెద వాళ్ళకు తెలియజేడు.

"బద్దా, ఇక మనం యిక్కడ నిలబడి బాధం లేదు, గురుభల్లూకుడు ఇతికి వున్నాడే చచ్చాడే తెలియటం లేదుగాని, సారంగంలో ప్రవేశించిన తోడేళ్ళు మాత్రం ఆ దుర్మార్గు లందరినీ హతం గొట్టినై, బలంలో చెలరేగిన తల్లోలపు ధ్వనులు పోకు పినబడు తున్నవిగదా?" అన్నాడు జీవ దత్తుడు.

"ఎనబడక పోవటం ఏం? ఆ పనికి ఎధవలంతా బలం వదిలి యీ సరికే అరణ్యం తేసి పరిగెత్తుతున్నారని నా అనుమానం. గురుభల్లూకుణ్ణి మాత్రం ప్రాణాలతో వదిలకూడదు." అన్నాడు బద్ధవర్మ.

"అయితే, యిక్కడ కాలయాపన ఎందుకు? అందరూ యీ సారంగ ద్వారం కుండా బలంలోకి జొరబడవాలి, సమర బాహుల్లీ, అతడి అనుచరుణ్ణి కేకవేసి, యిక్కడికి తప్పకుండా." అన్నాడు జీవదత్తుడు.

బద్ధవర్మ విలపిగానె, సమరబాహూ, అతడి అనుచరుడూ తోడేళ్ళు బంధ మీద నుంచి దిగి వాళ్ళ దగ్గరకు వచ్చారు.

జీవదత్తుడు వాళ్ళతో, "సమరబాహూ! మనం యీ పైమన్న ద్వారంతుండా బలంలో ప్రవేశించే బోతున్నాం," అన్నాడు.

సమరబాహూ చుట్టూ ఓ మోరు కలయ చూసి, కళంక భయంగా, "మనం కొద్ది మందిమి బలంలోవున్న అంతమంది శత్రువుల్ని జయించ గలమా? బటునుంచి పారి పోయి అరణ్యం చేరేందుకు మరెక్కరైనా మార్గం వున్నదేమో చూస్తే బావుంటుంది," అన్నాడు.

"ఇది తోడేళ్ళ బండ! బయటకు చేరటానికి బలంలో నుంచి మాత్రమే దారి వున్నది!" అంటూ జీవదత్తుడు ఎగిరి సారంగ ద్వారం మీద వెళ్ళాడు. అతడి వెన్నగా బద్ధవర్మ కూడా అక్కడికి చేరాడు.

ఇంకా తెగని సంశయాలతో ఏమి చేయటమా అని ఆలోచిస్తూ నిండ నిలబడి వున్న సమరబాహున్ణి, అతడి అనుచరున్ణు మీద పడి ఉపేందుకు, అక్కత యింకా మిగిలి వున్న తోడేళ్ళు ఒక దొకటిగా వాళ్ళ దగ్గరకు రాసాగినై. —(ఇంకావుంది)

యక్షపర్వతం

15

[గురుభక్తానుమతి సారంగ మార్గం పైన వున్న ద్వారం దగ్గరకు వచ్చాడు. అధి జీవదత్తులు చచ్చిపోతేలును ద్వారంలో విసిరివేశారు. అది చూసిన తోడెళ్ళు కొన్ని సారంగంలోకి దూకినై. వాటి వెళ్ళిగా అధి జీవదత్తులు ద్వారం పైకి ఎక్కారు. కింద నెలలది వున్న సమరదాహునూ, అతడి అనుచరుల్లో తోడెళ్ళు మిట్టమొస్తసాగినై. తరవాత—]

మీరుదుర్గంలో నుంచి కాక, పారిపోయేందుకు మరేదైనా మార్గం వున్నదా అని మట్టూ కలయేదూస్తున్న సమరదాహుణ్ణి. అతడి అనుచరుడు పెచ్చిగా గంతెత్తి నేక పెచ్చి, "దేరా, తోడెళ్ళు మన మీదికివచ్చి వెళుతున్నై. వచ్చాం!" అంటూ పగిలి గంతెగారు.

సమరదాహు మీదికి వచ్చున్న తోడెళ్ళును చూస్తూనే జీవదత్తుడు సారంగ ద్వారం

నుంచి కిందికి దూకి, చేతిలోవున్న దండంతో వాటిని ఎడా పెడా గట్టిగా కొట్టి, "సమరదాహూ, విడిచిమైనా మనం మీరుదుర్గంలో జోరబడి, శత్రువులను పాదలకొట్టి బయట పడాలి తప్ప, అటుమంచి పారిపోయేందుకు దారిలేదు. చచ్చని మీ ఇద్దరూ ద్వారం మీదికి ఎక్కిపోండి," అని హెచ్చరించాడు.

ఈ లోపల ఇద్దరినీ ద్వారం వెనక నుంచి ముందుకు వంగి రెండు దేతులూ

కిందికి జారి, "నమరజాహూ! చందూ! త్వరగావచ్చి నా చేతులు అచారంగా పట్టుకుని ద్వారం మీదికి చేరండి," అని శిశువు పిల్చాడు.

నమరజాహూ, అతడి అనుచరుడైన చందూ వెంటనే పరిగెత్తి, బద్ధవర్మ చెప్పిన విధంగా అతడి చేతులు పట్టుకోగానే, బద్ధవర్మ వాళ్ళిద్దర్నీ ద్వారం మీదికి లాగాడు. కిందవున్న శివదత్తుడు దండంతో చుట్టూ చుట్టుతున్న తోడిళ్ళను గట్టిగా అదిరించి, ఎగిరి సారంగ ద్వారం వెలుకున్నాడు.

ఇప్పుడు సలుగురూ కామువు సారంగం లోకి పరిక్రమ చూశారు. గుడ్డి వెలుగులో సారంగాన ఒక పక్కన పదివున్న చచ్చిన

తోడేలు వాళ్ళ కంటు బడించి, దాన్ని అక్కడికి విసిరివేసిన వాడు, బద్ధవర్మ.

"తేడా ఒక రకంగా మన ఎత్తుపారినట్లే. ఈ చచ్చిన తోడేలును పక్కకినెందుకు నాలుగైదు తోడేళ్ళు సారంగాన్ని తెరిచివే గదా? అవే, ఆ దర్జాకుడూ, వాడి ముతా అంతా ఏమైనట్టు? అంకా చిలదుర్గంలోనే ఉన్నారంటారా, లేక అరణ్యలోకి పారి పోయారా?" అన్నాడు బద్ధవర్మ.

శివదత్తుడు వెంటనే ఏమీ జవాబు చెప్పకుండా కొంచెంసేపు బలం లో నుంచి ఏవైనా ధ్వనులు వస్తున్నవేమో అని శ్రద్ధగా విని, "బద్ధా, బలంలో ఎక్కడో కొంత గందరగోళం జరుగుతున్నట్టు, అస్పష్టంగా నాకు ధ్వనులు వినిపిస్తున్నవి. నీ కేమీ వినుచుటం లేదా? అందరూ ఒకటి రెండు క్షణాలు నిశ్శబ్దంగా వుండి, చాగ్రత్తగా వినిచూడండి," అన్నాడు.

రెండు మూడు క్షణాల కాలం నిశ్శబ్దంగా గడిచింది. అందరికీపు ముందుగా చందూ, "అయ్యా, బలంలో ఎక్కడో తోడేళ్ళు అరుస్తున్న ధ్వనులు నాకు వినిపిస్తున్నవి!" అన్నాడు.

నమరజాహూ కళ్ళెంతచేసి, తలవేంకిస్తూ, "నాకు తోడేళ్ళ అరుపులే కాదు, గురు దర్జాకుడు తన కిష్కంకు వేస్తున్న హెచ్చరికలు కూడా వినిపిస్తున్నవి. మనం

యిక్కడ అట్టకాటం వుండటం సమాధి కరం," అన్నాడు.

జీవదత్తుడు యీ మాటలకు నవ్వి, "ఎవరి భయానికి తగినట్టుగా వాళ్ళకు ఆ ధర్మములు విసిరాయతున్నవి! సమర బాహూ, నీకు వచ్చిన ప్రాణతయం ఏమీ లేదు. మా వెంటరా. వీలంటే ఎదురైన భర్తాకుడి మఠాను చిందరవందర చేసి నిన్ను సురక్షితంగా బయటికి తీసుకు పోతాం," అన్నాడు.

"ఏదో సామ్రాజ్యాన్ని స్థాపించాలనుకుంటున్న వారికి ప్రాణాల మీద యంత తీసి పనికిరాదు," అన్నాడు భగవద్భక్తుడు.

సమరబాహూ తగ్గింపు వచ్చినవాడిలా చేతిలోని తులము పైకిత్తి ఝళిపిస్తూ, "ప్రాణాలు పోగొట్టుకుంటే యింకా రాజ్యాలును బయించి, సామ్రాజ్యం స్థాపించే దేమిటి? అందుకే నా కోర్కె నెరవేరేవరకూ నేను బాపదలుచుకో లేదు!" అన్నాడు.

సమరబాహూ మాటలకు భగవద్భక్తుడు పెద్దగా సహ్యంపలిపించింది. కానీ, జీవదత్తుడు కోపంగా చూడటంతో మందహాసం చేసి పూరుకున్నాడు. జీవదత్తుడు సారంగ మార్గాని ముందు బయలుదేరుతూ, "సమర బాహూ! నా చేతిలోని మంత్రదండం, భగవద్భక్తి కత్తి నిన్ను మా మెత్తులైన స్వర్ణాచార దగ్గరకు చేర్చుకొని, అట్లని అచనరం

అయితే, అత్యురక్షణకు విచేతిలోని తులము ఉపయోగించటం మరిచేపు సుమా!" అని హెచ్చరించాడు.

అ తరవాత నలుగురూ సారంగ మార్గాని నిశ్శబ్దంగా ముందుకు నడవ సాగారు. ముందుకుపోతున్న కొందికి వాళ్ళకు తోడెళ్ళ అరుపులూ, మనుమరి కేకలూ మరింత స్పష్టంగా వినబడసాగాయి. నాలుగైదు తోడెళ్ళు వీలంటే ప్రవేశించి, అంత మంచి ఎలుగైర్దు ముఖావాళ్ళను అవరగిట్టటం అర్థజీవదత్తులకు చాలా ఆకర్షణాన్ని కలిగించింది.

కొద్దిసేపటికల్లా వాళ్ళు సారంగమార్గంలో నుంచి వీలంటే ఎలుగైర్దు మనుమలు

నివసించే ప్రాంతాలను చేరారు. వృశేక్వరీ దేవి కొయ్యవిగ్రహం ఉండే గదిలో గురు బ్రహ్మకుడు వుండవచ్చన్న ఆనుమానం జీవదత్తుడికి కలిగింది.

"బ్రహ్మ, ఎలుగైతడు ముతా అంతా అరణ్యంలోకి పారిపోలేమని తెలుస్తూనే వుంది. వాళ్ళు పోరాడాయి వుంటే తోడెళ్ళు యిక్కడ అడుస్తూ వుండవు గదా? మనం వాళ్ళ కంటబడకుండా నిలబుద్ధం నుంచి బయటపడటం సాధ్యంకాదని కంటాడు," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

జీవదత్తుడు చూట ముగించేలోపలే ఒక ఎలుగైతడు వాడు ప్రాణపీడితే వెగలు పెడుతూ వాళ్ళన్న వైపును వదిలి

కుంటూ వచ్చాడు. వాడి వెనక్కి తోడెలాకటి గోరలు వాచి, అలుస్తూవస్తున్నది. ఇద్దవర్క చచ్చని ముందుకొక అడుగులేని, కత్తితో తోడెలును ఒక్క పోటు పొడిచాడు. కత్తి దెబ్బ తిన్న తోడెలు కదలకపోతేగా ఒకసారి అరిచి, వెనుదిరిగి, కిందపడుతూ లేస్తూ, పారిపోయింది.

తోడెలు నుంచి ప్రాణం కాపాడుకునే ప్రయత్నంలో వదిలిపెట్టబడిన ఎలుగైతడు మనసి. ఎదురుగా ఇద్దజీవదత్తులు నిలబడి వుండటం చూసి, భయంతో నిలువెల్లా కంపించిపోసాగాడు. జీవదత్తుడు అతన్ని నమిపించి, చెప్పి గొంతుతో, "ఒరే, గురు బ్రహ్మకుడి నిమిషా! నువ్వు దేవుడిలాగా నమయానికిక్కడ ప్రత్యక్షమయ్యావు! ఇదంతా మీ వృశేక్వరీదేవి మహిమ అయి వుంటుంది! సరే, నువ్వు మాత్రం పెద్దగా గొంతెత్తి మాట్లాడక, అడిగిందానికి జవాబు చెప్పు," అన్నాడు.

"బ్రహ్మలు చెప్పాటి రెండుగా సరికి, తోడెళ్ళకు చెప్తాను. వాగ్రత్త!" అంటూ ఇద్దవర్క కత్తి వైపున ఎలుగైతడువాడి కంఠ పలి గురిచేశాడు.

"అప్పుడు చెప్పురా, బాబూ! మీ వాయుకు దైన గురుబ్రహ్మకు చెక్కడున్నాయో? ముతావాళ్ళంతా యింకా యా విలుం పోలే పుచ్చారా, లేక విలుం పదిలి అరణ్యం

లోకి పారిపోయాడా?" అని అడిగాడు తీవ్రపట్టుడు.

"దొరల్లాదా, మా వాళ్ళవరూ చిలం పదిలీ బయటికి పారిపోలేదు. తోడెళ్ళకు భయపడి యీ (ప్రాంతాలపున్న) కొట్లాడ్ల, గడుల్లలో ఆందరూ రాక్కున్నట్టున్నామి. గురుభట్టాకుడు, వృశేష్వరీచేప వున్న గదిలో ప్రార్థన చేసుకుంటున్నాడు." అన్నాడు ఎలుగొడ్డువాడు.

"మనుమర్ని పట్టుకుని వానిపిల్ని చేసి, వెల్లిదాకిరి చేయించుకునే మహావీరులు గదా. మీరు! తోడెళ్ళకు అంతగా భయపడి పోతున్నారే?" అన్నాడు అభ్యపర్మ.

"మనుమర్ని ముంది, దొరా! వాళ్ళకిన్న కొంచెం బలవంతులని యిప్పు లోంగ

పోతాడు. తోడెళ్ళలా కాదే; క్రూర మృగా లాంటి!" అన్నాడు ఎలుగొడ్డు వాడు.

వాడి మాటలకు తీవ్రపట్టుడు సవ్య. "ఏరికి బేదాంతమైనా బహు వనందుగా వెచ్చావరా! గురుభట్టాకుడు వృశేష్వరీ కొయ్య వెగ్గహం పున్న గదిలోపున్న మోట నిజమేగదా? అబద్ధం అయిందో నీకు చావు తప్పదు." అన్నాడు.

"అందులో అబద్ధ మేమీలేదు, దొరా! కావాలంటే మీరు పోయి చూడొచ్చు." అన్నాడు ఎలుగొడ్డువాడు.

"అందులోపున్న నిజం ఎంతో యిప్పుడే తెలిపాతుంది. సుప్రస్థ ముందుండి అక్కడికి దారితియ్యి. మోపం బేదాలని చూశావే. చిత్రపథ చేస్తాం!" అన్నాడు తీవ్రపట్టుడు.

భల్లూకుడి కిమ్మడు ఖడ్గజీవదత్తుల్ని చెంటబెట్టుకుని కొంతదూరం నడిచి, ఏడుగుగా వున్న ఒక గది కేసి చెయి చూపుతూ, "దేరా, అదే, పృథ్వీశ్వరీదేవి మందిరం. గురుభల్లూకుడు లోపల వున్నాడు, చూడండి!" అన్నాడు.

ఖడ్గవర్మ నిశ్చలంగా పోయి గది తలుపు మీద చెయివేసి, దాన్ని మెల్లిగా తెట్టి చూశాడు. తలుపుకు లోపల గదివేసివుండక పాచుకుంటే అది కొద్దిగా తెరుచుకున్నది. లోపల పృథ్వీశ్వరీ విగ్రహానికి నాలుగైదడు గురు దూరంలో గురుభల్లూకుడు సాష్టాంగ పడి, కంపిత స్వరంతో ఏదో గణుక్కుంటున్నాడు.

ఖడ్గవర్మ సొంజువేసి, జీవదత్తుణ్ణి దగ్గరకు పిలిచి, గురుభల్లూకుణ్ణి అతడికి చూపించి, తిరిగి ఎప్పుడలా తలుపు చేరవేసి, జీవదత్తుణ్ణి కొంచెం దూరంగా తిమికు పోయి, "జీవా, ఏమిట నీ ఆలోచన? గురుభల్లూకుణ్ణి యిక్కడే కత్తికి ఎర చేర్చామంటావా?" అని అడిగాడు.

జీవదత్తుడు ఒకటి రెండు క్షణాలు అలోచిస్తూ వూరుకుని, తరవాత ఏదో మంచి ఆలోచన వచ్చినవాడిలా తలవంచిస్తూ, "బాబ్బా, ఈ గురుభల్లూకుణ్ణి చంపి మనం కొత్తగా సాదించటోయ్ జేమిలేదు. ఏడితో పాటు ఏడి కిమ్మల్ని కొందర్ని చంపి, అనవసర రక్తపాతం కలిగించటం ఎందుకు? వారు విగ్రహం ముందు సాష్టాంగపడి వున్నాడు గనక, నువ్వు నిశ్చలంగా విగ్రహం వెనక్కు పోయి, పృథ్వీశ్వరీదేవి మాట్లాడుతున్నట్టు నటించి, గురుభల్లూకుణ్ణి, వాడి కిమ్మల్ని, యీ బిందుర్లం వదిలి పారి పొమ్మని హెచ్చరిక చెయ్యి," అన్నాడు.

"ఈరికి అలా పారి పొమ్మంటే వారు పారిపోతారా?" అని ఖడ్గవర్మ కొంచెంసేపు వూరుకుని, "నువ్వు చెప్పేదన్న దానికి కాస్త కలిపి చెయితాను, ఒక వెళ వారు ఆ మాట్లాడేది పృథ్వీశ్వరీదేవి కాదని గ్రహించి, నా మీదికి వచ్చారే — కత్తితో రెండుగా నమకుతాను," అన్నాడు.

“ఏదో ఒకటి తొందరగా కావాలి, వాడి సాక్షాంగ భక్తి ముగిసి, లేచి కూర్చున్నాడే. మన ఉపాయం ఏమీ పాడదు,” అన్నాడు తనదత్తుడు.

అర్ధవర్షం పల్లెలాగా గదిలో ప్రవేశించి, పృథ్వీరీ విగ్రహం వెనకకూర్చుని, పెద్ద గాంతుతో, “గురుభల్లాకా, నీ భక్తి మెచ్చాను. ప్రజాద్రోహులు ప్రవేశించటంతో, ఈ విలయధ్వం అపవిత్రమై పోయింది. నేను అప్పుడే ‘యశ్కథ’ అంతర్ధానమై, యిక్కడికి తూర్పు వైపున అరణ్యంలోని కొలను గట్టున ఉన్న జమ్మిచెట్టు కింద ప్రత్యక్షం కాబడున్నాను. నువ్వు శిష్యుగణంతో ఆ కొలనులో శుచివైచి, నన్ను పూజించు!” అన్నాడు.

ఆ మాటలు వింటూనే గురుభల్లాకుడు అదీవది లేచి నిలబడ్డాడు. వాడు విగ్రహం కని ఎంతో భక్తి పూరించేలా ఒకటి రెండు క్షణాలు చూసి, చేతులు కడిగి, “అయ్యో!” అంటూ ఏమో చెప్పబోయే తలో, అర్ధవర్ష గర్భిగా కనురుతూ, “ఒరే. మాట్లాడకు! తిరిగి చూడకుండా, నీ శిష్యుగణంతో అరణ్యంలోని కొలను గట్టుకురా!” అన్నాడు.

గురుభల్లాకుడు చెంపలు చేసుకుని, విగ్రహానికి మోకరిల్లి దణ్ణం పెట్టి, లేచి గది నుంచి బయటికి వచ్చాడు. వాడు బయట విచ్చేరితలో దీపవత్తుతూ, అతడి వెంట ఉన్న వాళ్ళూ, దూరంగా పోయి గోడ అవతలి దాక్కున్నారు.

గురుభల్లూకుడికి పృథ్వీశ్వరీదేవి స్వయంగా తనతో మాట్లాడిందన్న ప్రచురణ ఎక్కడ లేని ధైర్యం కలిగింది. వారు పంపి శాలాన్ని పైకెత్తి. "చిరే, పృథ్వీశ్వరీ వస్తుందా! అంతా వెంటనే బయలుదేరి అరణ్యంలోని కొలను దగ్గరకు చేరండి! దేవి అబ్బి అంటుంది!" అంటూ చిరే దుష్టంలో శిశువు పెడుతూ తిరగసాగాడు.

ఒక పావు గంట గడిచి గడవక ముందే, తేదెళ్ళకు చియచీ అక్కడ యిక్కడ దాక్కున్న వాడి శిష్టలందరూ బట్టలు బట్టగా చిలంలో నుంచి బయటికి వెళ్ళారు. తేదెళ్ళ మూతం యింకా చిలంలోని పంట మూలల్లోనే తిరుగుతూ అరుస్తూ నేపిస్తున్నది.

గురుభల్లూకుడు కూడా చిలంలో నుంచి బయటికి వెచ్చి తన శిష్టలకు పృథ్వీశ్వరీ అబ్బి ఏమిటో మరొకసారి చెప్పి, వాళ్ళతో పాటు అరణ్యం శివ బయలుదేరాడు. కాని, వాడికి కొంత దూరం వెళ్ళిం తరవాత, పృథ్వీశ్వరీ యింకా చిలంలోని తన

మందిరంలో వున్నదా లేక మాయమై పోయిందా చూడాలనిపించింది. వాడికి అక్షణంలో పట్టిన మూఢభక్తిలో, కలంలో తన శత్రువులైన ఖడ్గ తీవ్రవక్త్రులూ, గురువారూ వుండినట్లున్న అలోచన కలగలేదు...

గురుభల్లూకుడు చాలాన్ని నమిపిస్తూనే గమయంలో, అతల వీరవక్త్రులు లోపల వున్న తేదెళ్ళను వెతకి, కొట్టి బయటికి తరిమిస్తున్నారు. వాళ్ళ చేతుల్లో ఏడుచీ తిరిగిన ఒక తేదెలు మాత్రమే వచ్చింది. మిగతా తేదెళ్ళ చిలంలో నుంచి బయటికి పారిపోసాగినై. వాటికి నమియానికి చిలం పైన గురుభల్లూకుడు కనిపించాడు. వెంటనే అది పెద్దగా మొరుగుతూ అతడి శివ పరిగెత్తిస్తే.

గురుభల్లూకుడు అతేదెళ్ళను చూసి నిలువెల్లా కంచించిపోయి, వెనక్కు తిరిగి తన శిష్టల శివ పరిగెత్తుతూ, "పృథ్వీశ్వరీ మాతా, రక్షించు!" అంటూ అరచసాగాడు.

—(ఇంకావుంది)

యక్షపర్వతం

16

[వీరదుగ్గిరిలో ప్రవేశించిన తొడెళ్ళను చూచి, గురుశిష్యాకుడి అడుదడికందరహా భయశించిపోయారు. ఇద్దరివీరత్వము వీరంలోకి వచ్చాయి. పృథ్వీశ్వరీదేవి అట్లా విందిదట్టగా, గురుశిష్యాకుణ్ణి అరణ్యంలోకి పంపిస్తారు. వాడు అరణ్యంలోకి వెళ్ళుట వరకూ, అనంతరములో అతనిగొన్న తొడెళ్ళు అతని వెంటబడినై, తరించె—]

గురుశిష్యాకుడి వాడు సెకలూ, తొడెళ్ళ అడుదడిక మిన్న ఇద్దరి వీరదత్వరహా, వాళ్ళ వెంట పున్న సమరవాహనా, చరియారు త్వర త్వరగా వీరం పైకి వెళ్ళారు. వాళ్ళకు అరణ్యం కని పొరపొరున్న ఎటుగొత్తు ముదాచాళ్ళూ, వాళ్ళకు కొంచె వెనకగా పరిగెత్తుతున్న గురుశిష్యాకుడూ, వాణ్ణి పట్టుకునేందుకు వెంట తగిలిన తొడెళ్ళూ కనిపించినై.

ఇద్దరినీ అ పట్టుకొని మామూలే కొంతం అట్టిర్చుపోయి. "వా లు గు తొడెళ్ళను పట్టుకొని వీరదత్తికి అంత చించి పృథ్వీశ్వరీ దత్తులు కాలి నెత్తువ కొద్ది పరిగెత్తు తింపడటం నవ్వు చెప్పిస్తున్నది," అన్నారు.

"వీరివంజా సద్విధానా వున్నచేమో కాని, అ గురుశిష్యాకుడికి మాత్రం ప్రాణాంత కంగా పున్నట్లు కనిపింతున్నది! వాణ్ణి తొడెళ్ళు కంఠకు కొండ చీర్చి చంపిం

చూస్తూ మరేం యిక్కడ నిలబడటం అన్యాయం. సుప్రీ గురిమాని జాణాలు తొట్టి, ఆ తోడెళ్ళును చంపిటమో, లేక దొంగిరి పారిపోయేలా చెయటమో చెయ్యి." అన్నాడు జీవవత్తుడు.

అర్జునర్షి బాణం ఎక్కువెట్టి, అన్నటి కన్ను వెనక వున్న తోడెలుకు గురిచెసి కొట్టాడు. బాణం నివ్విమంటూ పోయి దొక్కలో ఖలుంగా తగలగానే తోడెలు పెద్దగా అమెస్తూ, గాలిలోకి ఎగిరి దుర్భిమంటూ కింద పడి, గిలగిలా తన్నుతూ సాగింది. అది చూసిన మిగతా తోడెళ్ళలో ఒకటి చచ్చిని వెనుదిరిగి వచ్చి తోడెలు మీదపడి, ఏక్కు తనటం ప్రారంభించింది.

అర్జునర్షి మరొక బాణం ఎక్కువెట్టి బోయెంతలో నిమిషబామెల అంబుషింగా తలాదిస్తూ, "అదన్నా, ఆ తోడెళ్ళును చంపటం ఎందుకు? ఆ గురువల్లూకున్న, వాడి ముతావాళ్ళనూ అవి గొంతులు తొరికి చంపితే అందరి పదావదిగి పోతుంది గదా," అన్నాడు.

"పమేవబాహూ! ఈ భల్లూకుడూ, వాడి ముతా వచ్చెనంత మాత్రానె అందరి పదావరిగడయితే, యింక లేనిదేమిటి? ఒక మహా కార్యం నిర్వహించెందుకు వింధ్యపర్వతాల కిసి బయలుదేరిన మేము, వారి పాతుగునా యితాంటి పీదల్ని చూస్తూనే వస్తున్నాం." అని, జీవవత్తుడు అర్జునర్షితో, "యిక్కడ నిలబడి చాధంటిను. గురు వల్లూకుణ్ణి తోడెళ్ళుమంచి కాపాడి ఆరణ్యం లోని కొలను కెసి పరిగెత్తడ వాడి కవ్యగూతా నికీ, వాడికి యింత భర్మబోడ చేసి మీన దారిని ముసం పోవాలి!" అంటూ భల్లూకుడి కెసిపరిగెత్త సాగాడు. తతియ్యా వాళ్ళందరూ అతణ్ణి అనుసరించారు.

జీవవత్తుడు నీ మిమరిలోకి రావటం చూస్తూనే తోడెళ్ళు మూడూ కసిగా కోరలు చాలి, పెద్దగా పీసారి అరిచి, ఆరణ్యం కెసి పరిగెత్తినై. పారిపోతున్న గురువల్లూకుణ్ణి, జీవవత్తుడు గట్టిగా తెకవెసి, "ఒరే, భల్లూకం బాబూ! కిందా మీదా చూడబో

కుండా అలా చరిగింది కాకా. వెంటనే
వింగుట్రుకునేపు, నీ కచ్చిన ప్రాణమయ
మేలెదు, అగో! అన్నాయి.

గురుభర్తలాకుడు ఆ పాచ్చరిక వెంటనే
అగ, వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. వాడికి
శ్రమపూరితమైన పరిపాలన, కరుణవేదిత
ప్రాణరక్షణ అరగవచ్చునీ అగ కలిగింది.
జీవదత్తుడు, అతడి అనుచరులూ దగ్గరకు
రాగానే వాయి రిండు వెతుకూ లోడించి
నడుస్తున్నా. "అయ్యో, నన్ను చంప
కండి. చేపిన పాపాడు ఎలాంటి ప్రాయ
శ్చిత్తం చేసుకోవచ్చు చేసుకుంటాడు"
అన్నాయి.

"ప్రాయశ్చిత్తంలే నీ పాపాలు విరిచార
అయిపోతే లేదో నాకు తెలియదుగాని,
లోగడ నీ చేతుల్లో చచ్చిన వాళ్ళవరూ
తిరిగి బతికారా గదా? ఇంతకూ సుప్ర
య అరణ్యంలో ఏ వ్యవసాయమో
వెనుకుని జీవించక యీ లోతెళ్ళ వెంపకం,
వ్యవస్థరీ ఉపాసనలూ ఎందుకు ప్రాసం
మించావు?" అని అడిగాడు జీవదత్తుడు.

"నలుగురి మీద అధికారం చేలా
యిస్తూ సంఖ్యగా బతకాలంటే యింతకన్న
మంచి మార్గం నాకేమీ కనిపించలేదు.
దేరా. మీరిక్కడికి వచ్చేవరకూ నాకు
అంతా పాయిగానే జరిగిపోయింది. ఆ తర
వాతి వ్యవస్థరీవే ఎందువల్లనో నన్ను

చెప్పి చూపు చూసింది." అన్నాయి గురు
భర్తలాకుడు నీడుస్తావాగా.

"మరేత సుప్రయం ఎం నెయి బా
తున్నావో? నీ కష్టగణమంతా నిష్క్ర
తేదెళ్ళకు వదిలి అరణ్యంలోకి పారిపోయి
నెట్టించే" అన్నాయి కష్టవర్మ.

"దేరా, నా కష్టాలెవరూ నన్నెదిరి పారి
పోలేదు. వాళ్ళు అరణ్యంలోని కలహం
దగ్గర వెలవనున్న వ్యవస్థరీవేమీ పూజం
వెయ్యకు వెళ్ళారు. ఆ నేపి యంతకు
మొందే కిబదుర్లలో నుండి అంతర్ధానమై
పోయింది." అన్నాయి గురుభర్తలాకుడు.

"సరే, అక్కడికి పోదాం ఎర. ఆ దేవి
నికు ఎలాంటి కష్ట అవస్థమంటుందో అడిగి

చూస్తూను," అంటూ జీవదత్తుడు ముందుకు వచ్చాడు.

అందరూ కలిసి కొంతదూరం వెళ్లి అరణ్యాన్ని సమీపించి బోయేంతలో వెళ్లుచాటు నుంచి కొందరు ఎలుగైత్యులు వచ్చి వాళ్ళు కేకలు పెడుతూ వాళ్ళకని వేరిగెత్తుకు వస్తూగాడు. వాళ్ళల్లో ముందు వస్తున్న వాళ్ళు, తమ గురువుదేవాలు పున్న భగవదత్తుల్ని చూస్తూనే భయకంపితులై పోయి, పరిహాసోద్యమంతలో గురుభగ్వానుడు వాళ్ళను కలిపి, "మనకొచ్చిన ప్రాణదయిం ఎమీలేడు. పృథ్వీకి కృప పల్లవా దొరలు మిషనరీలంటి పాపి చెయ్యమని అభయం ఇచ్చారు," అన్నాడు.

తమ గురువు అలా చెప్పగానే వారిరాయి వస్తున్న ఎలుగైత్యు వాళ్ళలో నిలుగుడు భగవదత్తులున్న బోటుకు వెచ్చి, తమ గురువునైవే బల్లూకురిలో, "గురుభగ్వానా! అరణ్యంలోని కొలను దగ్గర అయిదారుగురు ఒంటెలు వాళ్ళున్నారు. వాళ్ళ వాయుకుద్దిన స్వర్ణాచారి అనే వాడు మనవాళ్ళలో ఉద్ధర్మచంపి, బదుగుర్ని చుట్టుముట్టి వట్టుకున్నాడు. మేం వాళ్ళకు దొరస్కండా, డా మర్వాక్త మీకు చెప్పిందుకు పారిపోయి వెచ్చాం," అని చెప్పాడు.

స్వర్ణాచారి పేరు వింటూనే భగవదత్తులూ, సమీరబాహూ పొందిన అశ్వరథం అంతా యింతా కాదు, ఎక్కడో కొండ మీద నెల కన్నే ప్రయత్నాల్లో పున్న స్వర్ణాచారి సలుగురైడుగుడు అనుచుకున్న చెడు బెట్టుకుని, ఇక్కడి కొలను ప్రాంతానికి వెళుకొచ్చినట్లు?

సమీరబాహూను శత్రువుల నుంచి రక్షించి తీసుకు వస్తామని వాగ్దానం చేసి భగవదత్తులు బయలుదేరి అరణ్యంలోకి వెళ్ళిన తరువాత, అక్కడి స్వర్ణాచారి పుంటున్న కొండప్రాంతం పెద్ద గుండ్రగోళం అంగుంబి. ఆ ప్రాంతా బన్నుచివ వీరసింహుడనే రాజు పరిపాలిస్తున్నాడు. అతడి రాజధాని నగరమైన వీరపురానికి, స్వర్ణాచారి కొల కడుతున్న కొండప్రాంతాలకు పక్క

పెద్ద అరణ్యం వున్నది. వీరసింహుడు ఆ అరణ్యంలో నివశిస్తున్న అన్నీ రకాల అడవిజాతి మనుష్యుల మీదా తనదే అది వత్సం అనుకుంటూంటే వాడు, అప్పు డప్పుడూ వాళ్ళ మీద చాయలు చేసి, వాళ్ళ నుంచి కప్పంగా అంటువర్కాలు, వాళ్ళు తినే వెయివియ్యం, తాయా నీడవులా వేమీలు చేస్తూంటే వాడు. ఇలాంటి పట్టికుం ద్వారా కాదు, ఆ అడవి జాతుల నన్నిటికీ ప్రభు వైనట్టు వాళ్ళకు గుర్తు చేస్తున్నది అత్యుత్తమ పాండేవాడు.

వీరసింహుడికి ఆ మధ్య చారుల ద్వారా అరణ్యంలోని కొంత ప్రాంతాలకు ఒంటెలు వాహనాలుగా గల వాళ్ళు కొందరు వచ్చా రని తెలిసింది. తరవాత కొద్ది క్షణకు ఎలుగులకుంచి చిక్కలు తిరించే ముతా ఒకటి అరణ్యంలోని ఒక పెద్ద వీలాన్ని అగ్రహించి, ఆ మిట్టపక్కల తిరిగే మనుమల్ని చాసినట్టుగా వట్టుకుని, వెళ్లి చాకిరీ చేయించు కుంటున్నారన్న వార్త అందింది.

వీరసింహుడు చెందట్ల యా ఒంటెల వాళ్ళను గురించి, ఎలుగెత్తు ముతాను గురించి అంతగా వట్టింతుకోలేదు. అరణ్యంలో ఆ చెండు ముతాయా ఒకళ్ళ నెకళ్ళు పాతంచేసి కుంటారని, అంతగా గెలిచిన వాళ్ళు జలవంతులైతే, వాళ్ళ

సంగతి అప్పుడు మాదివచ్చింది పూరు కున్నాడు.

చారు రోజుల క్రితం వీరసింహుడి అంటు ప్రదర్శన కొలాధికారి వది మంది సైనికు లను వెంట పట్టుకుని ఒంటెకాలకు కొత్త మృగాలను పట్టుకు వచ్చేందుకు అరణ్యా నికి వచ్చాడు. వాళ్ళు పరిచుకొని, బోస్టం పెట్టి కొన్ని అడవి పక్షులను, పులులను పట్టుకుని మధ్యాహ్నం వేళ ఒక వాగు ఒడ్డున విశ్రాంతిగా కూర్చుని తొలునాలు చేస్తున్నాడు.

రాజగారి సైనికుల్లో ఒకడు అందరికన్న ముందుగా బోజనం ముగించి, వెంట వేళప్పుడు చెట్లకొమ్మల్లో, ఏలైనా చింత

పక్షులు కనిపడతవేమో అని చెట్ల కిందుగా నడుస్తూ, అవి అక్కడలో కొంత దూరం పోయాయి. వాటికి పొదాతుగా ఒక చెట్ల చెట్లకు కట్టి ఉన్న నాలుగు ఒంటెలు కనిపించినై.

ఆ సైనికుడు ఒంటెలను గురించి విన్నా యెగాని, ఎన్నడూ చూసి ఉన్నవాడు కాదు. ఆ ఒంటెలు లెక్కలే ఎడారి ప్రాంతాల వుంటున్న వాడను కున్నాడు. కాని, అవి విరవైర రాజ్యపు అరణ్యంలో కనిపడే నరసి. వారు అవలంబాశ్రమాలతో కిందు మీదైతామా వారు దగ్గరకు వంగితుకు వచ్చి, అంతు ప్రదర్శన శాశాధికారితో అశుభవాద్ర చెప్పారు.

"ఒంటెలా! ఏమి? ఎక్కడ? మన ప్రదర్శనశాలలో లేనివి అప్రమేయ, ఉప్రమేయ పక్షి మాత్రమే, ఒక ఉప్రమేయ, ఉప్రమేయ వుంటే మన రాజుగారి కింత కీర్తి! రాజ్యాని కింత పెరు!" అంటూ ఉత్సాహం చెట్లలెక వడవడ వెలుగుగాయి.

ఆ మాటలను ఒంటెలను చూసి ఉచ్చిత సైనికుడు కాస్త నెరుత్సాహమి, "అయ్యో, ఆ ఒంటెలు నాలుగు శాశ్వతో చెట్లకు కట్టి వెలుగుడిఉన్నవి, ఆ మాట చెప్పాను, మీరు ఏరిగా వెన్నుట్టలేదు. వాటికి యజమాను లివరో ఉచ్చుట్టండి." అన్నాడు.

"యజమాను లుంటే మనసేం? ఈ విర వుర రాజ్యంలో ఉచ్చి ప్రజలుకూ, అరణ్యం లకూ, నీటికి, గాలికి—ఒక్కమాటలో రాజ్యం పైకి ఉచ్చిరించి ఉన్న అకాకాని స్కూలా యజమాని మన వీరసంహమహ రాజులుంగారు. తెలిసేందా? మీలో ఇద్దరు ముగ్గురుపోయి ఆ ఒంటెలను యిక్కడికి తోలుకురండి. వాటి యజమానులన్నావే; వాళ్ళు కనిపిస్తే, వాళ్ళను కూడా యిక్కడికి పచ్చి నా దర్శనం చేయికో మనండి." అన్నాడు ఒంటెకాలాధికారి.

సైనికులకు భయంగా ఉన్నా, తమ సైనిధికారి అట్ట నెర్వహించక తప్పదు గనక, నలుగురు బయలుదేరి ఒంటెలున్న రోటుకు వెళ్ళారు. ఒంటెలు ఎచ్చరికగా

వెళ్లకొద్ద వచ్చిన మేస్తూ కనిపించినై. దగ్గర్లో ఎక్కడా వాటి యజమానమున్న సూచనలు కనబడలేదు. సైనికులు ధైర్యంగాపోయి వెళ్లకు కట్టపున్న వాటి కాళ్ళను తొడదీయ బోయారు. ఆ సమయంలో కొత్తమనుమల్ని చూచి భయపడిన ఒక ఒంటె వెళ్తుంటా నకిరించి, వెనక కాళ్ళతో వెట్టిబోయెను తప్పుతూ గడదీత ప్రారంభించింది. దాన్ని చూసి తతిమ్మ ఒంటెలు కూడా గొడవ వేయపొగినై.

అదయినె ఆరణ్యవిశేషి. బాగా ఎంత ఎక్కివరకూ వెటాడి అలసిపోయిన సమర బాహు అనుచరులు సలుగురు ఆ దాపుల్లోనే వున్న ఒక నీటి కొలను దగ్గర, వెట్టి నీడలో కూర్చుని వెళ్తాంత తినుకుంటున్నారు. వాళ్ళకు ఒంటెలు చేస్తున్న గోర వివరించి, ఏ సంతానా, పులో వచ్చి వాటి మీద పడివుంటుం దనుకుంటూ వాళ్ళు కత్తులు చూసి పరుగు పరుగున ఒంటెలన్నై పోతుకు వచ్చారు.

ఒంటెల కాళ్ళు విప్పేతున్న రాజ సైనికులు చిట్టచెనకి నుంచి వస్తున్న అడుగుల వప్పుడు విని తలలెత్తి చూశారు. వాళ్ళకు కత్తులు సైకత్తి వేగంగా వస్తున్న సమరబాహు అనుచరులు కనిపించారు. వెంటనే సైనికులు కూడా కత్తులు చూసి, కొంచెం వెనక్కుపోయి నిలబడ్డారు.

సమరబాహు అనుచరుల్లో ఒకడు కోపంతో పళ్ళుకొడుకుతూ, "ఎవర్రా మీరు? సైనిక దుస్తులు వేసుకున్న దారి దొంగల్లావున్నారు! ఒంటెలను అవహరించటం మీ బోటి ఆల్పులవల్ల అయిపోనెనా?" అన్నాడు.

"మేం దారిదొంగలం కాదు, చిరసంహ మహారాజగారి సైనికులం. మీ ఒంటెలను అవహరించుకు పావటం లేదు, పుట్లరి కట్టకుండా రాజగారి ఆరణ్యంలో మేపు తున్నందుకు వాటిని బంబెలబెడ్డికి తోలుకు పోతున్నాం," అన్నాడత కతివైన సైనికుడు.

"ఎవర్రా చిరసంహ మహారాజా? ఇక్కడ అధికారమంతా సమరబాహు మహారాజగారిదే, తెలిసందా? వారి ఒంటెలను

దొంగిలించడానికి వచ్చిన మిమ్మల్ని పదా
రించి కిక్కించుతాం. అయితే గాని గింజ
వదలవేసి దొంగిలించండి!" అంటూ సమర
లాహి అనుచరులు ముందుకురావారు.

పారిపోయే అవకాశం లేదని తెలుసు
కున్న వీరసూరియ్యుడి సైనికులు వాళ్ళను
ఎదిరించారు. అప్పుడు జరిగిన కత్తి
య్యంతులలో ఇద్దరు రాజసైనికులు చచ్చారు.
ఒకడు గాయపడ్డాడు, నాలుగో వాడు ఎలాగో
సమరలాహి అనుచరులకు అందకుండా,
కాలి ఎత్తువకొద్దీ వంగిపై వాగు ఒడ్డున
వున్న అంతుప్రదర్శనకాలాధికారిని చేరాడు.

శరీరం మీద అక్కడక్కడా నెత్తురు
మరకల్లో, అయోధ్యనుండి తప్ప దగ్గిరకు
వంగిపైకొస్తున్న సైనికుణ్ణి చూస్తూనే అంతు
ప్రదర్శనకాలాధికారి, "అది ఎంతగా
పుంజే! నేను చదివిన అంతుకాస్తంలో
ఎక్కడా ఒంటెలు మాంసాహారులని చిదం.
అశ్వర్యం! నీ వెంట వచ్చిన తతిమ్మా
ముగ్గుర్ని అది చంపి తినేసినయ్యా?"
అని అడిగాడు.

"అయ్యా, ఒంటెలు కాదు, వాటి
యోజమానులు వచ్చిలా గాయపరిచారు.
నా వెంట వచ్చిన ముగ్గురూ వాళ్ళ కత్తు
లకు బలైపోయారు. వాళ్ళవరగాని కత్తి
తిమ్మలందో అరితెరిసే మబ్బల్లా వున్నాయి." అన్నాడు సైనికుడు.

"మన కన్న కత్తియ్యంతులలో మొదగాళ్ళు
యూ బోకంలో వున్నారంటే నేను నమ్మను," అంటూ అంతుప్రదర్శనకాలాధికారి కత్తి
యాని నిలబడ్డాడు. అతడికోపాటు మిగతా
సైనికులు కూడా నిలబడ్డారు.

గాయపడి వచ్చిన సైనికుడు, తాను
పారిపోయి వచ్చిన దిక్కుకని తలతెప్ప
మాని, తమ నేని పస్తున్న సమరలాహి
సైనికులు కళ్ళుబడగానే, "అయ్యా,
మి అనుమానమేదో త్వరలోనే తీరిపోతుంది.
అయ్యో, వాళ్ళు పి వస్తున్నారు!" అన్నాడు.

అంతుప్రదర్శనకాలాధికారి తన పక్కని
పుపు సైనికులను హెచ్చరించ, కత్తి
పైకెత్తి, సమరలాహి అనుచరులనెని
లయలుదేరాడు. —(అంతుపుంది)

యక్షపర్వతం

17

[గురుభక్షాకుల్లు వెంటబెట్టుకుని, బద్ధజీవపక్షులు అరణ్యంలోని కొలను చక్కచతు వెళ్ళారు. అక్కడ వారికి వర్షాచారి కనిపించారు. సమరవాహు లేని సమయంలో అతడు అనుచరులకూ, వీరపుత్రంకాకా సైనికులకూ బొమ్మియబ్బం ప్రారంభమైంది. కాక సైనికులు తక్కువ దూని, సమరవాహు అనుచరుల మీదికి బయల్పడేరారు. తరవాత—]

వీరపుత్ర రాజుగారి జంతు ప్రదర్శనశాలాధికారి వెంట యిప్పుడు ఏడుగురు సైనికులు మాత్రమే వున్నారు. వాళ్ళల్లో ఒకడు సమరవాహు అనుచరులపట్ల గాయపడి కుంటుతూ తతిమ్మావాళ్ళ వెనక్కు వస్తున్నారు. సమరవాహు అనుచరులు నలుగురూ కాకసైనికులు చతురస్ర కొంచెం అధికంగా వున్నా. ధైర్యంవేసి వాళ్ళ మీద కలియబడేందుకు తయారయారు.

జంతు ప్రదర్శన శాలాధికారి, సమరవాహు అనుచరులకు కొద్ది దూరంలో అగి, "ఒరే, మీ వారకం చూస్తూంటే, మీరేదో విడారు వద్దకుల్లా కనిపిస్తున్నారు. వెత్తి మీద పాగా చుట్టుకునే పద్ధతదేనా? కత్తి వట్టే రికుకూడా మీకు తెలిసినట్టులేదే!" అన్నాడు ఎంతో హింసాత్మకం కనేబరుస్తూ. ఈ మాటలు సమరవాహు అనుచరులకు ఆపమానకరంగా తేలి, చాలా కోపం

తెచ్చించినై. వాళ్ళు నలుగురూ మీసాట
దువ్వి, ఒక్కసారిగా పెద్ద పెడబొబ్బ పెట్టి,
“మా కత్తి చెబ్బ ఎలాంటిదో రుచిచూసిన
ని సైనికులు ముగ్గురు యా ప్రాంతాలే
నేలకడిచి వున్నారు. భూమ్మీద నూకలుండి
కాస్తదో తప్పుకున్న మహాకేశు నీ వెనకాలే
కుంటున్నా వస్తున్నారు. ఇప్పుడు కామ
కొండి! నమరబాహుకూ, ఇై! కొండకొట
నగరానికి, ఇై!” అంటూ యాకుడుగా వచ్చి,
వీరసింహుడి సైనికుల మీద పడ్డారు.

ఆ తరువాత నమరబాహు అనుచరులకూ,
వీరసింహుడి సైనికులకూ మధ్య ఎంత సేపు
యుద్ధం జరగలేదు. వీరసింహుడి సైని
కుల్లో ముగ్గురు మొదటి తాకిడికే, నమర

బాహు అనుచరుల కత్తి చెబ్బలకు నేల
కొంగారు. దోగడ గాయపడిన సైనికుడూ,
జంతు ప్రదర్శనకాలాధికారి వెనుదిరిగి
చెట్లకు అడ్డంపడి పారిపోసాగారు. తమపై
అధికారి ఫారిపోవటం చూసిన, మిగతా
ఇద్దరూ కత్తులు కొండ పెడచేసి నమరబాహు
అనుచరులకు తొంగిపోయారు.

ఈ జరిగిన చిన్న డామ్మ యుద్ధంలో
తాము సాధించింది స్వల్ప విజయమే
అయినా, నమరబాహు అనుచరులు నీలు
గురూ ఎక్కడలేని ఆనందంతో కత్తులు
పైకెత్తి, “నమరబాహు మహారాజుకూ, ఇై!”
అంటూ అరణ్యం దట్టరిల్లెదా కేకలు
పెట్టారు.

నమరబాహు అనుచరుల కేకలూ,
అంతకు ముందు జరిగిన పోరాటంలో చేగిన
రణగణ ధ్వనులూ విని, విమి ఆరుగు
తున్నదో చూద్దామని కొందరు అటవికులు
ఆ ప్రదేశానికి వచ్చారు. వాళ్ళకు తొంగి
పోయి తలలువంచుకు నిలబడివున్న వీర
సింహుడి సైనికులూ, కత్తు లెత్తి కొలాహలం
చేస్తున్న నమరబాహు అనుచరులూ
కనిపించారు.

అటవికులకు ఎవరెవరి మధ్య పోరాటం
జరిగిందో, ఎవరు ఓడి ఎవరు గెలిచారో
అర్థంకాలేదు. వాళ్ళకు వీరసింహరాజుగారి
సైనికులు తెలుసా, ఇప్పుడు వాళ్ళు,

కత్తులు పడవను నిలబడివున్న ఆ సైనికుల
అనుమానాన్ని, మిచేదో రాజుగారి సైనికులు
వాళ్ళను యొద్దంలో బయటచాటినా బావించారు.
ఈ కొత్త రాజసైనికులెవరు?

సమరబాహు అనుచరులు అటవికుల
అశ్చర్యం గమనించి, "మీరి ఆశాన్యాంతో
నివసించే వాళ్ళెవరూ? ఇకనుంచి మీరు
వీరపురం రాజుకు కోప్పం కట్టనవసరం
లేదు. మా రాజైన సమరబాహు మీ అందరి
మీదా అధికారి. ఆయన్నే మీరు రాజుగా
గుర్తించి కప్పం చెల్లించండి, తెలిసిందా?"
అన్నారు అట్టాపిస్తున్నట్టు.

అటవికుల్లో కొంచెం వేయనూ మళ్ళీన
వాడకడు ముందుకొచ్చి, "అయ్యా, మీరు
చెప్పినట్లే చేస్తాం. మా వాళ్ళల్లో వీరపురం
చూసినవాళ్ళూ, అటవికు ఆ సంగతాన్నేలే
వీరసంపా మహారాజును చూసినవాళ్ళూ
జూదా కొందరున్నారు. కోప్పడకండి—తమ
వగరం ఎక్కడ?" అని అడిగాడు భయం
భయంగా.

సమరబాహు అనుచరుల్లో ఒకడు
చేయిత్తి దూకంగా వున్న కొండల నేని
చూపిస్తూ, "అదుగో, ఆ చెట్ల బాటన
కనిపిస్తున్నవే. ఆ కొండల మీదే మా కోట
వున్నది. కావాలంటే మీలో కొందరు
మా వెంట వచ్చి, ఆ దారిమార్గం ఒకసారి
చూసి, మీ మీ గూడెంలలో మేం చెప్పిన

సంగతులన్నీ అందరికీ తెలిపేలా
టమటమా వేయండి," అన్నారు.

అటవిక ముసలాడు ఏదో చెప్పబోయే
తలో దూరంగా గుర్రాలు సరిలించిన ధ్వని
అయింది. అది వింటూనే సమరబాహు
అనుచరులు అదిరిపడ్డారు. వాళ్ళల్లో ఒకడు
ఆ ధ్వనివచ్చిన వైపు నేసిచూస్తూ, తన
మిత్రులతో, "అరే! పెద్ద పాదవాట్లు
జరిగిపోయింది. శత్రువుల్లో యద్దరు
తప్పించుకుని పారిపోయారు. ఆ గుర్రాలు
వాళ్ళు తెచ్చినదే అయివుంటువా? మీరి
కొందరి కూడగట్టుకుని వాళ్ళు మన మీదికి
తిరిగి యుద్ధానికి రావటం లేదు గదా!"
అన్నారు.

ఈ అనుమానం కలగ్గానే సమరబాహు అనుచరులు నలుగురూ, అత్యరక్షణకు సన్నద్ధులయారు. కాని, ఒకటి రెండు క్షణాలు జరిగి జరక్కముందే ఇద్దరు అటవికులు, తెండు గుర్రాలను కళ్ళాళు వట్టుకుని వాళ్ళున్న చోటుకు తీసుకువచ్చారు.

ఏం జరిగిందో తెలియక సమరబాహు అనుచరులు కళ్ళప్పిగించి మాస్త్రాస్త్రంతో, అటవిక ముసలాడు, గుర్రాలు తెచ్చిన వాళ్ళను, "ఇదేమిటి? ఏటిని మీ లెక్కడ వట్టుకున్నారు?" అని అడిగాడు.

"వీరపురం రాజుగారి సైనికుల్లో ఇద్దరు గుర్రాలెక్కి పారిపోతూ, ఆ దాపుల చెట్లకు కట్టి వున్న మిగతా గుర్రాల తాళ్ళను

కత్తులతో నరికి, వాటిని దూరంగా తరిమే యాలని చూశాడు. సేదవాటిల్లో ఊరికొని తరిమి, రామవంగా వట్టుకున్నాం," అన్నారు గుర్రాలను తెచ్చిన అటవికులు.

"మా రాజుగారికి చెప్పి, మీ రామవానికి తగిన బహుమతి యిప్పిస్తాం. ఈ గుర్రాలని తెండినీ మా వెంట కొంతకోడి నగడానికి వట్టుకురండి," అన్నా దొక సమరబాహు అనుచరుడు.

అటవికులిద్దరూ అందుకు అంగీకరించారు. సమరబాహు అనుచరులు తమకు బందీలుగా దొరికిన వీరసింహుడి సైనికులిద్దరినీ వెంటబెట్టుకుని, తమ ఒంటెలున్న చోటుకు బయలుదేరారు. హఠాత్తుగా వాళ్ళ వెనక వస్తూన్న అటవికుడొకడు, "అయ్యా, బోసుల్లో వున్న నింహం, పులుల మాటెమిటి? అడవి పక్షులు కొన్ని వలల్లో చిక్కుకుని చెట్టుకొమ్ముల నుంచి వేళ్ళాడుతున్నవి— వాటిని అక్కరే పదిలేయదలిచారా?" అని అడిగాడు.

ఈ ప్రశ్న వింటూనే సమరబాహు అనుచరులు తక్కువ అగిపోయి, బంది బయన వీరసింహుడి సైనికులను ఆ మృగాలను గురించి, పక్షులను గురించి అడిగాడు. సైనికులు తాము జంతుప్రదర్శనశాలాధికారితో అరణ్యానికి వచ్చిన పని సంగతి వాళ్ళకు చెప్పి, ఆ నింహాన్ని పులుల్ని,

పటర్ని కామే పట్టాకున్నామని తెలియ
చేరిదారు.

"బావ్వింటి! ఈ పటాపట్టాదులన్నీ
సమరబాహు మహారాజగారి జంతుప్రదర్శన
కాలలో సుఖంగా జీవిస్తాయి. రండి, వాటిని
కొండకొట సగచానికి రీసుకుపోదాం." అన్నారు సమరబాహు అనుచరులు.

ఈ సారి సమరబాహు అనుచరుల వెంట
అటవికులంతా బయలుదేరి వచ్చారు. అటవికుడు చెప్పినట్లు బోనులో చిక్కిన
నింహం, దాని చువ్వలను కాళ్ళతో కొడుతూ,
నోటితో కొడుకుతూ వీక్షరంగా గర్జిస్తున్నది.
వేలులు కూడా తాము చిక్కిన బోనుల్లో
నుంచి భయంకరంగా ఆరుస్తూ, నానా
గొడవా చేస్తున్నవి. ఇక వలల్లో చిక్కి,

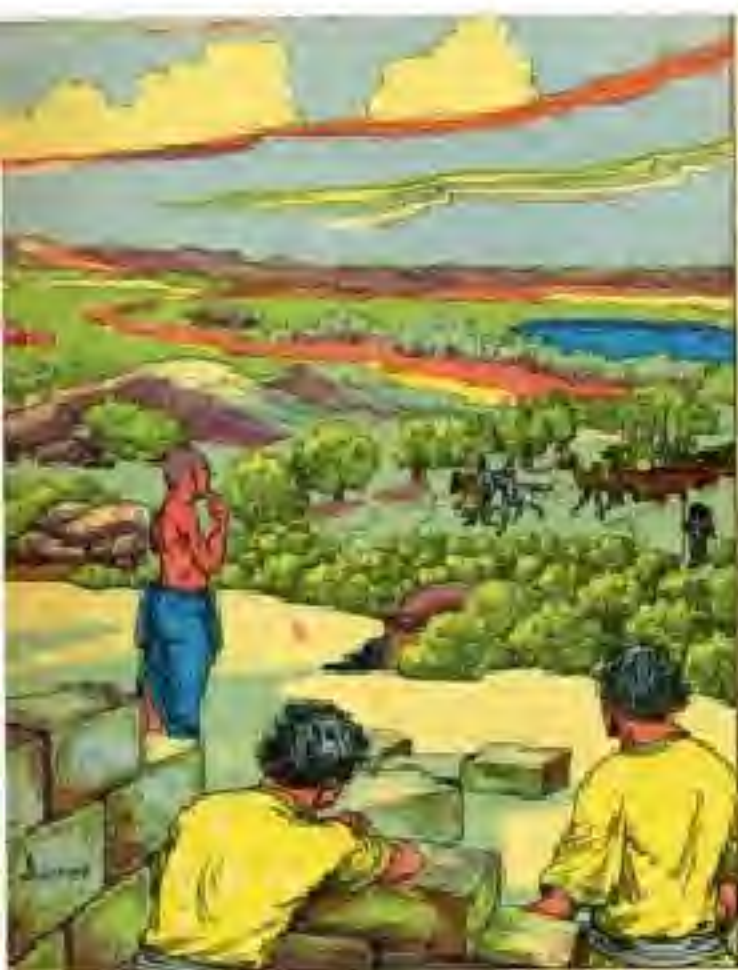
చెట్లకొమ్మలకు వేలాడేదయిబడిన అడవి
పట్టల రోద అంతా యంతా కాదు.

సమరబాహు అనుచరులు వాటన్నిటినీ
పరీక్షగా చూసి, "అంతా బాగానే వుంది,
మేమేనాడూ క్రూర మృగాలను మచ్చిక
చేసిన వాళ్ళం కాదు. ఈ బోనుల్ని కొట
దగ్గరకు ఎత్తుకు పోవటం ఎట్లా?" అన్నారు.

అటవికుల్లో కొందరికి సమరబాహు ఆమో
దాలు ఎక్కి వచ్చిన ఒంటెలను చూసి
సప్తతే, ఏళ్ళు యా ప్రాంతపు వాళ్ళు
కావన్న అనుమానం కలిగింది. బోనుల్లో
వున్న మృగాలను గురించి వాళ్ళున్న మాట
విసగానే, అటవిక ముసలాడడు ముందుకు
వచ్చి, "అయ్యా, ఆ బోనులన్నీ చిన్న
చక్రాల బళ్ళమీద అమర్చినవి. కొంచెం

వాగ్రీత్రగా చూడండి. మీరు వాటిని గుర్రాల
చేతగాని, ఒంటెల చేతగాని, మీ నగరానికి
లాగిందేసుకుపోవచ్చు." అన్నాడు.

"అలా అయితే, ఆ పనేదే మీరే చేసి,
సహాయపడండి. మొండు మొలడు మీకు
మా కాజుగారి మీంచి మంచి ప్రతిఫలం
వుంటుంది." అన్నాడతా నమరబాహు
అనుచుడు.

అటవికులు సింహం, పులులూ వున్న
ప్రాంతాన్ని కాళ్ళతో తిండి ఒంటెలను
కట్టారు. మరొకదాని విప్లవ మీద అటవి
పక్షులున్న పల్లెలను దిగివచ్చారు. తదవశ
అందరూ కలిసి, నమరబాహు కొండమీద
కొట కడుతున్న ప్రాంతానికి బయలుదేరారు.

కొండమీద రాళ్ళను అటా యటా
వెబులుస్తూ, తోట గోడలు కట్టిస్తూన్న
స్వర్ణాచారి కొండ దిగువన కనిపించిన
ఒంటెలనూ, గుర్రాలనూ, వారి వెంట
వున్న అటవికులనూ చూసి, ఎక్కడలేని
అశ్చర్యంతో, "కదేమిటి? మనవాళ్ళిద్దరు
గుర్రాలెక్కి పడున్నట్టున్నేది. వెంట ఆ బోయె
చెందుకు? అటవికుల ములా కూడా
కనబడుతున్నది — ఇంతకూ అరబ్బంలో
పిమ్మి బరిగిస్తోంటు? ఈ ఉదయం వెటకు
పోయింది మనవాళ్ళు నలుగురేగదా?"
అన్నాడు, రాళ్ళు మోస్తున్న నమరబాహు
అనుచుడు.

నమరబాహు అనుచులు మోసే మోసే
రాళ్ళను కొండ పడవేసి కొండ అంచుకు
వచ్చి, దిగువనున్న గుర్రాలకేసి, అటవికుల
కని వింతగా చూడసాగారు. గుర్రాలమీద
వున్న నమరబాహు అనుచరుడెకడు, తల
ఎత్తి పైకి చూసి, స్వర్ణాచారి వాళ్ళు తమ
కేసే బుక చోట గుంపుగా చేరి చూడటం
గమనించి, తన స్పృహతులతో, "ఒరే,
అచార్య మహామంత్రుగాడు మనల్ని చూసి
అద్భుతచేడిపోతున్నట్టున్నది. ముండుగా
పోయి అయినకు సంగతి సందర్భాలు మనవి
చెస్తాను." అంటూ గుర్రం మీంచి దిగి,
రాళ్ళ మీదుగా గెంతుతూ పోయి, స్వర్ణ
చారినే ఫలిపించాడు.

స్వర్ణాచారి తనకేసి వస్తున్న సమరబాహు అనుచరుణ్ణి, "మీరు పోయింది వేటకు గతా? ఆ గుర్రాలెక్కడివి? ఎచో పులి భోమలు తెస్తున్నారేమిటి? ఆ అటవికులు యిక్కడికెందుకొస్తున్నట్లు?" అని అడు ర్తగా ప్రశ్నించాడు.

సమరబాహు అనుచరుడు స్వర్ణాచారి దగ్గరకు పోయి నమస్కరించి, "అచార్య మహామంత్రి! మేము అరణ్యంలో ఏర వురం రాజు సైనికులను బాహుబాహు యుద్ధంలో చిత్తుగా పడించాం. ఇద్దర్ని ఇండిలుగా పట్టుకున్నాం. వీరుగుర్ని నిలుపునా నేరికేళాం. ఇద్దరు మాత్రం ప్రాణాలతో వాళ్ళ ఏరవురం కేసి పారి పోయారు," అని చెప్పాడు.

ఇద్దరు ప్రాణాలతో ఏరవురం కేసి పారి పోయారని వింటూనే స్వర్ణాచారి నిలువెల్లా కంపించిపోయాడు. అతడికి సమరబాహు అనుచరుడు చెప్పిన మిగతా విజయాలివీ ఆనందం కలిగించలేదు. ముందూ వెనకూ అలోచించకుండా సమరబాహు అనుచరులు ఏరవురం రాజు సైనికులతో తగువుపెట్టుకొని తమందర్ని గొప్ప విరుట్టులో మూలచ బోతున్నారని ఆతడనుకున్నాడు.

స్వర్ణాచారి కోపంతో కళ్ళాత్ర చేసి, సమరబాహు అనుచరుడితో, "ఏరసంహుడి సైనికులెందరు ప్రాణాలతో వాళ్ళ సగడం

కేసి పారిపోయారని చెప్పావే! అదే, త్వరలో మనకు ప్రాణ సంకటంగా వరిణమించ వచ్చు. వీదో యజ్ఞశాలను పట్టుకున్నం తగా సంతోషపడిపోతూ, చొరికిన ఆ కుంటి గుర్రాశను రెంటినీ యిక్కడికి వెళ్ళి వెట్టుకొస్తున్నారా? అసలా రాజు సైనికు లతో మీ రెండుకు కలహం పెట్టుకున్నారు?" అన్నాడు.

సమరబాహు అనుచరుడు స్వర్ణాచారి కోపం చూసి, తాము చేసింది తప్పు నని అయి వుంటుందని గ్రహించి, ఉన్నవీ చేసివీ కొన్ని కల్పించి అతడికి చెప్పాడు. వాళ్ళు సమరబాహును అపమానిస్తూ మాట్లాడాడని, గుంపుగా వచ్చి ఒకరిని

మీద పడి తోలుకు పోతూంటే, వాళ్ళతో కలియబడవలసి వచ్చిందని — యిలాగే మరికొన్ని అవధులు చెప్పాడు.

అంతా ఏని స్వర్ణాచారి కొంచెంసేపు ఆలోచిస్తూ పూరుకుని, తరవాత అక్కడ చేరిన సమరబాహు అనుచరులందరినీ ఉద్దేశించి, "ఏది ఏమైనా, మానకు సరి అయిన రక్షణలులేని యీ సమయంలో, ఆ ఏద పుర రాజుతో విరోధం రావలసిందికాదు. ఆ పారిపోయిన ఇద్దరూ ఆ రాజుకు జరిగిందంతా చెప్తుతాడు. రాజు స్వయంగానే, సేనాని నాయకత్వం కిందే పెద్ద సైన్యాన్ని పంపి, అంతా నిర్మాణ దశలోనేవున్న మన కోటను ముట్టడిస్తాడు. సమయానికి సమర బాహు రాజుక్కడ లేదాయో! ఆ క్రియ మహిమోడులైన ఇద్దరీ పడతూ ఉన్నా, మనం ఏలాంటి ప్రమాదాల నైనా గడిచే వాళ్ళం," అన్నాడు.

స్వర్ణాచారి యిలా చెప్పిన తరవాతగాని సమరబాహు అనుచరులకు తమకు రానున్న ప్రమాదం ఎంతటి భయంకర మైనదో

అర్థం కాలేదు. వాళ్ళు దిగులు పడిపోయి ఒకరి ముఖాలోకిరూ చూసుకోసాగారు.

స్వర్ణాచారి ఈవిధించేస్తే, అరణ్యంలో సమరబాహు అనుచరులకు భార్యకూడూ గుర్రాల మీద పారిపోయిన, జంతు ప్రదర్శన కలాపికారి, సైనికండూ, విశిష్టదళగళ రాజు విధి గుండూ సురుగులు కక్కుతున్న తమ గుర్రాలను దొడు తియస్తూ, "దేశానికి ప్రమాదం! రాజ్యానికి ముప్పు! శత్రురాజు అరణ్యంలో ఆకాశాన్నంటే కోట గట్టి, మన మీదికి సేనా బాహులను తరలించుకు వస్తున్నాడు!" అని కేకలు వేయసాగాడు.

ఆ మాటలు విన్న సగర పాదుల్లో కొందరు వీమల్లో అక్కరక్కడా చేరి తమ సగవానికి పట్టునున్న యెద్దరినీ గురించి చర్చిస్తూ, భయకంపితులై పోసాగారు. మరి కొందరు బనాన్ని సగర రక్షణకోసం కత్తులూ, ఈటెలూ, గొడ్డల్నూ—ఏది దొరికితే అది తీసుకుని సర్వసన్నద్ధురగా వుండ మని కేకలు వేస్తూ, ఏడుల చెల్లట పరిగెత్తసాగారు. —(ఇంకావుంది)

యక్షపర్వతం

18

[చీరపుర పైనికులను ఒడించిన సమరభావం అనుచుంటు, అటవికుల సాయంత్రం లోమల్లో చిక్కిన సెంహస్తి, పులులనూ తీసుకుని స్వల్పాచారి వర్తకు వెళ్ళారు. సమరభావం అనుచుంటు ధారకుండా తప్పించుకున్న అంతు ప్రదర్శనకాలాధికారి, మరొక చీరపుర పైనికులూ గుర్రాల మీద చీరపురసగరం చేరారు. తరవాత—]

వీరపురరాజుగారి అంతు ప్రదర్శనకాలాధికారి, పైనికులూ గుర్రాలను రాజు వీధి వెంట దోడు కింఘనా చేస్తున్న హెచ్చరికలూ, ప్రజలు పయం వెంట పరిగెత్తుతూ చేస్తున్న గోలా, రాజు పరిసరించుకూ, అయిన మంత్రి దిన్నారు. ఆ సమయంలో చాళీద్రయా రాజప్రాసాదం పైన పబ్బాడ్లు చేస్తూ, ఏదో రాచకవ్యాల చర్చ సాగిస్తున్నారు.

రాజు వీరసరిహుండు ముందుగా ప్రాసాదం పట్టగోడ మీది నుంచి దిగువనున్న రాజు మార్గం కేసి చూసి, అశ్వర్యపోతూ మంత్రిని పిలిచి, "మహామంత్రి, ఏమిటిది? మన అంతు ప్రదర్శనకాలాధికారి, ఒక పైనికుల్ని వెంట వెనుకుని, ఏ సెంహలో, పులులో వెంటపడి తయముతున్నట్టు అయినా పార పోతున్నాడు? సెవకుర్చి పిలిచి సంగటిమెటో కనుక్కురేమ్మనంది." అన్నారు.

3

చిక్కుకుంటుంటే, ఈ రాంధవనాలో కాని
యావన చెయ్యాలని చూస్తున్నావా?"
అంటూ అరిచాడు.

"దేశానికి ప్రమాదం! రాజ్యానికి
ముప్పు! శత్రువులు..." అని అయిత్తూ
సైనికుడు గుర్రాన్ని వేగంగా ద్వారం
దాటించబోయేసరికి, కాపలా భటుడు
ఈబిను తిప్పి, సైనికుడి దొక్కలో ఒక్క
పొట్టు పొడిచాడు.

సైనికుడు గుర్రం మీదికి తల్లకిందులుగా
పడిపోతూ, "వీరసంహమహరాజాకూ, బై!"
అంటూ కేకపెట్టాడు.

భవనం మీది నుంచి యాద్యక్షాన్ని
చూసిన రాజు వీరసంహమయి ఎంతో అనంద
పడిపోతూ, మంత్రితో, "యోశారా, మన
సైనికుల రాజభక్తి! ఇలాంటి వాళ్ళు
పాయంతో మనం ఎన్నెన్ని రాజ్యాలను
జయించవచ్చు! కాని, మనం అలాంటి
క్షత్రియు ధర్మాలను నిర్వృత్తించకుండా మన
సైనికుల రాజభక్తిని అతవిశాసిన చెన్నెల
చేస్తున్నాం." అన్నాడు.

మంత్రికి, రాజు మాటలు చాలా ఆనంద
దర్పంగా తోచినై. అందు ప్రదర్శనకావాది
కారీ, సైనికుడూ, ద్వారం కాపలా భటుడితో
అన్న మాటలు కొన్ని అయినకు చినబడినై.
రాజ్యానికి ఏదో ప్రమాద పరిస్థితి తలగ
దున్నదని తెలుసుకునే, వెనే వాళ్ళు అంత

మంత్రి కూడా ఎట్టుగోడ మీది నుంచి
కిందికి దూకాడు. అతడికి బంతు ప్రదర్శన
కలాధికారీ కాక, వ్రజలు కూడా కేకలు
పెడుతూ పీడుల వెంట పరిగెత్తుతూండటం
కంటబడింది. అతడు కోట ద్వారం దగ్గర
కాపలా వున్న భటుల్ని కేకచేసి, నంగ
తెమిటో కనక్కుందాం అనుకునే లోపలి
అందు ప్రదర్శనకలాధికారి, సైనికుడూ
ద్వారం దగ్గరేకు చచ్చారు. కాపలా భటుడు
అతల్లి, వెంట వున్న వాణ్ణి అపి, గుర్రాలు
దిగి లోపలికి పొమ్మన్నాడు.

అందు ప్రదర్శనకలాధికారి అధియు
ఒప్పుకోక, పెద్దగా గొంతెత్తి, "ఏమిటి
నువ్వనెడి? ఒక వైపున దేశం ప్రమాదంలో

పాదావిధిగా రాజభవనం దగ్గరకు వచ్చి
వ్రుణ్ణానని అయినకు తోచింది.

మంత్రి చేయిత్తు కావలా భట్టుణ్ణి తేత
వెసి. "ఒరే, వాళ్ళిద్దర్నీ గుర్రాలతోనే,
గుర్రాలు తెకుందానా — ఎలాగో ఒకలా
త్వరగా తోపరికి కానియ్యి." అని చెప్పాడు.

మంత్రి అట్లు వింటూనే కావలాభటుడు,
జంతు ప్రదర్శనకాలాధికారికి వారి యిచ్చి,
గుర్రం మీంచి కింద వదిలిన సైనికుణ్ణి చేప
నిలబెట్టాడు. ముందు జంతు ప్రదర్శన
శాలాధికారి గుర్రం మీదా, వెనక కుంటు
కుంటూ సైనికుడూ భవన ప్రాంగణం
లోకి వచ్చారు. మంత్రి ఒక పెపకుణ్ణి
పిలిచి వాళ్ళిద్దర్నీ తన దగ్గరకు తీసుకు
రావలసిందిగా అజ్ఞాపించాడు.

జంతు ప్రదర్శనకాలాధికారి, సైనికుడూ
భవనం వైకి వచ్చి, రాజునూ, మంత్రిని
యూని సేమస్కరించి, కంచం ధారంగా
వెతులు కట్టుకుని నిలబడ్డారు. మంత్రి
తీవ్ర కంఠ స్వరంతే. "మీరిద్దరూ రాజ
భృత్యులు గదా! రాజభవన ప్రాంగణం
లోకి గుర్రాలెక్కి రాగూతదన్న సంగతి
తెలియదా?" అని అడిగాడు.

జంతు ప్రదర్శనకాలాధికారి ఆ ప్రశ్న
వింటూనే వణికిపోతూ, "మంత్రిగారు
కమించాలి. రాజ్యం ప్రమాదంలో వుండటం
కళ్ళాదా చూసినందువల్ల కలిగిన అసేక
వెగాల్లో ఆ సంగతి ముందం," అన్నాడు.

ఈ అవాబు రాజు విరసింహుణ్ణి అప్పర్ణి
చేతుణ్ణి చేసింది. వీరస్వర రాజ్యం ప్రమాద

పైతిలో వుందా? ఎలా? ఎవరినల్లా? ఆయన
జంతు ప్రదర్శనశాలాధికారి కేస కళ్ళు
చికిరించి చూస్తూ ప్రశ్నించబోయెంతలో
మంత్రి కమభామలు ముతించి, "రాజ్యానికి
ప్రమాదమా? ఎవరు దండెత్త వస్తున్నారు?
మన సైన్యాలన్నీ రాజ్యవైరుల్లల్లా కావలా
కాస్తున్నవి గదా? అలాంటి శత్రువాది
రావటం జరిగితే, ముందుగా సేనానాయ
కుడికి వార్త వచ్చి తీరుతుందే! క్రూర
మృగాలను పట్టి పెంపకం చేస్తూ, రాజధాని
సగంథంలో సుఖంగా కాలక్షేపం చేసే నీకు,
ఒకచోట అలాంటి శత్రు ప్రమాదం వున్నా
మొందుగా ఎలా తెలిసింది?" అని
అడిగాడు.

జంతు ప్రదర్శనశాలాధికారి మంత్రికి
మరొకసారి సమస్కారం చేసి ముగి
తున్న గొంతుతో, "మంత్రిగారు మరొసారి
మించాలి. నేను జంతు ప్రదర్శనశాలకు
వకు పద్యమల్ని పట్టుకు వచ్చేందుకు
కొందరు సైనికులతో మన రాజ్యపుటాత్తర
దిశలోని అడవుల్లోకి వెళ్ళాను. అక్కడ
సమద బాహు అనే కొంతకొద్దినగద రాజు
సైనికులు ఒంటెల మీద పెద్ద దంతుగా
వచ్చి మా మీద పర్వారు. మేము వాళ్ళం
దర్పి విరోధితుంగా ఎదుర్కుని చాలా
మరిదినీ మా వాడి కత్తులకు విడచేశాం.
కాని అంతలో మరొక ఒంటెల దంతు
మా మీదికి వచ్చి పడింది. మేము మరింత
వీరోధితుంగా వాళ్ళను ఎదిరించి, శత్రు
వులను చూడకొత్త కోయసాగార. మన
సైనికుల్లా కొందరు గాయపడ్డారు, కొందరి
కత్తులు శత్రువులను సరికి సరికి పడును
పోయి, జంతుబారాయి. అయినా రాజు
భక్తి, దేశభక్తి మా గిచ్చిన కత్తి సాహ
సాలతో మరికొందరు శత్రువులను హతం
చేశాం. అలా హతం చేస్తూ మనవాళ్ళు
అందరూ వీరోధితుంగా నేలకొరిగారు. నేనూ,
ఈ సైనికులూ యా వార్త తమకు తెలిపేం
దుకు శత్రువ్యూహాన్ని ఛేదించుకుని సగం
చేశాం. ఆ కొందరలో రాజభవన ప్రాంగ
ణంలోకి గుర్రాలతో వచ్చాం," అన్నాడు.

గుడ్డి దెచ్చికోకుండా జరితు ప్రదర్శన
కాలాధికారి చెప్పించుటా దిని. రాజు,
మంత్రి కూడా అరణ్యంలో ఎవరో బల
వంతులైన శత్రువే చేరాడని. ఏదో సమయం
మానుకుని ఆ శత్రురాజు రాజధాని నగ
రాన్ని ముట్టడించగలడని భయపడ్డారు.

రాజు విరసించాడు రెండు సూత్ర
క్షణం కాలం తలవంచుకుని అలోచించి,
మంత్రితో, "మహామంత్రి! మన మృగాధి
కారి దెచ్చిన వెత్తమానాన్ని బట్టి, మన
రాజ్యపుటంతట సభిషడ్లు ప్రాంతాల ఐం
మైన శత్రువే చెరి వున్నట్టు తెలుస్తున్నది.
సేనాని కోసం కరుణించండి." అన్నాడు.

మంత్రి, ఒక నాకలును సేనాని కోసం
పంపి, జరితు ప్రదర్శనకాలాధికారిని. సైని
కుల్లు గుచ్చి గుచ్చి వేర్వేరుగా చూస్తూ,
"ని పని మృగాలను పట్టి మంజ్విక చేయటం
గదా? ని మాటలను బట్టి చూస్తుంటు.
అరణ్యంలో గుచ్చు అరిలేదని బడ్డయోడు
తుగా శత్రువులతో పొరినట్టు శపథం
కున్నది!" అన్నాడు.

"మహా మంత్రిగారు క్షమించి, విధాలి
నా వృత్తిలో నెను అరణ్యంలో సంహరి
తోనూ, పులులతోనూ ఒకసారి బాహుబాహు
పోరాడవలసి కూడా వస్తుంది. అలాంటి
కూరమ్మగాలతో వెలగాటాలాడే నాకు
శత్రువులతో కత్తిబుద్ధం చేయటం ఒక

లెక్కలోనది కాదుగదా?" అన్నాడు జరితు
ప్రదర్శనకాలాధికారి.

మంత్రికి యింకా అతడు చెప్పినదాంట్లో
పూర్తి సమ్మతం కుదరలేదు. అతడు
జరితు ప్రదర్శనకాలాధికారిని కొంచెం
దగ్గితో రమ్మని, గుండ్రంగా ఓసారి తిరగ
మని అజ్ఞాపించారు. అతడు అలా తిరిగి
టచ్చుడు మంత్రి జరితు ప్రదర్శనకాలాధి
కారి శరీరం మీద చిన్న గాయంగాని లేక
కత్తి దెచ్చుకు దుస్తుల్లో ఎక్కడైనా చిరుగు
గాని పురిటుండేమో అని వేర్వేరుగా చూశాడు.
కాని అలాంటి వేరు మంత్రి కంటి కదలేదు.

మంత్రి తలాడిస్తూ చిన్నగా దగ్గి రాజుతో,
"మహారాజా! మన దేశంలోని అరణ్య

6

సేనాని, మంత్రి అన్న చీపది మాటలు గతుక్కుమని, బంటు ప్రదర్శనకాథాధికారి తేసి ఒక కొరమాపు చూసి, రాజునూ, మంత్రిని ఉద్దేశించి, "ప్రభువులు విన్న దాంట్లో కొంత నిజంవున్నా, అతడు కాస్తంత దాన్ని శరచంత తేసి చెబుతున్నాడని నా దృఢ విశ్వాసం. ఆ ఒంటెల మీద అరణ్య ప్రాంతాల తిరిగి వాళ్ళను గురించి లోగడే మన వేగుల ద్వారా కొంత విన్నాను. వాళ్ళను గురించి పూర్తి సమాచారం సేకరించుకు రమ్మని కొండకు వేగుల వాళ్ళను పంపాను. వాళ్ళ నాయకుడు ఆ ప్రాంతాల గల అందమైన అటవిక టాతి కేవల నెకదాన్ని పెళ్ళాడి, వాళ్ళతో కలిసిపోవటంతో-పూర్తి సమాచారం సంపాదించటం కొంత అలస్యమైంది," అన్నాడు.

"అ అలస్యాన్ని శత్రువులు బాగా ఉపయోగించు కున్నట్లున్నది!" అన్నాడు మంత్రి కోపంగా. "ఇప్పుటికైనా మిఖి పోయిందేం లేదనుకుంటాను. వేగుల వాళ్ళను ఎన్నుకు నేటవ్వడం వాళ్ళకు పెళ్ళాం దీడ్చున్నారో లేదో తెలుసుకోవటం ముఖ్యం. బ్రహ్మచారుల్ని వేగులవాళ్ళుగా పంపితే ఏం జరుగుతుందో అనుభవం అయింది గదా?" అన్నాడు.

"సేనాని!" అన్నాడు రాజు చిరగా మోసం దువ్వుకుంటూ, "ఇంకా కాని

ప్రాంతాలకు ఒంటెలను వాపనాలుగా వాడే కొత్త తండా ఒకటి వచ్చిపట్టు మాత్రం అతడి మాటలపల్ల తెలుస్తున్నది. ఇక పోతే అక్కడ జరిగిందని చెప్పే ఇతడి యుద్ధ వర్ణన అంతా....."

మంత్రి మాట ముగించే లోపల సేనానాయకుడు ఒకటోని కత్తిని ఒకటని రాడించుకుంటూ అక్కడికి వచ్చి, రాజునూ, మంత్రికీ సమీక్షించి నిలబడ్డాడు. మంత్రి అతడిని బంటు ప్రదర్శనకాథాధికారి చెప్పిందంతా విచరించి, "ఇంత శత్రు బలగం రాజ్యంలో ప్రవేశించి తిష్టవేసివున్న సంగతి సేనానికి తెలియక పోవటం అశ్చర్యంగా వుంది!" అన్నాడు.

యాపన విందుకు? ఆ శత్రుమూలకు సమరజాహు అనే రాజున్నాడట! కొండ కోట అనే సగరం కూడా కట్టాడట! నువ్వు వెంటనే సైన్యాలతో పోయి ఆ కోటను నేల మట్టం చేసి, వాళ్ళ రాజును సజీవంగా పట్టుకు రావలసిందిగా ఆజ్ఞాపిస్తున్నాను," అన్నాడు.

"చిత్రం, మహారాజా!" అని సేనాని రాజుకూ, మంత్రికి సమస్కరించి హడావిడిగా పోయి, సూర్యుని గుర్రపు రోతులనూ, రెండువందల కాల్పులన్నీ వెంటబెట్టుకుని, సమరజాహు అనుచరులూ కోట కడుతున్న ప్రదేశానికి బయలుదేరాడు.

సమరజాహు ఎలుగైతడు మహావాళ్ళకు బందిగా చిక్కిన నాటమంచి స్వర్ణాచారీ

అతడి అనుచరు లందరికీ నాయకుడుగా వ్యవహరిస్తున్నాడు. అతణ్ణింటే వెటకు పోయిన తనవాళ్ళు అటవికుల్ని, బోనుల్లో పున్న శ్రూర మృగాలనూ వెంటబెట్టుకు తిరిగివచ్చి, బరిగినే సంగతి చెప్పగానే, స్వర్ణాచారీ నిర్మాణ దళలోపున్న కొండ కోటను రక్షించేందుకు అవసరం అయిన జాగ్రత్తలన్నీ తీసుకోసాగాడు. అతడికి బడ్డ బీసదత్తుల శక్తి సామర్థ్యాలలో ఘర్తి విశ్వాసం వున్నది. వాళ్ళు సమరజాహును, ఎలుగైతడు వాళ్ళనుంచి విడిపించి, ఏ క్షణా స్త్రయినా కొండకోటకు తీసుకురావచ్చు! ఒక వేళ వీరపురరాజు వయోబోయే వాడికి తాను వయపడి కోట విడిచి పారిపోతే, బడ్డబీసదత్తులకు తమ ఉనికి తెలుసుకో

ఒటం కష్టసాధ్యం అవుతుంది. కాను బాధ్యతారహితంగా ప్రసరించిన వాదవుతాయు.

స్వర్ణాచారి ఇలా అలోచించి కొటరక్షణకు ఏర్పాట్లు చేస్తూనే, అపజయం ప్రాప్తిస్తే పారిపోయేందుకు విలుగా, కొండలోవున్న ఒకటి రెండు సొదంగ మార్గాలను ఎన్నుకుని తగిన జాగ్రత్తలో వున్నాడు. అటువిడులకు తిసుకుంటారాలూ, కొంత ధనం యిచ్చి, వాళ్ళను కొండ ఎక్కి చేర్చేందుకు సులువైన మార్గం వున్నదట, ఒక గుహలో దాగివుండ మన్నాడు. తోమల్లో వున్న సెంహం, రెండు పులులూ వాళ్ళ అధీనంలో వున్నవి. శత్రువు కొట మీదికి ఆ మార్గాన వచ్చే సమయంలో వాళ్ళు సెంహాన్ని, పులులనూ తోమల్లో నుంచి వాళ్ళమీదికి వదలాలి. అప్పుడు శత్రుసైనికుల్లో చెలరేగే గంజేర గోళాన్ని అపకాశంగా తీసుకుని వాళ్ళు అరణ్యంలోకి పారిపోవచ్చు లేదా సమర బాహు అనుచరులకు సాయంచేసి, అతడి వల్ల మరీకొన్ని అమూల్యమైన చతురమైనాలు పొందవచ్చు...

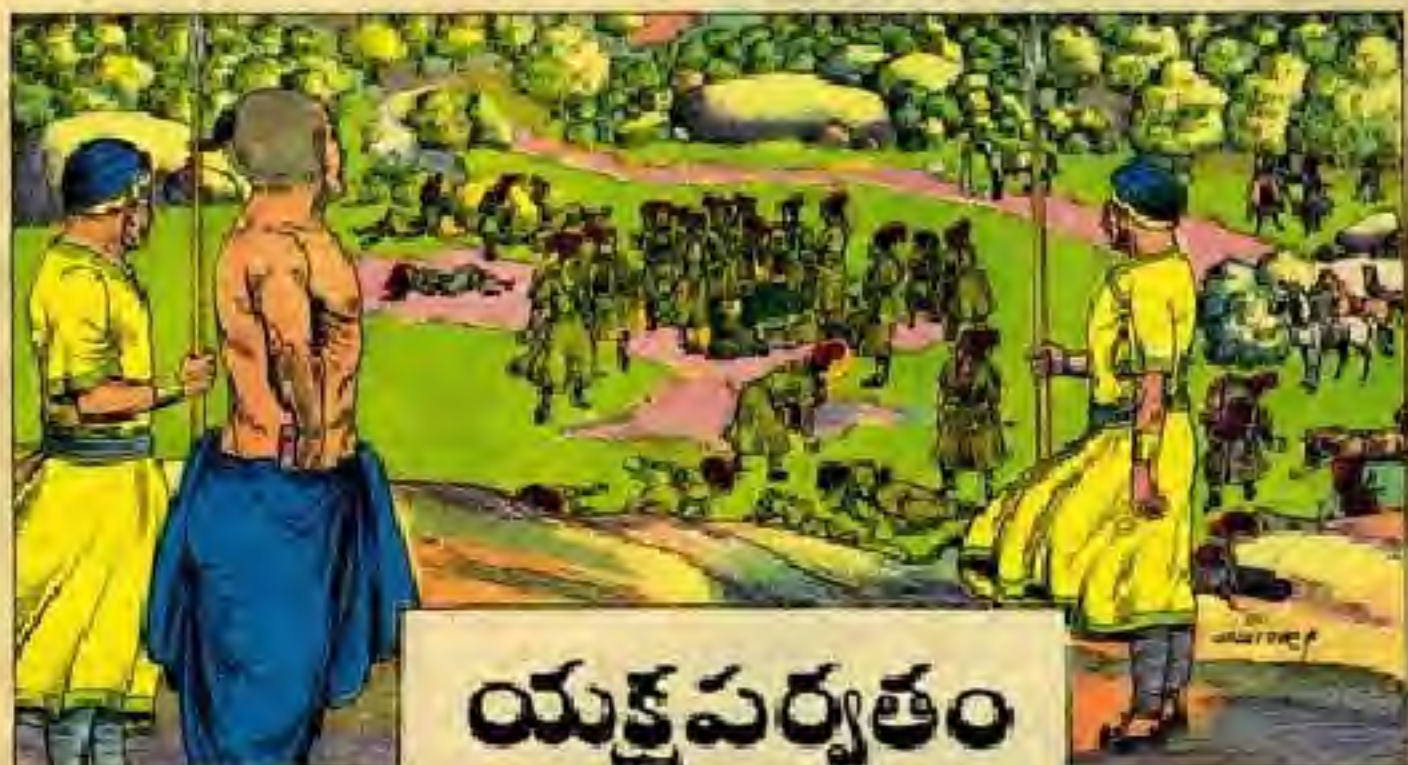
స్వర్ణాచారి కొటం నాకు సన్నద్ధంగా వున్న చోట, ఒక నాటి సూర్యోదయం వళ వీరపుర సైన్యం దాడిపై వున్నట్లు, అరణ్యంలో కావలావున్న సమరబాహు అనుచరుల ద్వారా వార్త అందింది. స్వర్ణాచారి తనవాళ్ళకు ఈ సలహా, వడిపెడలూ యిచ్చి, కొండ కిందికి శత్రువులు దాగానే, ఎలాంటి హెచ్చరికా లేకుండా విసేరమన్నాడు.

వీరపుర సేనాని అక్వికులతో, కల్పం సైనికులతో కొండ కిందికివచ్చి, కత్తిదాసి సైన్యం సమరబాహు అనుచరుల సేవ చూసి గొంతెత్తి, "ఒరే, నేను వీరపురరాజ్య సేనానాయకుణ్ణి! మీరంతా అయోధాలు కింద వదలండి లొంగిపోయారో సరి, లేక పోతే చిత్రవద చేస్తాను!" అన్నాడు.

ఆ వెంటనే కొండమీద వున్న పడుక బాహు అనుచరుల ఒక్కొక్కరిగా ఈ సలహాను వీరపుర సైనికుల మీదికి చెబుతారు. వాటిల్లో ఒకటి వేగంగా వచ్చి వీరపుర సేనాని భుజంలో బలంగా గుచ్చుకున్నది. —(కంకాపుంది)

యక్షపర్వతం

19

[చీరపురరాజు అజ్ఞాపించగా, సేనానాయకుడు గుర్రపురొడుట్టి, కాల్పలాన్ని వెంట బెట్టుకు పోయి, కొండ మీద వేస్తే వ్యర్థావారిని లొంగిపొమ్మని హెచ్చరించాడు. సమరభాష అనేదయి, చీరపురసైనికుల మీదికి గురిపొసి ఈదెలమీ వసెరాడు. అందులో ఒకటి రెండుమంటూ వచ్చి చీరపురసేనాని యుజులలో గుచ్చుకున్నది. తరువాత—]

సమరభాష అనుచరులు వెసరిన ఈ బె దెట్టు కిరిటూనే చీరపురసేనాని ఒక చావు శక పెట్టి గుర్రం మీది నుంచి కింద వది పోయాడు. ఆ పడే సమయంలో అతడి ఖుజంలో గుచ్చుకుని వున్న ఈటె జారి పక్కనవడింది. అతణ్ణి సైనికులు దూరంగా తీసుకుపోయి, గొర్రెపాసికి కట్టుకట్టారు.

వ్యర్థావారి, సమరభాష అనుచరులమే మెచ్చుకుంటూ, "మొదటి దెబ్బకే మనం

శత్రువుల్ని పడచుకట్టార. మనం లెక్కకు ఇరవై అడుగురమే అయిగా శత్రువులు ఈ దెబ్బతో మన బలాన్ని మరింత ఎక్కు పని అంచనా వేస్తారు. అలా బరిగితే వాళ్ళు సాహసించి కొండ ఎక్కె ప్రయత్నం చేయరు," అన్నాడు.

ఆ మాట వింటూనే సమరభాష అను చరు డొకడు, "అదార్య మహామంత్రి! శత్రువులు ఒక వేళ సాహసించి కొండ

‘చం ద మో మ’

ఎక్కాలని చూశారో, మనం నియోగించిన ఆటవికులు వాళ్ళ మీదికి సంహన్తు, పులుల మా వదిలి పికాకు పడుస్తారు." అన్నాడు.

స్వర్ణాచారి, కొండ దిగువనున్న పీఠపుర సైనికుల కని చూశారు. వాళ్ళల్లో ఇప్పుడు కొద్ది మంది మాత్రమే గుర్రాల మీద పున్నారు. మిగతా వాళ్ళంతా గాయపడిన తమ సేనాని చుట్టూ చేరి అతడు దాధతో మూలుగుతూ, మధ్య మధ్య కొండ మీద కోటను పట్టుకునేందుకు ఏం చేయాలన్న దాన్ని గురించి యిచ్చే ఆజ్ఞలను జాగ్రత్తగా వింటున్నారు.

సమరబాహు అనుచరుల్లో దాగా ధైర్య శాలు లైన యుద్ధరు స్వర్ణాచారి దగ్గరకు

వచ్చి, "అవార్యమహామంత్రి! శత్రువుల మీదికి వాడి చేయటానికి ఇది మంచి సమయంలా కనిపిస్తున్నది. అట్టయివ్వండి, మేమంతా ఊయి గుంపుగావున్న వాళ్ళ మీదపడి, మా తుపలకు వాళ్ళను ఎరచేసి, వాళ్ళెక్కివచ్చిన గుర్రాలను పట్టుకుంటాం." అన్నారు.

సమరబాహు అనుచరుల ధైర్యసాహసాలు స్వర్ణాచారికి అనందం కలిగించినా, వాళ్ళు కొండ దిగిపోయి శత్రువుల మీద దాడి చేస్తామనటం మాత్రం పట్టి దుస్సాహసంలా కనిపించింది. అతడు వాళ్ళతో, "మీరు తెందర పడకండి. సంఖ్యలో శత్రువులు మనకన్న పదింతలున్నారు. మనం దాడి చేసేందుకు కొండదిగుతున్నట్టు చూడగానే వాళ్ళు క్షణాల మీద సర్వ సన్నద్ధులై మనను చుట్టుముట్టి హతమార్చ గలరు. మన ఒంటెలన్నీటినీ కొండ అవతల వున్న పల్లపు ప్రాంతంలో జాగ్రత్త పరిచారు గదా?" అన్నారు.

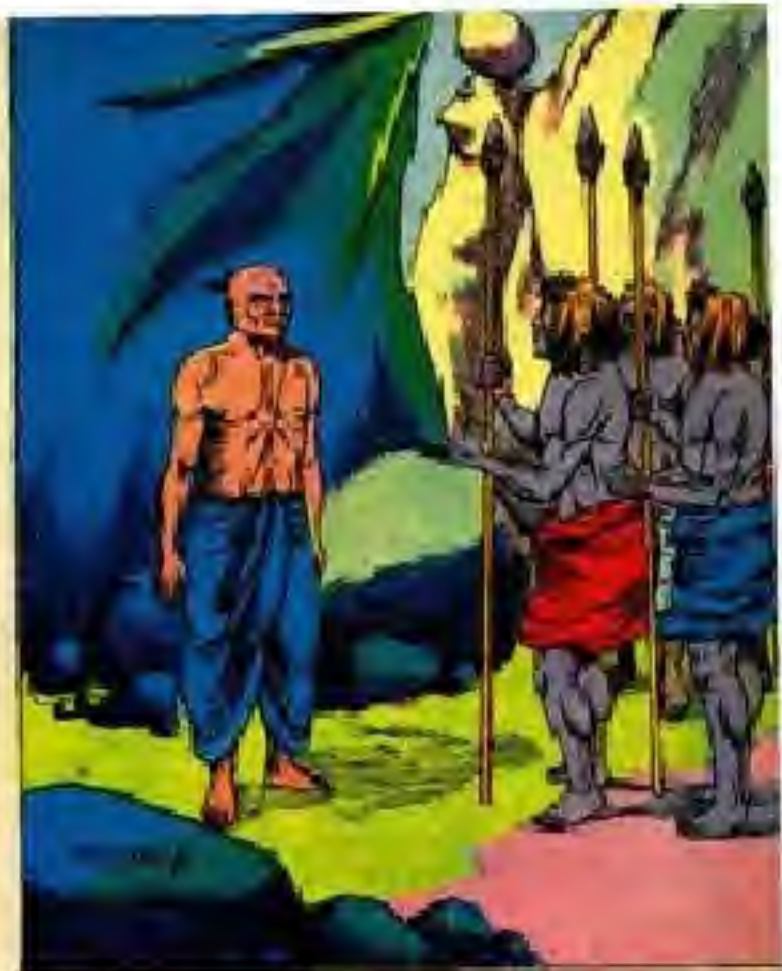
"వాటన్నిటినీ ఒక చోట మందచేసి ఇద్దర్ని కావలా పెటాం. ఇప్పుడు మీ అజ్ఞ ఏమిటి? శత్రువులు మన తుప, పడిగల బెబ్బలకు అందనంత దూరంపోయి నిల బడ్డారు. వాళ్ళక్కడా, మనం ఇక్కడా, అంతేనా?" అన్నారు సమరబాహు అనుచరు లిద్దరూ.

వాళ్ళ మాటలకు స్వర్ణాచారి నవ్వి.
"యేద్యం అప్పుడే ముగిసిపోయిందని భ్రమపడకండి. ఆ శత్రు సేనానాయకుడు గాయపడినంత మాత్రాన తిరిగి వెళ్ళిపోతాడనుకుంటున్నారా? అలా చేస్తే పీఠపురరాజు అతణ్ణి ఎరికపందగా ప్రకటించి శుంఠియం చేస్తాడు." అన్నాడు.

స్వర్ణాచారి యలా చెపుతూండగానే పీఠపుర సైనికుల్లో కొందరు పరిగెత్తుకుంటూ పోయి గుర్రాలెక్కారు. కాల్పుల సైనికులు ఈటలు పైకిత్తి నిలబడి కొండపైకి చూడ సాగారు. అంతలో ఇద్దరు సైనికులు వట్టి ఎత్తి సేనానాయకుణ్ణి ఒక గుర్రం మీద కూర్చోబెట్టారు. నలుగురైదుగురు ఆశ్వికులు వెంటరాగా సేనాని గుర్రాన్ని మెల్లిగా పది గెత్తిస్తూ కొండ దిగువ భాగాన్ని పరీక్షించి చూడసాగాడు.

శత్రుసేనాని వాలకం చూస్తూనే స్వర్ణాచారికి అతడు కొండ ఎక్కిండుకు నులు వైస మార్గం కోసం వెతుకుతున్నట్టు అర్థమై పోయింది. అతడికి సేమరబాహు అనుచరులు రోజూ కొండ ఎక్కి దిగే చక్కని కాలిబాటను గుర్తించటం ఏ మంత కష్టం కాదు. స్వర్ణాచారి, సేమరబాహు అనుచరులను మళ్ళీ వడిసెలలూ, ఈటలూ విసిరేందుకు సిద్ధంగా వుండమని హెచ్చరించి, ఒక అనుచరుణ్ణి వెంటబెట్టుకుని, అట

వికులు సింహం, పులులతో వున్న చేతుకు వెళ్ళాడు.

స్వర్ణాచారిని చూస్తూనే అటవికులు సంతోషంగా లేచి నిలబడి, అతడికి దణ్ణాలు పెట్టారు. వాళ్ళ నాయకుడు స్వర్ణాచారితో, "మహారాజా! పీఠపురరాజు సైనికులకన్న మి సైనికులె ఎక్కువ ధైర్యవంతులూ, యుద్ధాల్లో అరితేరిన వాళ్ళలా కనిపిస్తున్నారు. మొదటి దెబ్బకే ఈట విసిరి శత్రు సేనానాయకుణ్ణి హతం చేశారు." అన్నాడు.

"వాడు చావలేదు, గాయవద్దాడు, అంతే! ఈసారి శత్రువులు కొండ దిగువున వుండి లొంగిపోమని హెచ్చరికలు చేయటం

కాకుండా, అసంపూర్తిగా వున్న కోటను పట్టుకునేందుకు కొండ ఎక్కి రాబోతున్నారు. వాళ్ళు పైకి వచ్చేందుకు యిక్కడున్న కాలిబాట సులువైనది. మీరు అదను చూసి శత్రువుల మీదికి వదిలేందుకు సంహస్తి, రెండు వులులనూ తయారుగా వుంచారా?" అని అడిగాడు స్వర్ణాచారి.

అటవికుల నాయకుడు, స్వర్ణాచారిని కాలిబాట పక్కనే వున్న చిన్న గుహల దగ్గరికి తీసుకుపోయాడు. సంహం బోను ఒక గుహ ముందు బాగాన వున్నది. వులులున్న బోనులూ అలాగే మరొక గుహ ముందున్నవి. ఆ బోనుల మీద ఇద్దరిద్దరు అటవికులు ఎక్కి కూర్చునివున్నారు.

స్వర్ణాచారి, అటవిక నాయకుడు తన అనుచరులను చూపించి, "చూశారా, మహారాజా! వీరపుర సైనికులు యాదాపు లకు రాగానే మా వాళ్ళు బోనుల తలుపు తెత్తేసి, గుహ పైభాగానికి పారిపోతారు. అకలిగిని వున్న క్రూరముగాలు ఎదురుగా కాలిబాట మీద కనిపించే శత్రువుల మీదికి పోయి పది చీల్చి చెండాడుతవి," అన్నాడు.

"ఆవి వాళ్ళ మీదికి పోయి పదమూ వచ్చు లేక బోనుల్లో నుంచి విముక్తి కలిగిందని కొండ దిగి అరణ్యంలోకి పారి పోనూ వచ్చు. ఏమైనా మీ ప్రయత్నం మీరు చెయ్యండి. ఒక మాట, నేను మహారాజును కాదు; ఆయన మంత్రిని. మీ సహాయానికి మా రాజు నుంచి తప్పక మనమైన ప్రతి ఫలం వుంటుంది, గుర్తుంచుకోండి," అన్నాడు స్వర్ణాచారి.

స్వర్ణాచారి, అటవికులతో మాట్లాడి తిరిగి సమరబాహు అనుచరుల దగ్గరకు వచ్చి కొండ దిగువకు చూశాడు. ఈ సారి వీరపుర సేనాని కొండమీది వాళ్ళను లొంగి పొమ్మని అజ్ఞాపించి లాభం లేదని గ్రహించి, కొండ మీది కోటను పట్టుకునేందుకు కొత్త పథకం వేశాడు. కల్పల సైనికులు ముందుగా కాలిబాట వెంట కొండ ఎక్కితర ప్రారంభించారు. వాళ్ళల్లో కొందరి దగ్గర చిల్లరబులున్నవి. పైనుంచి సమరబాహు

అనుచరులు ఈ బెనుగాని, వడిసెలతో
వాళ్ళనుగాని చెరిసినప్పుడల్లా, సైనికులు
అగి, వాళ్ళకేసి బాబాలు కొడుతున్నారు.

వీరపుర సైనికుల్లో కొందరు చచ్చినా,
మిగతా వాళ్ళు కొండమీదికి చేరగలరని,
అవ్వయి జరిగే బాపాబాహి యుద్ధంలో తన
వెంట వున్న ఇరవై అరు మందితో, అంత
పేనను పడించటం అసంభవమని స్వర్ణా
చారి గుర్తించాడు. అతడు సమరబాహు
అనుచరులతో, "మనం సాధ్యమైనంత
మంది శత్రువులను చంపి యుక్కజ్జుంచి
అరణ్యంలోకి పారిపోవటం తప్ప మరో
మార్గాంతరం లేదు, ముందుగా ఇద్దరు
ముగ్గురు పోయి, పారిపోయేందుకు వీలుగా
ఒంటెలను సిద్ధపరచండి, ఇప్పటికే చాలా
దగ్గర మవవాళ్ళిద్దరున్నారు," అని చెప్పాడు.

ఈ లోపల వీరపుర సైనికులు బాబాలు
పదులుతూ కాలి బాట వెంట కొండ ఎక్క
సాగారు, సెనానాయకుడు మాత్రం కొండ
దిగువన వుండి, గుర్రపు రోతులకు ఏదో
అడ్డలిస్తున్నాడు. వాళ్ళల్లో కొందరు కాల్పుల
పైవికులకు కొంచెం వెనకగా కొండ
ఎక్కసాగారు.

"ఉచ్చి వీరుల్లారా! తెరిచి తక్కువ
కొద్దీ వీరపురసేనాని ఆస్వీకులు కొందరి
కొండమీదికి పంపుతున్నాడు. మన ఒంటెల
దళం యుక్కడ వున్నదనుకుంటున్నాడో

ఏమో! మిలో కొందరు సైనుంచి కాలి
బాట మీదికి రాళ్ళు దొర్లించండి, మిగతా
వాళ్ళు గురి చూసి వడిసెలలు ప్రయోగిం
చండి!" అని అజ్ఞాపించాడు స్వర్ణాచారి.

సమరబాహు అనుచరుల్లో కొందరు పెద్ద
పెద్ద రాళ్ళను నెట్టుకువచ్చి కాలి బాట
వెంట పైకి వస్తున్న వీరపుర సైనికుల కేసి
దొర్లించారు. కాని, వాటిల్లో చాలా భాగం
చాదిలో వున్న ఎత్తు పల్లాల్లో పడి లేస్తూ,
గురి తప్పి మరో మార్గాన దొడ్డుకుంటూ
పోసాగినై. సమరబాహు అనుచరుల
ప్రయత్నం విఫలం కావటం చూస్తున్న
వీరపుర సైనికులు ఉత్సాహంగా కేకలు
చేస్తూ, పైకి రాసాగారు. వాళ్ళమే అమే

నరించి వస్తున్న అశ్వకులు కత్తులు చూసి పైకిత్తె పట్టుకుని, ఏరపుర కాటకు జయధ్వజాలు చేయసాగారు.

అలాంటి ఉత్సాహ సమయంలో వాళ్ళు, అటవికులు నింహం, పులులతో వున్న గుహల ప్రాంతాన్ని చేరారు. అటవికులు నింహం, పులులను వాళ్ళ మీదికి వదులు తారా లేక భయపడి పారిపోతారా అన్న సందేహంతో కొట్టుమిట్టాడుతున్న స్వర్ణాచారికి హతాత్తుగా నింహ గర్జన, పులుల గొండ్రింపూ వినిపించింది. మరుక్షణం నింహం, పులులూ జోనుల్లో నుంచి కుప్పించి బయటికి దూకి, అందుబాటులో వున్న ఏరపుర సైనికుల మీద పడినై.

సైనికుల్లో హతారాలు బయలుదేరినై, హతాత్తుగా వచ్చిన ఈ దాడిని ఎదుర్కునేందుకు వాళ్ళు ఏడ్వంగా లేరు. వాళ్ళల్లో నలుగురైదుగురు నింహం, పులుల పంజా దెబ్బలు తిని కొండ వదిపోయాడు, వాటికి అందకుండా పారిపోవాలని చూసిన మరొకరిందరు రాళ్ళ మీద కాళ్ళ పట్టు తప్పి తలకిందులుగా వదిపోయి కొండ కిందికి దిగిపోగారు.

ఈ గందరగోళంలో సైనికుల వెనక వస్తున్న అశ్వకుల గుర్రాలు జిదిరి, చప్పున వెనుదిరిగి పారిపోయి, కొతులతో పాటు కాళ్ళూ వారి కొండవడి పల్లిటి మీద పల్లిటి కొయ్యూ కొండ దిగువకు పోయి పడినై. కన్ను మూసి చెరిచేంతలో బరిగిపోయిన ఈ యుద్ధంభుటన చూసి, అసలే గాయం బాధతో వున్న ఏరపుర సేనాని నిశ్చెష్టుడై పోయాడు. అటవికులు వదిలిన నింహం, పులులూ యిక అప్రాంతాల తమకట్టచ్చే వాళ్ళవకూ లేకపోవటంతో, రాళ్ళ మీంచి కుప్పించి దూకుతూ చేరువలో వున్న అశ్వకుల కనిపరిగెత్తినై.

కొండ ఎక్కి చూసిన సైనికుల్లోనూ, అశ్వకుల్లోనూ కొంతమంది దావగా, మిగిలిన వాళ్ళు కుంటుకూ, కొండకు ఒకళ్ళ వెకళ్ళు అసరాగా పట్టుకుని కొండ దిగువకు పోసాగారు. అది చూసిన సమరబాహు

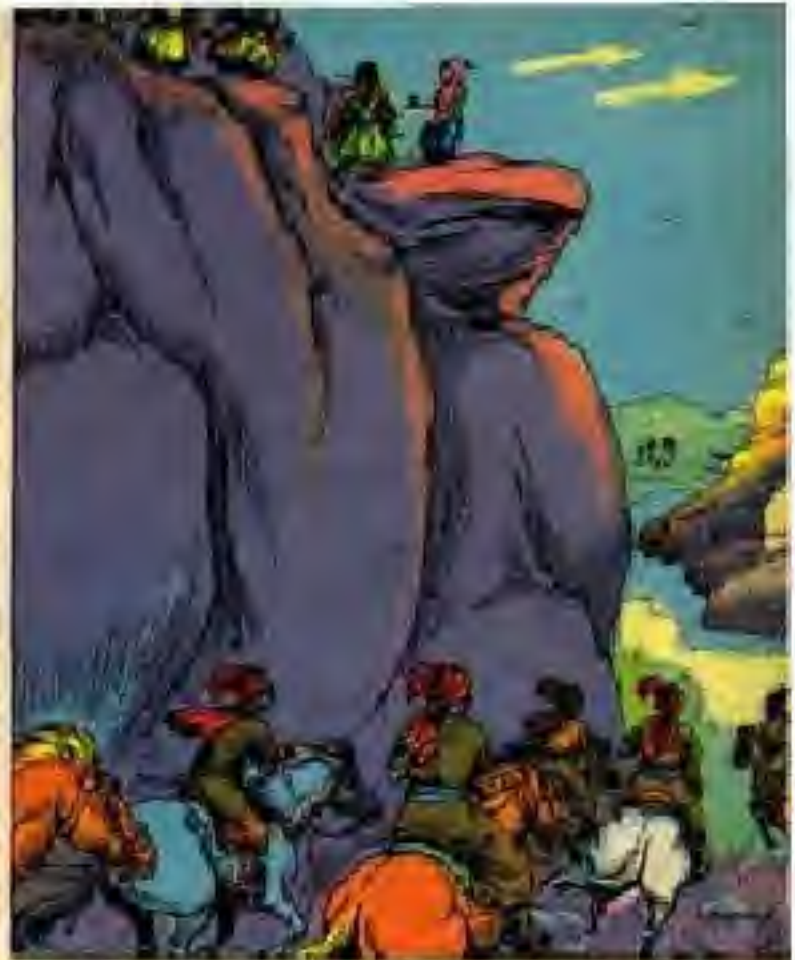

అనుచరులు, స్వర్ణాచారితో, "అచార్య మహామంత్రి! అబ్బ యివ్వండి. ఇప్పుడే దాడి చేసి ఆ గాయపడి పారిపోతున్న శత్రువులను ఈటెలతో పొడిచి చంపి పస్తాం," అన్నారు.

స్వర్ణాచారి వాళ్ళ మాటలు విన్నాడు గానీ వెంటనే జవాబివ్వలేదు. తాను ఓడించిన శత్రుసైనికులు, కోట ముట్టడికి వచ్చిన వాళ్ళతో వదవ వంతు వుండరు. మిగిలిన వాళ్ళంతా మరోసారి దాడి చెయ్యటానికి కొండ కొండ సద్దంగానే వున్నారు. ఈ సారి దాడి వస్తే, యిందాకటిలా హతాత్తుగా వాళ్ళ మీద పడి చిందరవందర చేసేందుకు సింహంగాని, వులులుగాని లేవు...

ఇప్పుడు కొండ దిగువున ఏకపుత సేనాని తన సైనికులనందర్నీ ఒక చోట చేర్చి ఏదో మాటాయతున్నారు. అశ్వకుల్లో కొందరు ఆ సరికే కొండ రెండవ తట్టిన పనున్నదే చూసి వచ్చేందుకు పోయారు. స్వర్ణాచారి, సమరబాహు అనుచరులకు శత్రువులను చూపుతూ, "సాహసం చేరు, దుస్సాహసం చేరు! యుద్ధంలో దుస్సాహసం పనికి రాదు. చూడండి, శత్రుసేనాని మరొక సారి మన మీదికి దాడి వచ్చేందుకు తయారవుతున్నారు. ఈ సారి యిక్కడున్న కొద్ది మందిమీ అశ్వకుల్నీ, కాల్పరి సైనికుల్నీ కూడా ఎదుర్కొని ద్వంద్వయుద్ధం

చంద మా మే

చేయవలసి వస్తుంది. అంతమంది శత్రువుల్ని జయించటం మనవల్ల కాదు. మనం వెంటనే యిక్కణ్ణించి పోయి, కొండవక్క వల్లపు ప్రదేశంలో దాచిన మన ఒంటెల నెక్కి అరణ్యంలోకి పోదాం. అక్కడ క్షత్రియయజ్ఞపకులూ, సమరబాహు మహారాజు కూడా కనిపించవచ్చు," అన్నారు.

"సింహం, వులుల బోనుల దగ్గిరున్న అటవీకులే మైనట్లు? వాళ్ళు సాయం వస్తే శత్రువుల్ని జయించటం ఏమంత కష్టం కాదు," అన్నాడొక సమరబాహు అనుచరుడు.

"వాళ్ళు శత్రుబలం చూసి భీతిచెంది చల్లగా అరణ్యంలోకి పారిపోయి వుంటారు. మూక ఉమ్మడిగా శత్రుబలగం మన

మీదికి వచ్చి పడకముందే మనం కూడా అదే పని చెయ్యాలి." అన్నాడు స్వర్ణాచారి.

"కానీ, అచార్య మహామంత్రి! మనం పారిపోతే, శత్రువు మనను పిరికివాళ్ళని...." అంటూ సమరబాహు అనుచరుడొకడు ఏమో చెప్పిపోయేంతలో, ఒంటెలను కావాలి కాసేం దుకు వెళ్ళిన చాళ్ళల్లో ఒకడు రొప్పేతూ స్వర్ణాచారి దగ్గరకు పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి, "అచార్య మహామంత్రి! అయిదుగురు శత్రు రోతులు మన ఒంటెలున్న చోటు తెలుసుకుని, మేం వెంటబడి తరమతోయేం తలో పారిపోయామి. ఈ సారి వాళ్ళు గుర్రాల మీద పెద్ద ఎత్తున దాడి వస్తారని నా అనుమానం!" అన్నాడు.

"అనుమానం కాదు, వాళ్ళు చేయబోయేదే అది! వాళ్ళు మన ఒంటెల్ని పట్టుకున్నారే. మనం ఎందుకూ కొరగాని వాళ్ళమైపోయి, వాళ్ళచేతుల్లో బలిపశువుల్లా చిక్కిపోతాం. అందరూ ఒంటెలున్న చోటుకు బయలుదేరండి!" అంటూ స్వర్ణాచారి ముందుండి దారిచెబాడు.

స్వర్ణాచారి, సమరబాహు అనుచరుడూ ఒంటెలున్న చోటుకుపోయి, వాటిపై నెక్కి పల్లవు ప్రదేశం నుంచి పైకి వచ్చేసరికి సుమారు రెండు వందల గజాల దూరంలో వలబై యాబై మంది వీరపుర అశ్వికులు కత్తులూ, ఈటెలూ పైకెత్తి వేటుకుచి వాళ్ళకేసి వస్తున్నారు. శత్రువుల్ని ఎలా పెడా సేయకుతూ దారిచేసుకుని ముందుకు పోవటమే తప్ప, వెనుదిరిగి పల్లవు ప్రదేశానికి పారిపోయే అవకాశం లేదని స్వర్ణాచారి తృటికాలంలో గ్రహించాడు.

అ వెంటనే అతడు కత్తి పైకెత్తి, "ఉష్టయోధుల్లారా! నా వెంట రండి. శత్రువుల్ని కొండకొట్టడేవికీ బలిపెడదాం! సమరబాహు మహారాజుకూ, ఖై!" అంటూ ఒంటెను ముందుకు దూకించాడు.

అదే సమయంలో వీరపుర అశ్వికులు, "వీరనింహ మహారాజుకూ, ఖై!" అంటూ తమ గుర్రాలను అదిలించి, శరవేగంతో వచ్చి సమరబాహు అనుచరుల మీదవచ్చాడు, —(ఇంకావుంది)

యక్షపర్వతం

20

[ప్రమతబాహు అనుచరులు విసిరిన ఈటె ఒకటి వీరపుర సెనానిని గాయపరిచింది, కొంత ఎక్కి శత్రువులను హతమార్చాలని చూసిన ఆతడు సైనికులను, అటవికులు వదిలిన సరిహద్దు, పురుణా చోడలకొద్దెనై, స్వర్ణాచారి, సమరబాహు అనుచరులతో ఒంటిప మీద పొరిపొచ్చాలని చూశాడు. వీరపుర అగ్నికులా వాళ్ళను ఎదిరించాడు. తరువాత—]

స్వర్ణాచారి కత్తి చూసి భైర్యంగా వీరపుర అగ్నికుల మీదికి తన ఒంటెను జూతించటం చూసి, సమరబాహు అనుచరులు ఎక్కడ దివి తెగువతనంతో పోయి శత్రువుల మీద కలియబడ్డారు. అప్పుడు వీరపుర అగ్నికులనూ, సమరబాహు ఉప్పుయోధులనూ మధ్య భయంకరమైన పోరాటం సాగింది. ఒంటెల మీదవున్న సమరబాహు అనుచరులు కత్తులతో, ఈటలతో వీరపుర అగ్ని

కులను పొడవేసాగారు. అగ్నికులు కూడా భైర్యంగా తమ శత్రువులనూ, వాళ్ళిక్కి వున్న ఒంటెలనూ ఈటలతో కొయతూ మధ్య మధ్య తమ రాజుకు జయధ్వనాలు పలుకసాగారు.

వాలుగైదు నిమిషాలకాలం యీ విధంగా పోరు జరిగి సరిది కొరదయి సమరబాహు అనుచరులూ, వీరపుర సైనికులూ గాయ పడి తమ తమ వాహనాల మీదనుండి పట్టు

తప్పి గింప వడిపోయారు. ఒంటెలను ఏనాడూ చూసివుండని వీరపుర సైనికుల గుర్రాలు కొన్ని బిదిరి దూరంగా పరిగెత్త సాగివై. శత్రువులను చుట్టుముట్టి హతం చేయాలని చూసిన వాళ్ళ ప్రయత్నం సాగ లేదు. స్వర్ణాచారి, తన అనుచరులను హెచ్చరిస్తూ, చావగా మిగిలిన వడి హేమా, పడహారు మంచి ఉద్యమోదాలతో శత్రువుల మధ్యగా దారిచేసుకుని దాపులనున్న అరణ్యంకేసి పారిపోసాగాడు.

ఆ సమయంలో అక్కడి కొప్పిన వీర పురసేనాని పారిపోతున్న స్వర్ణాచారి, అతడి అనుచరుల తేసి చూసి, "ఇంత కొద్దిమంది శత్రువులు మన చక్రబంధాన్ని ఛేదించు

కుని పారిపోగలిగారన్న మాట! ఇంతకన్న అపమాదం ఏముంటుంది? ఇంతకూ అక్కడళ నాయకుడు బతికున్నాడా, చచ్చాడా?" అంటూ కోపంగా అడిచాడు.

స్వర్ణాచారిని చుట్టు చుట్టవచ్చిన వీర పుర అర్ధికదళ నాయకుడు సేనాని అరుపు వింటూనే గుర్రంమీద అతడి దగ్గరకు పరిగెత్తు కుంటూ వచ్చి, సమస్కరించి, "శత్రువుల్ని చాలామందిని చంపాం. కానీ, మిగిలినవాళ్ళు అరణ్యంలోకి పారి పోయారు," అన్నాడు.

"ఆ పారిపోవటం నేనూ చూశాను. వాళ్ళను వెంటబడి పట్టుకునే ప్రయత్నం చెయ్యక, నీ విక్కడంచేస్తున్నావు?" అని అడిగాడు సేనాని కోపంగా.

"అయ్యో, గాయపడిన సునవాళ్ళకు వైద్య సహాయం సరిగతి చూసి, ఆ తరువాత మరీకొందరు అర్ధికుల సహాయం తీసుకుని అరణ్యంలోకి పోయి శత్రువుల వెట సాగింతాం ఆనుకున్నాను," అన్నాడు దళనాయకుడు.

"ఈ విచ్చాటన్ని చేసుకుని, ముహూర్తం కుదిరి నువ్వు వచ్చేవరకూ ఆ ఒంటెల వెధవలు నీ కోసం అరణ్యంలో ఏ చట్టు నడవే ఎదురు చూస్తూ కూచుంటారను కున్నావా? ఆ చెక్క, పై పంచా కూడా లేని ఏంక వెధవి, వీరపుర అర్ధికుల్లో

కొండపని చరిత్ర క్షేమంగా అరణ్యం చేరా
తని తెలిస్తే కామగారితోమొదలు? నిమ, నాకు ఉరి తప్పదు," అన్నాడు సేనాని.

"అయ్యా, ఆ పిలక వెధవ ఒడ్డుల్ని పిలక వెధవ కాదు! అతన్ని, అదార్థ మహా మంత్రి అంటూ అతడి అనుచరులు సందోధించటం చిన్నాను. అతడు యాపురేబుల్లో, శాశ్వతరాక్షసాల్లో తారతంత్రం..."

దళనాయకుడు మాట ముగించకముందే సేనాని గట్టిగా, "ఇక ఆ కవిత్యం చాలు, వేళ్ళుయ్యి!" అని కోప్పడి, "నువ్వు నలుగురైదుగురు అక్కకున్న వెంటబెట్టుకుని, ఆ గుండు పిలక ఒంట వెధవా, వారి కోటి వాళ్ళు అరణ్యంలో ఎక్కడున్నారో చూసి, వాళ్ళు కనుమరుగు కాకుండా వెన్నంటి వుండు. నేను ముందుగా ఈ కొండకొటను స్వాధీన పరచుకుని, మన పరపుర పతాకాన్ని దానిమీద ఎగరవేసి, సైన్యంతో అరణ్యంలోకి వస్తాను," అన్నాడు.

దళనాయకుడు, సేనానికి నమస్కరించి, "చిత్తం!" అని నలుగురు గుర్రపు రోతుల్ని వెంటబెట్టుకుని, స్వర్ణాచారి అరణ్యంలో ప్రవేశించిన మార్గం వెంట బయలుదేరాడు.

కాని, స్వర్ణాచారి అ సరికే అరణ్యంలో చాలాదూరం వెళ్ళిపోయాడు. అతడికి విధంగా అయినా సరే భద్రతపడకుండా, సమరభావనా ఎక్కడ వున్నది తెలుసు

కోవాలని, వాళ్ళకు కొండకొటకు వచ్చిన దూరవస్త గురించి తెప్పాలని వున్నది. ఎటుగొడ్డు ముకావాళ్ళు అరణ్యంలో ఏ ప్రాంతాల వుండేదో అతడికి సూచన ప్రాయంగా తెలుసు. ఆ కారణంపల్ల వస్తర్ణాచారి ఆ దిక్కుకేసి బయలుదేరి, కొంత సేపటికి ఒక కొలను ప్రాంతాన్ని చేరాడు. అందరూ అక్కడ ఒంటెలను దిగి, వాటికి కొలనులో నిల్చుపెట్టి, మెయటానికి వదిలారు. స్వర్ణాచారి యిద్దరు అనుచరులను ఎత్తయిన చెట్టుమీదికి ఎక్కించి, "అ పరపుర కల్పల సైనికులుగాని, అక్క సైనికులుగాని మనను వెతుకుతూ యా ప్రాంతాలకు వచ్చే ప్రమాదం వున్నది.

కురిచా సూటిగా కొలను దగ్గరకు వెళుగెత్తు
కుంటూ వెస్తున్నారు. వెంటనే చెట్టు మీద
కాపలా వున్న చాళ్ళల్లో ఒకడు గబగబా
కిందికి దిగి, స్వర్ణాచారి దగ్గరకు వచ్చి
తాను చూసినది చెప్పారు.

స్వర్ణాచారి తన అనుచరులందరినీ హెచ్చరించి, చాళ్ళతో కొలను దగ్గర వున్న గుబురు పొడల్లోకి పోయి చాక్కునె, "వెతన బోయిన తగ కానిది తగలటం అంటుంటే! ఈ ఎలుగ్గొడ్డు ముతా చాళ్ళు మన సమరబాహు రాజును బందిగా పట్టుకు పోయారు," అన్నాడు.

అంతలో ఎలుగ్గొడ్డు ముతా చాళ్ళు కొలనును సమీపించారు. చాళ్ళల్లో ఒకడికి చెట్ల కింద మేస్తున్న ఒంటెలు కనిపించినై, వాడు నిలువెల్లా పనికిపొతూ, "వృకశ్వరీ మాతా, నువ్వే దిక్కు!" అని కేకపెట్టి, ఒంటెలను తతిమ్మా ఎలుగ్గొడ్డు చాళ్ళకు చూపెట్టాడు.

ఎలుగ్గొడ్డు ముతా అంతా ఒక క్షణ కాలం స్థిమితులై అయిపోయారు. చాళ్ళదా గయకనిపితులైపోయి ఏమి చేయటమో అని ఆలోచించే సమయంలో స్వర్ణాచారి హఠాత్తుగా సమరబాహు అనుచరులతో వచ్చి చాళ్ళ మీద వడి, ఇద్దరినీ తంతులతో గట్టిగా పొడిచాడు. చాళ్ళు, "చనిమి, వృకశ్వరీ మాతా!" అంటూ కిందపడి లోపలే అయి

చాళ్ళ రాక ముందుగా మనకు తెలియటం సంపాదించి. కొద్ది మంది శత్రువులనయితే యిక్కడ నుండి పోగులు పెడదాం, మరీ అధిక సంఖ్యలో వుంటే యీ ప్రాంతం వదిలి మరొక చోటుకు తరలిపోదాం. కనక మీద అప్రమత్తులుగా వుండి, చుట్టుపక్కల ప్రదేశాలను పరీక్షగా చూస్తూండండి," అని ఆజ్ఞాపించాడు.

ఒక అరగంట కాలం గడిచింది. చెట్టు మీద వున్న సమరబాహు అనుచరుల్లో ముందుగా ఒకడికి, తామున్న చోటు కేసి పరిగెత్తుకుంటూ వెస్తున్న పది వన్నెండు మంది ఎలుగ్గొడ్డు ముతా చాళ్ళు కనిపించాయి. చాళ్ళు వెనకా ముందులు చూసుకో

బాధగూడు ఎలుగొడ్డు మనుషులు అయిపోయారు. కొంద పడేసి లొంగిపోయారు. మిగిలిన వాళ్ళు వైదిన మోసిన లెళ్ళలా ఎగిరి గంతేసి, పచ్చిన దారిని తిరిగి పరిగెత్తారు.

అలా పారిపోయిన ఎలుగొడ్డు మూత వాళ్ళి కొలను కెసి వస్తున్న ఖడ్గ జీవదత్తులకూ, సమరబాహుకూ, గురుభల్లూకుడికి ఎదురుపడి స్వర్ణాచారిని గురించి చెప్పారు.

"ఎక్కడో కొట కట్టే ప్రయత్నాల్లో కొంత మీదే వుండవలసిన స్వర్ణాచారి, యీ అరణ్యంలోని కొలను ప్రాంతం చేరాడంటే చాలా ఆశ్చర్యంగా వుంది. కొంత మీద ఏదో చెక్కుల్లో పడి యిక్కడికి పారి పోయి రాలేదు గదా?" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"స్వర్ణాచారి గొప్ప ప్రభు లక్ష్మి పేరా యయ్యారు. బహుశా, సన్ను ఎలుగొడ్డు మూత వాళ్ళ నుంచి కాపాడాలన్న ప్రయత్నంలో యిక్కడికి వచ్చి వుంటాడు!" అన్నాడు సమరబాహు తప్పిగా.

ఈ సంభాషణేమీ అర్థం కాక గురు భల్లూకుడు తనకు మరెవరో కొత్త వాళ్ళ నుంచి ప్రమాదం రావొస్తున్నదని భయపడి, ఖడ్గ జీవదత్తులకు సమస్కరించి, "మీరు నాకు ప్రాణదానం చేస్తామని ఆభయం యిచ్చారు. మరచకండి!" అన్నాడు.

ఆ మాటలకు జీవదత్తుడు నవ్వి, "గురు భల్లూకా, మా నుంచిగాని, కొలను దగ్గర

వైపు యీ సమరబాహు అసేపేరుల నుంచి గాని నీకు ఎలాంటి ప్రమాదం రాదు. భయపడకు!" అన్నాడు.

"సాక్షాత్తూ వృకేశ్వరీదేవి నీకు అండగా వుండగా భయమెందుకు?" అన్నాడు ఖడ్గ పర్వ నవ్వుతూ.

వాళ్ళలా మాట్లాడుకుంటూ కొలను దగ్గి రకు వచ్చేసరికి, స్వర్ణాచారి తనకు బాటకన ఎలుగొడ్డు మూత వాళ్ళను సమరబాహు ఎక్కడ వున్నదీ తెలుసుకునేందుకు ప్రశ్ని స్తున్నాడు. అతడు ఖడ్గ జీవదత్తుల్ని, సమరబాహునూ అల్లంత దూరంలో చూస్తూనే బ్రహ్మసందక చెరిచి వాళ్ళ దగ్గరకు వరుగు వరుగున వచ్చి, "సమరబాహు మహారాజా,

క్షత్రియ యోధుల్లాడా, యివే నా సమస్కా
రాటు!" అన్నాడు ఎరిగి సమస్కరిస్తూ.

"స్వర్ణాచారి, మువ్వెడో మీ మహారాజుగారి
కోటను గారితీ పదిరి, అరణ్య విహారానికి
బయలుదేరి వెచ్చినట్టు కనబడుతున్నదే!"
అన్నాడు తీవ్రదత్తుడు.

"క్షత్రియ విరయోధుల్లాడా, ఆ కోట
శత్రువుల వశమైపోయింది. దాన్ని రక్షిం
చేందుకు నేనూ, సమరదాహు అనుచరులూ
గట్టి ప్రయత్నమే చేశాం. ఆ ప్రయత్నాలలో
కొందరు ఏర స్వర్ణం అలంకరించారు
కూడా," అన్నాడు స్వర్ణాచారి ఎదారంగా.

"అందరూ విరవ్యర్థం అలంకరించకుండా
కొందరైనా యా భూమి మీద ప్రాణాలతో

వుంటు, మూడు మూడు మీ కాటోయ
రాజుకు సాయపడే అవకాశం వుండేది.
విరవ్యర్థానికి పోకుండా యిక్కడే వుండి
పోయిన వాళ్ళెంతమంది?" అని అడిగాడు
భద్రవర్మ.

స్వర్ణాచారి తనతో కొలను దగ్గరకు వచ్చిన
సమరదాహు అనుచరులు కేసి ఒకసారి తల
తిప్ప చూస. "నాతో కలిపి పదహారు
మందిమీ. మా వాచానాలు పదహారు శుష్టాలు
కూడా యిక్కడే వున్నవి," అన్నాడు.

"కొందరోమీను శత్రువులు అశ్రమించారా?
ఎలా అశ్రమించగలిగారు? ఎవరా శత్రు
వులు?" అన్నాడు సమరదాహు కోపంతో
పళ్ళు కరికి, మీసం మలిచేస్తూ.

స్వర్ణాచారి, అరణ్యంలోకి వచ్చిన ఏర
పుర జంకు ప్రవర్ధనకాలాధికారితో ప్రారం
భించి, ఆ తరవాత ఏరపుర సైనికులు
కొండ మీది కోటను చుట్టూకోవటానికి చేసిన
ప్రయత్నం, అప్పుడు జరిగిన యుద్ధంలో
తాను పొందిన ఓటమి, చావగా మిగిలిన
అనుచరులతో అరణ్యంలోకి పారిపోయి
చావటం—అంతా కూకగా చెప్పాడు.

అంతా శ్రద్ధగా విన్న సమరదాహు పెద్దగా
నిట్టూర్పుతూ, "అంటే, కోటలో పాటు
మనం ఎంతో శాలంగా కూడబెట్టిన ధన
భాగ్య సంపద యావత్తూ శత్రువశమైందన్న
మాట! ఆ విరపుర రాజును క్షమించరాదు.

అతడి అంతం చూడాలి. ఇద్దరూ జీవవత్తు
యోధుల్లా, ఇందుకు మీరు నాకు సాయ
చేయాలి." అన్నాడు.

జీవవత్తుడు, సమరబాహు. కేసి వారిగా
మామూ ఏదో ఆనబోయంతలో ఇద్దరూ
కోపంగా, "పమరబాహూ, అప్పుడు నీకే
అవవచ్చిందని మా పోయింది కోరుతున్నావో
నెమ్మది ఎరుగైతే ముతా వాళ్ళ సుందరి
రక్షిస్తామని మాట యిచ్చి నెరవేర్చుకున్నాం.
ఇక మా వారినే మేం వెంటబట్టకపోవడం
పోవడం. అక్కడ మేముకాక తరవాన్ని
కదిలించేవలసి వున్నది. కాని, వారి పాడు
గునా మేము యితరుల్ని చిక్కుల్లో పుంచి
కాపాడాలన్న భర్తాభిప్రాయం కొద్ది కాలయాపన
చేస్తున్నాం. ఇక ఆ భారానికి వ్యతిరేకం చెప్పాలి." అన్నాడు.

జీవవత్తుడు, ఇద్దరూ ఏదో కళ్ళ కొండర
వలచుటన్న సూచనగా తలాడించి హెచ్చరిక
చేసి, "పమరబాహూ, సుఖ్య రాజ్యం
సంపాదించి పోగొట్టుకున్న వాడివి కాదు
గదా, విరవర రాజు మీద పెగ సాధించ
టానికి? ఈ మహారాజ్యంలో ఏ ప్రాంతాన
అయినా ఏ అనుచరులతో ముఖంగా పంటలు
పండించుకుంటూ పోయిగా అతకవచ్చునే." అన్నాడు.

సమరబాహు అవాబిప్రకారం తలపండు
కున్నాడు.

అప్పుడు స్వర్ణాచారి కలగజేసుకుని,
"కీక్రియ యోధుల్లా, నా ద్వీక మనవి,
చిత్తగించాలి! పేరుమ ఇల్ల యా సమర
బాహు ఏ చరిత్రపంశాటి అయి వుంటాడని
నాకు నమ్మకం కలుగుతున్నది. అలాంటి
వాడు యిక్కడెక్కడైనా చిన్న రాజ్యం
స్థాపించగా చూసి, అతడి దగ్గర మంత్రిత్వం
నెరపాలన్న కోరిక నాక్కలుగుతున్నది.
మీరు దయ తలచి పోయిపడితే కనిసం,
ఆ విరవరరాజును కొందకోట ప్రాంతాల
సుందరయినా తిరగమించేలో చేయగలం.
అప్పుడు కొందకోట, ఆ మట్టుపక్కల వున్న
అటవిక గూడెంతో కలిసి ఒక రాజ్య
మవుతుంది." అన్నాడు.

జీవితమును, కురుభక్తులను కేసి చూసి,
 "భర్తా, ఈ పాటి సాయం మనం చెయటం
 వాస్తవికం అనిపిస్తుంది." అని నమర
 వాడు, స్వర్ణావర్ణం, "మనం ముందుగా
 యిక్కడి కొచ్చిన విరహిత సైనికుల్ని వెళ్ళి
 తీయాలి. అప్పు గొంతులో వున్న మనం
 వాళ్ళతో ముఖా ముఖ యుద్ధం చేయలేం
 గనక ఉపాయంతో వాళ్ళను పిలిచాం.
 అందుకే నీ ఒక మాత్రం వున్నది. ఆ సైనికు
 లందరినీ గురుభక్తులను పిలిచుతూ ప్రవేశించే
 రేపటికి చేయాలి," అన్నాడు.

"అదేలా సాయం, జీవితము ప్రమాదం
 వాళ్ళు అరిచినట్లే ప్రవేశించేలా చేయటం
 ఎలా?" అన్నాడు స్వర్ణావర్ణం ఉత్సాహం
 పట్టలేక.

"అందుకు గురుభక్తులను కిమ్మల్లో
 ఒకళ్ళిద్దరు పరివార సైనికులు దగ్గరకు
 రాయి, వాళ్ళ నాయకుడితో మనమంతా
 అరిచి వాళ్ళుని ప్రన్నామం చేస్తాం.
 వాళ్ళు మనను పిలిచేందుకు రిలంట్
 ప్రవేశిస్తారు, అప్పుడు..." అంటూ అగ్ని

జీవితమును, కురుభక్తులను కేసి చూసి,
 "భర్తా, ఈ పాటి సాయం మనం చెయటం
 వాస్తవికం అనిపిస్తుంది." అని నమర
 వాడు, స్వర్ణావర్ణం, "మనం ముందుగా
 యిక్కడి కొచ్చిన విరహిత సైనికుల్ని వెళ్ళి
 తీయాలి. అప్పు గొంతులో వున్న మనం
 వాళ్ళతో ముఖా ముఖ యుద్ధం చేయలేం
 గనక ఉపాయంతో వాళ్ళను పిలిచాం.
 అందుకే నీ ఒక మాత్రం వున్నది. ఆ సైనికు
 లందరినీ గురుభక్తులను పిలిచుతూ ప్రవేశించే
 రేపటికి చేయాలి," అన్నాడు.

ఆ ప్రేమ వింటూనే గురుభక్తులను
 ఉద్దేశించిపోతూ, "అయ్యా, నా కిమ్మల
 గురు భక్తి యుద్ధం రుహిణి చేస్తామి.
 నేను అజ్ఞాపిస్తే వాళ్ళు తొందర పడతారు
 మంచి అయినా నిందిత దాసులూ, ఇక్కడ
 కొందరు లేదు గనక, ఆ సమయం చిట్టా
 చిత్తారు కమ్మ మంచి మంచి నిందిత దాసు
 మన అజ్ఞాపిస్తామి." అని ఒక ఎలుగ్గెడు
 పాడితే, "ఒహే, కిమ్మ! సున్నే అ పట్టు
 పిచ్చుకొమ్మకు పోయి, అక్కణ్ణింపి చూపి
 మన పడు!" అన్నాడు.

జీవితము వారిచే తొందర పడుతూ
 వారు పరుగెత్తుకుంటూ పోయి, సూర్యుడు
 గురు భక్తులను ఒక చిట్టా పైకి పాడి, అక్క
 ణ్ణింది, "గురుభక్తులూ!" అంటూ అరిచి,
 చేతిపట్టు పడిన, తలకిందులుగా వెలు
 పడిన పరిస్థితిలో, —(కలకాపురి)

యక్షపర్వతం

21

[కొండకొల వద్ద వీరపుక అక్కసుల చేత కిరిమచిడిన నృజాచారి కర్ణమంచి అష్ట యాదులతో ఆరణ్యంలోకి పారిపోయాడు. అక్కడ అతనికి అశ్వ మందత్తుణ్ణా, ఏదీరబాచీనా కనిపించారు. గురుశిల్పానుడు తన కిష్కంల గురుభక్తిని యజ్ఞపు దేవతలను, వాళ్ళు అక్కడ తిరుగుచుండి నిండి దూకమన్నారు. విరవాత—]

గోవిందప్రజ్ఞానికి శిష్యుడు చెట్టు మీది నుంచి దూకటం చూస్తూనే తీవదత్తుడు పరి గత్తుకుంటూ పోయి, వాడు యింకా నేలకు పడి పన్నెండయ్యల దూరంలో పైకిగా తన దండం అడుగు పెట్టాడు. ఎల్లగొట్టువాడు తన గురువు పేరును పూరిస్తూ, వెగంగా వచ్చి దాని మీద పడగానే తీవదత్తుడు వాణ్ణి లేతులతో పట్టుకుని కూచి మీద నిలబెట్టాడు.

ఎల్లగొట్టు వాడు తన గురుభక్తిని దూకపు చేసుకుని అవకాశం పోయి నందుకు దిగాలు పడిపోతూ, తీవదత్తు డితో, "అయ్యా, మధ్య దారిలో నన్ను పట్టుకుని నేల తాకి ప్రాణం పోకుండా కాపాడారేమో గాని, నేను చచ్చి స్వర్గం చేరే అవకాశాన్ని చెడగొట్టాడు." అన్నాడు. ఆ మాటలకు తీవదత్తుడు సవ్య "ఒరే, నువ్వు నేల తాకి చచ్చి స్వర్గం చేరేవాడివే

లేక నరకానికి పోయావారితే ఎవరు చూశారు? ఒకటి మాత్రం గట్టిగా రుజువు చేశావ్; నీ గురువాజ్ఞను గ్రహిస్తానా పోలిం చావు. ఇప్పుడు నువ్వే, నీ గురువుకూ, అదే ద్వారా సమరజాహుకూ చేయవలసిన సాయం చాలా వుంది." అన్నాడు.

ఆ సరికి అక్కడికి గురుభల్లూకుడూ, సమరజాహూ, అర్జునర్షా వచ్చారు. గురు భల్లూకుడు అనందం పట్టలేక అర్జున జీవ దత్తులతో, "అయ్యోర్లారా, నా శిష్యులు గురుభక్తి ఎలాంటిదో స్వయంగా చూశారు గదా? ఇక వాళ్ళను మీ ఇష్టం వచ్చిన పనిని ఉపయోగించుకోండి. సమరజాహు యీ అరణ్య ప్రాంతానికి ఇచ్చి ద్వారా

చారి అయినకు మంత్రా అయితే, నా చిల యల్లంలో వృశత్వరీదేవి పూజాపునస్కా చాలు నిర్విఘ్నంగా సాగిపోతాయి." అన్నాడు.

"భల్లూకా! ఆ బేవిపూజా లేదే యితల్ల ప్రాంతాలకు అపాయం కలగకుండా అని గేలా చూసే బాధ్యత సమరజాహు పైన వున్నది!" అని జీవదత్తుడు, గురుభల్లూ కుడి శిష్యుల కేని చూసి, "ఈ చెట్టు మీంచి గంతిన వాడితోపాటు నీ శిష్యుల్లో మరొకడు నే చెప్పబోయే పని సాధించుకు పచ్చెందుకు కావాలి." అన్నాడు.

గురుభల్లూకుడు తన శిష్యుల్లో మరొ క్కొకరిని పిలిచి, వాణ్ణి చెట్టు మీంచి దూకిన వారి చక్కన నిలబడమన్నాడు. జీవదత్తుడు అగడ్తదీతో, "ఒరే, మీ ఇద్దరూ ప్రాంతాలు పోయినా యిక్కడ ఏం జరి గిందీ ఎవరితో చెప్పకుండా ఒక గురు శార్యం సాధించాలి. ఈ చెట్టు చక్కల వున్న అరణ్యంలో ఎక్కడో విరపుర అశ్వ కుటు వుంటారు. మీరు పని గట్టుకుని వాళ్ళ కంటబడినట్టు కాకుండా, అదా గ్రతపెట్టి బరికిపోయినట్టు సచింపి, ఆ అశ్వకుర్చి కలుసుకోవాలి. తరవాత వాళ్ళతో కొండగోట నుంచి పారిపోయిన సమరజాహు ఆ ను చదు అందయో మీ గురువుదైన బిలయిర్లలో చాక్కుని

వీళ్ళు నమ్మబలకావీ: చెప్పించేలా
అర్థమేంవా?" అన్నాడు.

"అయ్యా, ఇందులో అర్థం కాదే
మంచి! ఇది గురుశార్థం, రాచశార్థం
కూడా. ఆ అశ్వకుల్చి కలుసుకుని మీరు
చెప్పిన మాటలు చెప్పమన్న విదంగా
చెప్పి, ఎని నెడనెక్కుతాం," అన్నాడు
శల్లవాసుడి శిష్యులిద్దరూ.

"అయితే కయలుదేరింది, అలశ్యం
ఎందుకు," అన్నాడు తీవ్రదత్తుడు.

శిష్యులిద్దరూ గురు శల్లవాసుడి శి
ష్యాస్త్రాంగపతి దేవాడు. శల్లవాసుడు వాళ్ళ
తలల మీద చేయి పెట్టి, "ఆ అశ్వక
శత్రువులు మమ్మల్ని వెగుల వాళ్ళగా
గుర్తించి నిజం చెప్పమని ఎన్ని హెచ్చరి
కలు చేసినా, మీరు మన రహస్యాలు
చెప్పగూడదు!" అన్నాడు భీకరమైన
స్వరంతో.

శల్లవాక్ శిష్యులిద్దరూ తలలు వంచి,
"గురుశల్లవాశా, మీ అబ్బ వృశేశ్వరదేవి
అబ్బతో పమానం!" అని అక్కణ్ణించి
కయలుదేరారు.

వాళ్ళు అశ్వకంలో చాలాసేపు తిరిగి,
నూర్తికడు ఆకాశ మధ్యం నుంచి వెడ
మట దిక్కుకు వాలుతున్న పమయూలలో
ఒక చెట్టునుంచి విరవ్వర అశ్వకుల్చి
యాకారు. అశ్వకులు నలుగురూ గుర్రాలు

దగి ఏదో మాట్లాడు కుంటున్నారు. వాళ్ళ
వాలనం చూస్తే, స్వర్ణాచారి ఆనుచరుల
కోసం అశ్వకంలో చాలాదూరం తిరిగి
అరిసిపోయి సక్తులందీ.

అశ్వకుల్చి చెట్ల చాటునుంచి యానిన
శల్లవాసుడి శిష్యులిద్దరూ ఒక కుంకాటం
సంప్రదించుకుని పెట్టగా గొంతులెత్తి,
"గురు శల్లవాశా, తమ రిక్కెడ?
మేం యిక్కడన్నాం!" అంటూ నాలు
గైదు సార్లు గట్టిగా శేషలు చేశారు.

ఆ శేషలు వింటున్నానే చెట్టు గుండెల్లోన్న
విరవ్వర అశ్వకులు అదిరిపడ్డారు. వాళ్ళ
దళవాయుకుడు చచ్చిన కత్తియారి తన
అదుచదులతో, "ఎవరా శేషలు పెట్టెద?

మనం ఆ మేధ్య చిన్న ఎలుగైర్దు ముకా వాళ్ళలా వున్నారు. మన ప్రాణాలకు ఇదొక కొత్త టెడద! శండి!" అంటూ గుర్రం ఎక్కి వట్లూకుడి శిష్యులున్న వైపుకు పరిగెత్తించారు.

అశ్వకులు తమను సమీపించటం చూస్తూనే వట్లూకుడి శిష్యులిద్దరూ చెతుల్లోపున్న ఈటలను కింద పడవేసి, "అయ్యా, మమ్మల్ని చంపకండి, బొంగి జాతువ్వాలి. మా గురువును శత్రువులు వట్టుకున్నట్టున్నది. ఇంక మేం ఎవరి కోసం ఐతకటం!" అన్నారు.

అశ్వక దళనాయకుడు అశ్పర్యపడి పోతూ, "మీ గురువును శత్రువులు

వట్టుకున్నారా? ఎవరా శత్రువులు?" అని అడిగాడు.

ఆ ప్రశ్నకు వట్లూక శిష్యుల్లో ఒకడు, "అయ్యా, ఈ లోకం కొందరి పొద్దెక్కాక ఒంటెల మీద స్వారిచేసి జనం కొడతూ పాత్రుగా వచ్చి మా బిలుదుర్గంలో తొర బడ్డారు. ఆ సమయంలో మేమందరమూ దేవీపూజలో నిమగ్నులమై వేస్తున్నామని వాళ్ళను ఏదిరించి పోరాడలేక పోయాం. ఆ యర్కార్లు మాలో కొందరిని చంపారు. వాళ్ళకు దొరక్కుంటా తప్పించుకున్న వాళ్ళం మా గురువుతో పాటు అరణ్యం లోకి పారిపోయి వచ్చాం. కాని, మా గురువు మా నుంచి వేరుపడి ఎటో పోయాడు." అన్నాడు దీక్కులుచూస్తూ.

ఒంటెల మీద వచ్చిన వాళ్ళనే వరికి దళనాయకుడికి. వాళ్ళు కొండకోట నుంచి పారిపోయిన స్వర్ణాచారి. అతడి అనుచరులూ అన్న సమ్మతం కలిగించి, అతడు వెంటనే ఇద్దరు అశ్వకుల్ని కొండ కోటకు రామ్మని అడ్డావంచి, "పెనాసిక శత్రువులు యీ ప్రాంతాలపైన్న బిలు దుర్గంలో వున్నారని చెప్పింది. అయిన సైన్యంతో రాగానే అందరం అక్కడికి పోదాం." అన్నాడు.

అశ్వకులిద్దరూ గుర్రాలను అదిరించి కొండకోట కేసి వరుగుతారాదు. దళ

నాయకులు భర్తాకుడి శిష్యులతో,
 "మీరు మా శ్మశ్రువు లెక్కడవున్నది
 చెప్పి చాలా సాయం చేశారు. సేనాని
 రాగానే మీకు తగిన బహుమతి యిచ్చి
 ప్తాను," అన్నాడు.

బహుమతి మాట వింటానే శిష్యు
 లిద్దరూ అయిష్టంగా తలదాడించి,
 "అయ్యా, దేవతాపాసకుల మైన మాకు
 మీ బహుమతు లెందుకు? మా గురువు
 గారు శిష్యుల మా కంటబడిలే అంటే
 చాలు. సరియే, వస్తార!" అంటూ
 బయలుదేరారు.

దేశనాయకుడు చచ్చిపో గుర్రం మించి
 వెంగి ఒక శిష్యుడి భుజం గట్టిగా వట్టు
 కున్నాడు. "అగంతి! ఎక్కడికి పోతున్నాడు?
 మీరు చెప్పే ఆ బిరుదుల్లం ఎక్కడో
 మా కలా తెలుస్తుంది? కాస్తా చూపి
 బాధ్యత మీది. తెలిసినదా?" అన్నాడు
 కోపంగా.

"అయ్యా, ఆ బిరుదుల్లం యా దావు
 లనే పున్నది. అక్కడికి వెళ్ళేందుకు
 మీకు చాలా చూపుతాం. ఒక వేళ
 ఆ దుర్గంలో ఒంటెల వాళ్ళకు మా గురు
 వైన బర్హానుడు బంటిగా వట్టుబడి
 పుంటు. అయిన్ని విడిపించేందుకు
 సాయం చేయాలి." అన్నాడు బర్హాని
 శిష్యుడొకడు.

"ఆ దుర్గాన్ని వశపరుచుకుని అక్క
 డున్న వాళ్ళలో రాజద్రోహు లెవరో, తాని
 వాళ్ళవరో నిర్ణయించేది నేను కాదు,
 మా సేనానాయకుడు. త్వరలోనే అయిన
 ఎక్కడికి వస్తాడు. అందడం ఆ బిరు
 దుర్గానికి కలిసిపోదాం. మీరీ చెట్టు కింద
 సరిబడండి," అని అజ్ఞాపించాడు దేశ
 నాయకుడు.

గట్టటి అశ్వికులు వచ్చి ఒంటెల
 వాళ్ళు ఒకానొక బిరుదుల్లంలో దాక్కుని
 పున్నారని చెప్పగానే వీరపుర సేనాని
 ఎక్కడలేని ఆసందంకో, "ఆ రాజద్రోహు
 అందరూ కలిసి కట్టుగా ఒకే చోట
 పున్నారన్న మాట! అందరినీ పిలువాలే

ప్రాణాలతో పట్టకుని, కాళ్ళతో బంధించి విరపుర కావలికుల్లో ఉరిగిస్తాను. తరవాత కాళ్ళకు ఉరి ఎలానూ తప్పదు. ఇది ముందు ముందు కాబోయో కాబ ద్రోహులకు గుణపాఠంగా పుంబుంది." అన్నాడు.

ఇలా అని సేనాని కొందరు ఆశ్చర్యపడ్డారు. కాళ్ళు పైనికుల్ని వెంట బెట్టుకుని దళనాయకుడున్న చోటుకు బయలుదేరాడు. భల్లూకుడి శిష్యుల మాటలు సమ్మతి విరపుర పైనికులు తప్పక విరదుర్గం ముట్టడించేందుకు వస్తారని ఊహించిన అడ్డ జీవదత్తులు, సమరదాహినీ, గురుభల్లూకుణ్ణి, వారి

మిగిలి శిష్యులనూ తీసుకుని ముందుగానే విరదుర్గం దగ్గరకు చేరాడు.

కచ్చి సేవదళాల్లా విరపుర సేనాని, దళనాయకుడున్న ప్రదేశానికి వచ్చాడు, దళనాయకుడు అతడికి గురుభల్లూకుడి శిష్యులను చూపించి, వాళ్ళు చెప్పినదంతా చెప్పి, "అయ్యా, ఆ రాజద్రోహులందరూ మనం చేతుబోతున్న ఉచ్చిలో విసిగ్గినట్టి!" అన్నాడు ఉచ్చాహంగా.

సేనాని, భల్లూకుడిశిష్యుల కేసి కత్తి యులిపెస్తూ, "ఒరే, ఎటుగొయ్య వెధవల్లారా! మీరు చెప్పుకున్నదంతా నిజమా లేక యిందులో మీ గురువుగారి జిత్తులుగాని, ఆ ఒంటె దుర్మార్గుల ఎత్తుగడలుగాని ఏమైనా వున్నవా?" అని అడిగాడు.

భల్లూకుడి శిష్యులు, సేనాని కత్తి చూసి ఏమీ దెడలక, "మహాప్రభో, మేము వృశిశ్వరీదేవి అనగా చెప్పుకున్నాం. మేం చెప్పిన దాంట్లో ఆపగించంత అబద్ధం కూడా లేదు. ఆ విలయర్థాన్ని తమరు తిరిగి మా గురువుగారి వడం చేయాలి," అంటూ సమ్మతించారు.

"ముందు ఆ విలయలో చేరిన వంద శొక్కుల్ని ఇయిటికి రాగివేయండి: దాన్ని ఎవరి వడం చేయాలి అలోచిస్తాను," అని సేనాని, సైనికులతో, "మీరంతా విశ్వబుధులుగా ఆ విలయర్థాన్ని చేరాలి.

ఒరే, ఎలుగ్గొడ్డు మోడ్లుల్లా! మీరు మొందుంది ఆ చోటుకు దారితీయండి. ఇందులో ఏదైనా మానం వున్నదే మిమ్మల్ని అక్కడికక్కడే ముక్కలుగా నరికిస్తాను." అన్నాడు.

మొందు భల్లూకుడి శిష్యులిద్దరూ దారి మార్చుతూ ఉండగా, సేనాని, పైనికుటూ పావు గంటకాలం గడిచి గడవకముందే విలదుర్గాన్ని చేరారు. ఆ సమయంలో విలదుర్గం పైన నరమాచవుడంటూ బేడు; దుట్టూ పత్తయిన చెట్లూ, ముళ్ళపాదలూ వున్నాయి. అంతా విశ్వబ్రహ్మాండం.

సేనాని గుర్రం మీంచి దిగి విలదుర్గం మొందుకు పోయి, దిగువకు తొంగి చూస్తూ, పెద్ద గొంతుతో, "ఒరే, విలంలో వున్న శత్రువుల్లా! పైన నేను—వీరపుర సేనానిని పెద్ద పైన్యంతో వచ్చివున్నాను. రెండు మూడు నిమిషాల్లో మీరందరూ ఆయుధాలు విలంలోనే వదిలి, వెళ్లి వేతులతో ప్రతివచ్చి, లొంగిపోకపోతే, నేను విలంలోకి దిగి మిమ్మల్ని చిత్రవధ చేస్తాను." అని శిశిపాళాడు.

విలంలో నుంచి ఎలాంటి జవాబూ రాలేదు. సేనాని రెండు మూడు నిమిషాలు చూసి కోపంతో వళ్ళు నొడుకుతూ, తన గుర్రపు రోతులందరినీ, గుర్రాలను చెట్లు నుండి మందవేసి కావేరా పెట్టి తన

దగ్గిరకు వచ్చున్నాడు. వాళ్ళు అలా చేసి రాగానే, వాళ్ళతో పాటు కల్పిత పైనికుల్ని కూడా వెంటబెట్టుకుని విలం చోటి దిగుతూ, భల్లూకుడి శిష్యులను, "ఒరే, మీరిద్దరూ నుంచులోని దారి మార్గాలు తెలిసినవాళ్ళు. మొందుండి దారితీయండి." అని అజ్ఞాపించాడు.

భల్లూకుడి శిష్యులిద్దరూ అందుకు అవ్యంతరం చెప్పకుండా విలంలోకి ప్రవేశించారు. వాళ్ళ వెనుక సేనాని, పైని కుటూ లోపలికి దిగారు. వాళ్ళంతా ఆ విధంగా విలంలోకి మాయంకాగానే, పాతాళంగా పాదలవాలు నుంచి నలుగురు ఎలుగ్గొడ్డు వాళ్ళు బయటికి వచ్చి,

గుర్రాలకు కావలవాల్సిన ఇద్దరు వీరపుర
నైనను మరల వీర వీరారు. నై నీకులు
శివకు తెలిసిన లోపల ఎలుగ్గడ్డు
వాళ్ళు. వాళ్ళను తలచితే పాడివి.
నేలవడి గిరిగిరి తమ్ముకుంటున్న వాళ్ళి
ద్దర్నీ భుజాలమీద వెనుకను చూడంగా
వున్న గడ్డుపాదల వెనకాల వీరవేశాలు.

ఆ సమయంలో జీవదత్తుడు, సమర
బాహు, గురుభల్లూకులతో పాటు అక్క
డికి వచ్చి, "భల్లూకా! నీ ఇమ్మలు
ఆ కావల వాళ్ళను అంత ఘోరంగా
చంపవలసింది కాదు. కాళ్ళూ, చేతులూ
కట్టి ఆ పాదల చాటున పడవేస్తే పది
పోయేవి కదా?" అన్నాడు.

గురుభల్లూకుడు ఆ మాటకు జవా
బిస్తాడంటే, అపరాధం చేసినవాడిలా
తలవేయకు పూడుకున్నాడు. సమర
బాహు గుర్రాల శివ చూసి అల్పాహంగా,
"జీవదత్తా, నా ఆసుచేయలు స్వారి
వెనుకను ఒంటలతో పాటు గుర్రాలు
కుడా చక్కమయినై." అన్నాడు.

"అప్పుడే మనం శత్రుసంహారం చేసి
నట్లు సంకేత పడకు. సమరబాహు.
వీరపుర సేనానిని ప్రాణాలతో ఎలా వట్టి
కోవాలన్నదే గడ్డు సమస్య. బిలంలో
వున్నవాళ్ళను పాదల కొట్టేయడం ఉప
యోగిస్తుంది: ఎందు కట్టెల్ని కొన్ని
టని శాల్చి బిలద్వారం వద్దరకు
తమ్ముని నీ వాళ్ళకు చెప్పి," అన్నాడు
జీవదత్తుడు.

ఎలుగ్గడ్డు వాళ్ళూ, సమరబాహు ఆసు
చేయలూ ఆ యట్టువెళ్ళాల దొరికిన ఎందు
పుల్లర్నీ పోగుచేసి బిలద్వారం అందునీ
చేసి నెప్పు ముట్టిస్తూతగా, జీవదత్తుడు
బిలంలోకి తిరిగిచూస్తూ, "ఓఓ, వీరపుర
సేనాని! ముహూర్తం, నీ నైనికులూ ఆయుధా
లను బిలంలోనే వదిలి రెండు మూడు
నెమిచాల్లో బయటికి రావాలి. అలా
చెయ్యకపోయేవ, రాజు సమరబాహు
నైనికులూ, అట్టవెకులూ బిలంలోకి దిగి
మీ అందర్నీ చక్రవర్త చేస్తారు!" అని
శివవేశాడు. —(శంకాపురం)

యక్షపర్వతం

22

[గురుభల్లాకుడి శిష్యులు రెప్పినే మోసపుమాటలు నేర్చి, వీరపురసేనాని సైనికులను వెంటబట్టుకుని బలద్యులలోకి దిగాడు. అది అదృశ్యంగా శిష్యుని బద్ధ తేవడక్తులు వింద్యరానికి నిష్ఠ పెట్టించే ఏర్పాట్ల చేసి, బోలెటన్ని వీరపురమైదుల్ని, అయినా బాటు అక్కడే మితి వైకి వచ్చి లోంగి పోవలసిందిగా అజ్ఞపించాడు. తరవాత—]

దీనిమధ్యలో శత్రువుల కోసం వెతుకు మూడు దమ్మిన తోడేశ్కు. చిందర తున్న వీరపురసేనానికి. ప్రాసంబి తేవ వంశరగా పదివున్న ఎలుగ్గొట్టు వర్మయూ. వత్తుడు చేసిన హెచ్చరిక వినిపించింది. ఈయన మాత్రం అతడికి కనిపించినై. అతడు మొదట అశ్వరథ పోయాయ. సేనాని తన సైనికులను దగ్గరకు అంతలోనే దుర్గద్వారం దగ్గరే మంచి పిలిచి, "అదేమిటలో కనిపించిన ఎలు గ్గొట్టు వెధవబిడ్డర్ని యిక్కడికి కాట్కు పట్టుకున్నది. అతడూ, సైనికులూ దిలం భంది. వాళ్ళు మనసు చాలా తేలిగ్గా లోని ఎన్ను గదులు వెతికినా ఒక్కగా మోసం చేసి, యీ తోడేశ్కు దిలంలో నెక్క మనిమైనా కనిపించలేదు. చిండు దించాడు," అన్నాడు.

‘చందమామ’

పైనికులిద్దరు గురుభక్తాకుడి ఇమ్మలను లెక్కలు పట్టుకుని యాద్యుకుని వచ్చి సేనాని ముందు నిలబెట్టారు. సేనాని కత్తి దూసి, "ఒరే, దుర్మార్గుల్లారా! మీరు చేసిన మానక తెలిసి పోయింది. మిమ్మల్నివ్వలే ముక్కలు ముక్కలుగా పరకబోతున్నామి," అన్నాడు.

ఆ మాటలకు భక్తాకుడి ఇమ్మలు ఏమీ చలించకుండా, "గురువాజ్ఞ నిర్వహించాం, యిక మాకు వాపు భయం లేదు!" అని తలలు పైకెత్తి విలద్యారం శేసి చూసి, "అయిగో, ఎన్నారా! క్షత్రియ యోధులైన ఖడ్గజీవదత్తులు లొంగిపోవల సందిగా మిమ్మల్ని మరోసారి హెచ్చరిస్తు

న్నారు. వాళ్ళకు లొంగిపోయి శరణు కుడకపోయారే, మీరందరూ యీ విలంలో మంటల్లోనూ, పొగలోనూ చెక్కి మండి వావటమో లేక తిండికాడక వండికొట్టుల్లా గిలగిల తన్నుకుంటూ ప్రాణాలొడలటమో జరుగుతుంది," అన్నారు.

భక్తాకుడి ఇమ్మలు చెప్పిన ఆ క్షత్రియ యోధులిద్దరూ ఏ'రో, వాళ్ళకూ సమీక బాసకూ వున్న సంబంధం ఏమిటో అదిగి తెలుసుకోవాలనిపించింది. సేనానాయకుడికి, కాని, అలా తిరిగ్గా ప్రశ్నలదిగి సంగతి సందర్భాలు తెలుసుకునేందుకు అవకాశం లేకుండా పైనుంచి కాలుతున్న కట్టెలూ, భగభగమంటూ మంటలు కేగుతున్న ఎండుబాకులూ వాళ్ళున్న ప్రాంతాన వడసాగినై. పైనికులిద్దరూ ప్రాణభయంతో ఒకళ్ళనొకళ్ళు తోసుకుంటూ వాటినుంచి దూరంగా పారి పోసాగారు.

చిరవృరసేనానికి తానెంత గడ్డు చిట్టులో పడిందో అర్థమైపోయింది, అతడు ప్రాణాలు దక్కించుకునేందుకు లొంగి పోవటం తప్ప మరో మార్గం లేదని గ్రహించి, తన కత్తిని నెలమిడ వడచేసి, పైనికులందరికి ఆయుధాలు కింద పెట్టమని అజ్ఞ యిచ్చి, విలద్యారం శేసి శిల ఎత్తి, "పై నున్న సుక్షత్రియ యోధు

బ్లాకా ! విరపుర సేనానినైన నేను, నా పైని
కులతే పాటు లొంగిపోతున్నాను. అయ్యో
దాని బెకుండా పులం పైకి వాటోతున్నాను.
అక్కడ ఉన్న మంటలను అద్దించండి!"
అని కేక చేశాడు.

సేనాని తన దిలం పైనున్న ఖడ్గ తీసి
దత్తులకు వినిపించింది. వాళ్ళు ఎలుగ్గడ్డు
ముకా వాళ్ళకు మందుతున్న ఎండు
పుల్లల్ని వాటిని దూరంగా వాగివేయమని
చెప్పారు. వాళ్ళలా వేయగానే ఖడ్గ తీసి
దత్తులు దిలం దిగువకున్న మెట్ల దగ్గరకు
పోయి, దోపిరికి తొంగి చూశారు. వాళ్ళకు
చకటి వెలుగుగావున్న దిలం అడుగున
విరపుర సేనాని. పైనికులూ కనిపించారు.

"ఖడ్గా. సేనాని అన్నమాటల్లో మోసం
ఏమీవున్నట్లు లేదు. ఇక వాళ్ళందరినీ
పైకి తప్పుదామా?" అన్నాడు చివ్వి
దత్తుడు.

ఖడ్గవర్మ బావాలు చెప్పేలోపలే గురు
బల్లాకుడు అక్కడికి వచ్చి తీవ్రదత్తు
డితో. "అయ్యా, కా జా లూ, వాళ్ళ
బంట్లూ నేమ్మదగిన మనుషుల బెక్కలోకి
వారు. ముందుగా నా శిష్యుల్ని పైకి
తప్పుచే. వాళ్ళవారూ సంగతి తెలుసు
కుందాం." అన్నాడు.

"కుటిలండికి కుటిలుడే సరైన ఉక్తి!"
అంటూ తీవ్రదత్తుడు నవ్వి, "నీదే,

చం ద మా మ

బల్లాకా ! నీ శిష్యుల్ని ముందుగా పైకి
తప్పుచే తేకవెయ్యి." అన్నాడు.

గురుబల్లాకుడు చెరిలోపున్న ఈ పెను
పై తత్తి. "చ్యుతేశ్వరి మాతమా. ఇది!"
అని విలదవారం దద్దరిల్లేలా తేక
పెట్టి, "ఒరే, శిష్యుల్లారా ! ముందుగా
మీ యిద్దరూ పైకి రండి. అంతవరకూ
ఆ రాజపుత్యుల్ని ఉన్నచేటనే ఆగ
మనండి." అని సమరజాపం తేసి తడు
పైగచేసి, "ఇది, తొండకోట రాజునే
సమరజాపం మహారాజగారి అబ్బ!"
అన్నాడు.

తమ గురువు అబ్బ వింటూనే బల్లాక
శిష్యులిద్దరూ మెల్లెక్కి దిలం పైకి

బలదరిసి అయిదాకలే సర్వసన్నద్ధంగా వుండమన్నారు.

చిరపురసేనాని బిలం పైకి వస్తూనే ఖడ్గ జీవదత్తుల్ని చూసి వాళ్ళకు నమస్కరించ బోయింతలో జీవదత్తుడు అతడికి సమర బాహును చూపించి. "ఈయన ఈ ప్రాంతాలకు రాజు, నంద్రవంశస్థుడు, పేరు సమరబాహు. ఈయనే మిమ్ములను మండిబలం, యుద్ధిబలంతో జయించారు. మీరు లొంగిపోవలసింది యీ మహారాజుకు!" అన్నాడు.

చిరపుర సేనాని కలవంచి సమర బాహుకు నమస్కరించాడు. అతడి వెనకగా తతిమ్మా సైనికులందరూ తిరిగి నుంచి అయిబడికి వచ్చారు. వాళ్ళందర్నీ చిరిం ముందున్న చిన్న మైదాన ప్రదేశంలో గుంపుగా ఒక చోట నిలబడమని సమరబాహు ఆజ్ఞ ఇచ్చి, స్వర్ణాచారితో. "మహామంత్రి, ఈ శత్రువుల్ని ఎలా శిక్షిద్దామంటారు?" అని అడిగాడు.

స్వర్ణాచారి కొంచెం సేపు ఆలోచించి, ఖడ్గ జీవదత్తులతో చిన్నగా ఎటో సుద్ర తింపులు చేసి, సమరబాహుతో. "మహారాజా, చిళ్ళకు ఎలాంటి శిక్ష విధించా లన్నది, ఆక ముందు చిరపురరాజు మన విషయంలో అనుసరించబోయే విధానాన్ని

వచ్చారు. దిగువనున్న చిరపుర సేనానికి, తాను ఒక రాజుకూ, ఇద్దరు యువ క్షత్రియు మోదులకూ, భయంకరులైన ఎలుగ్గొడ్డు మూడ వాళ్ళకూ బంధీనై పోయానన్న భయంతో ముచ్చెమటలు పోకాయి. చిళ్ళల్లో ఎవరికి తనపై అసంతృప్తికలిగినా, తన వ్రావాలు తి సేస్తారు...

దీర్ఘాకుడి శిష్యులు బిలంలో జరిగిన దంతా చెప్పి, చిరపుర సైనికులందరూ అయిదాలు కింద పారవేశారని తెలియ పర్చారు. అప్పుడు ఖడ్గ జీవదత్తులు, చిరపుర సేనానినీ, సైనికులనూ ఇక బయటికి రావలసిందిగా ఆజ్ఞాపించి, ముందు జాగ్రత్త కొరకు తమ అనుచరు

బట్టి వుంటుంది. ముందు ఏళ్ళందర్ని
మీన కొండకొట్టకు తీసుకుపోయి కాదా
గారోలో వుంచుదాం." అన్నాడు.

"నీరీ, నీరీ, మంచి అలోచన!"
అన్నాడు సమరబాహు. ఆ క్షణం పరకూ
శేవలం బందిపోట్ల నాయకుడైన నమర
దాచు మాటల్లోనూ, పాపబాబాల్లోనూ
వచ్చిన రాజ్-చిత్రమైన అశ్విత్తులు చూసి
ఖడ్గ జీవదత్తులు అశ్చర్యపోయారు.

"చిన్న విజయం, పినగంధ అధి
కారం క్షణాల మీద బందిపోటు నమర
బాహులో ఎంత మార్పు తెచ్చింది!"
అన్నాడు ఖడ్గపక్క, జీవదత్తుడితో మెల్లిగా.

"నాకు, బందిపోటు నా రాజాను
చెయ్యబోతున్నాం అన్న అనుమానం
కలుగుతున్నది. ఆ పరపుర కాటాకు
యీ సరికి మన శక్తి సామర్థ్యాలు చూసి
గొండె దళ పుట్టినా పుట్టి వుండొచ్చు.
అతడికి యీ పరిసరాలవున్న అటవికు
లంతా ప్రియకరీకులే. కనక, సమరబాహు
కొండకొట్టలో రాజాగా స్థిరపడి పోయే
నూచన అగుపిస్తున్నవి!" అన్నాడు
జీవదత్తుడు.

అల్లంత దూరంలో వున్న సమర
బాహు, ఖడ్గ జీవదత్తుల దగ్గరకు వస్తూ,
"క్షత్రియయోధుల్లారా! మీరేదో ఏకాం
తరగా సంప్రతిలకు తుంటున్నట్టున్నది.

అక మన కొట్టకు బయలుదేరి పోదా
మంటారా?" అన్నాడు.

"రాజాజ్ఞకు తిరుగేమింది! అలాగే
బయలుదేరదాం." అన్నాడు జీవదత్తుడు.

ఒంటెల మీదా, గుర్రాల మీదా ఎక్కి
సమరబాహు అనుచరులు కొందరు
మొండూ, కొండకు వెనకా బయలు
దేరారు. బందిలైన పరపుర సైనికుల్ని
మధ్యలో వుంచారు. రోతుల్లిన కొన్ని
ఒంటెలనూ, గుర్రాలనూ సాదీపించు
తుంటూ ఏలుగొడ్డు మూతా చాళ్ళు సది
చారు. అందరి కన్నే ముందు సమర
బాహు, స్వర్ణాచారి, ఖడ్గ జీవదత్తులూ
గుర్రాల నదిలిస్తూ ముందుకదిలారు.

అంతటా కొంతసేపటికి కొండకొట్టను చేరేసరికి, వర్షం దిగివస్తున్న చెట్ల కింద ఒక చెన్న గుర్రారేమ, దానిమొంద ఒక ఎత్తయిన ఆననం మీద కూర్చుని ఉన్న ఒక వృద్ధుడూ, అతడి చుట్టూ దిన్న పరివారమూ ఇద్ద జీవదత్తుల కంటబడింది.

"నమరదాహా! ఇదేమిటి? స్వయంగా వీరపుర రాజు నితలపై కిరీటం పెట్టి, నిన్ను యీ ప్రాంతాలకు రాజుగా అది కేలించడాని కిక్కడికి రావడం గదా?" అన్నాడు జీవదత్తుడు అశ్చర్యపడుతూ.

నమరదాహు ఏదో అవాలు చేప్ప బోయింతలో వృద్ధుడు ఆననం దిగి

ఇద్దరు సేవకులు వెంటబాగా, ఇద్ద జీవ దత్తుల కేసు ఎదురు రాసాగాడు. అది చూసి ఇద్ద జీవదత్తులు గుర్రాలు దిగి అతడికి ఎదురు వెళ్ళారు.

వృద్ధుడు, వాళ్ళిద్దరి కేసి చెయ్యి కింది సూచకంగా అటా యిటా చూపి, "నెను వీరపుర రాజుగారి మంత్రిని, మా వారులు వర్ణించిన దాంట్లో పారబాటు లేకపోతే, మీరు మహామోధులైన ఇద్ద జీవదత్తు నామధేయం బయిప్పంబారను కుంటాను." అన్నాడు.

ఇద్ద జీవదత్తులు, ఆ వృద్ధుడికి నమ స్కరించాడు. జీవదత్తుడు, మంత్రితో, "మహామంత్రి! దాదా కాలంగా అర జ్యోలు పెట్టుకు తిరుగుతున్న మా ఇద్దర్ని గురించి చాలా భాదా మీరు శ్రమపడి చాలా సమాచారం సంగ్రహించి సట్టు వ్వురు. అందుకు కారణం ఏమిటో మాకు అర్థంకావటం లేదు." అని, వెనక గుర్రం దిగి వెళ్తున్న నమర దాహానూ, స్వర్ణాచారిని అతడికి చూపింది, "ఏరు కొండకొట్ట రాజుగారు నమరదాహు, అయిన వారి మహామంత్రి, స్వర్ణాచారిగారు." అన్నాడు.

రాజు, మంత్రి అన్న మాటలు వింటూనే వీరపుర మంత్రి ముఖం చిట్టించి, అంతలోనే బిరుసవ్వ నవ్వుతూ.

“ఈ రాజుగారు, మా పేనానినీ, పైనికులనూ ఎంత నేర్పుగా ఒడించి బండిలను చేశారో, యింతకు ముందే చారుల వ్యాధి తెలుసుకున్నాను. స్వశక్తితో జయించుకున్న యీ ప్రాంతాలను సమరభావం రాజుగారు నిశ్చింతగా విలుకోవచ్చు. ఈ మాట మా చువారాజుగారి వరంగా నేను చెప్పుతున్నాను. కాని, నేను వచ్చింది మీ ఇద్దరి కోసం... ఏకాంతంగా మాట్లాడాలి,” అన్నాడు.

చివరికి, సమరభావం, స్వశక్తి చార్లతో, “వీరపుర మహామంత్రిగారి మాటలు విన్నారు గదా? ఇక యీ కొంత కోట రాజ్యపాలన గురించిన విషయాల్లో శ్రద్ధ వహించండి. వీరపుర పేనానినీ, పైనికులనూ స్వేచ్ఛగా వదిలాలని ఇది మీ కెలాంటి అబద్ధంతరమా వుండవనుకుంటామి,” అన్నాడు.

సమరభావం, స్వశక్తిచారి కేసి చూసి తల వూపాడు. స్వశక్తిచారి, వీరపుర మంత్రితో, “మహామంత్రి! మీ రాజుగారు మరొకసారి మా మీదికి పైనికులను దాడికి పంపడన్న హామీ విమున్నది?” అని అడిగాడు.

“అలాంటి దాడి జరగదని, వీరపుర, కొందకోట రాజులు మిత్రులని మా రాజుగారు మీతో చెప్పుచున్నారు. మా రాజు

గారు అదినమాట తప్పరన్న మువకీర్తి గలవారు!” అన్నాడు వీరపురమంత్రి.

ఆ అనాటు సమరభావంను నింత్తుంది పరిచింది. అతడి అజ్ఞానాగానే వీరపుర పేనాని, పైనికులూ కావాలావాళ్ళు మంచి విధిపించ బడ్డారు. వాళ్ళు సంతోషంతో కోలాహలం చేస్తూ వచ్చి తమ మంత్రికి నమస్కారాలు చేశారు. వాళ్ళల్లో కొందరు సమరభావం, స్వశక్తిచారికి కృతజ్ఞతలు చెప్పుకున్నారు.

తాను ఇంత తేలిగ్గా కాటైనందుకు తన్మయుడై పోతూ సమరభావం, వీరపుర పైనికులతో, “అనాలో మీరందరూ నాకు అతియలు. రేపు ఉదయాన్నే

చాయలుదేరి మీ రాజధాని సగరానికి వెళ్ళిపోవచ్చు." అన్నాడు.

ఆ తరువాత సమర బాహు అనుచరులూ, ఎలుగ్గొడ్డు ముఠావాళ్ళూ, వీరపుర సైనికులూ అతన్నే మిత్రుల్లా కలుపు వెచ్చుకుంటూ, వికట క్షేత్రాడుతూ వెట్లకింద తిరగపొగాడు. వీరపుర మంత్రి మాత్రం యివేటి పట్టించుకోకుండా, ఖడ్గ జీవదత్తులను వెంట దొడ్డుకుని కొంచెం దూరంగా పోయి, "ఖడ్గ జీవదత్తుల్లారా, మిమ్ముల్ని సరించిన సమాచారం మా చాయల నుంచి విన్నదానికన్న, ఒక దొంగ యువతి వల్ల గతచిన రాత్రి యంతా ఎంతగానో తెలుసుకున్నామి." అన్నాడు.

"యవతా? ఎవరా యవతా?" అంటూ జీవదత్తుడు ఎత్తడలిన అశ్వశృంగ పొంది, ఖడ్గవర్మతో, "ఖడ్గా, మంత్రిగారు చెప్పే యా యవతా వద్దపురం రాజు కుమార్తె వద్దా పతిని అపహరించుకు పోయినవాడు కాదు గదా?" అన్నాడు.

ఖడ్గవర్మ కూడా అశ్వశృంగతో తం ముసకలైవున్నాడు. వీరపుర మంత్రి రాళ్ళిద్దరికీ ఎలాంటి సమాచారం చెప్పకుండా ముందు నడుస్తూపోయి, ఎదురైన ఒక చిన్న గుట్టి మీద నిలబడి, దిగువ నున్న నది కేసి చేయి చూపుతూ, "ఖడ్గ జీవదత్తుల్లారా! రహస్యంలో వదిలో కనిపించే ఆ పడవను పరిశీలనగా చూడండి!" అన్నాడు.

ఖడ్గ జీవదత్తులు, మంత్రి చెప్పిన పడవ కేసి చూశారు. అది తాము పద్మపురంలో విన్నదీ. అరణ్యపురంలో చూసినది అయిన రాతిరథం ఆకారంలో వున్నదీ. జీవదత్తుడు ఉత్సాహంగా తన చేతిలోని దండాన్ని ప్రతిత్తి పట్టుకుని, "ఇన్నాళ్ళకు ఆ యర్జునుడైన యవతా మనతో ముఠామూళి పోరాటానికి సన్నుధుడై వచ్చారన్నమాట! జాప్యం. మన శక్తి ఎలాంటిదో వాడికి చూపే దదాం." అంటూ నది కేసి అయలు దేరాడు. —(తలకావేలంపి.)

యక్షపర్వతం

23

[అర్థ జీవదత్తులు యక్షగా వీరపురమైనదికుల్ని నిలదుర్గంలో ముట్టుముట్టి వాళ్ళు చొంగి పోయేలా వెళ్ళారు. సమరబాహుళ చాటు వాళ్ళు కొండకొట దగ్గరకు వచ్చేసరికి, అక్కడ వీరపుర మంత్రి కనిపించారు. అతడు సమరబాహుళు తన రాజు తరపున కొండకొటకు రాజుగా అంగీకరించి, అర్థ జీవదత్తులతో గుడి దగ్గరకు పోయాడు, తరవాత—]

ఖడ్గ జీవదత్తులూ, వీరపుర మంత్రి నది ఒడ్డుకు చేరే సరికి, తదాకాశంలో వున్న పడవ నీటి మీద తేలియాడుతూ వాడున్న చోటుకు రాసాగింది. అర్థ జీవదత్తులు పడవ తేని వరికీగా చూసి, అది తదా గృహిలో తయారు చేసిన కొయ్య పడవ అని గ్రహించారు.

జీవదత్తుడు, వీరపుర మంత్రి కని కల తిప్పి, "మహామంత్రి! ఒక యుతుతి

వల్ల మీ గురించిన సమాచారం తెలిసిందిన్నాయి. ఆ యుతుతి మీరే పడవలోనే కలుసుకున్నారా?" అని అడిగాడు.

వీరపుర మంత్రి ఒక క్షణకాలం విచి చెప్పటమీ అని అలోచిస్తున్న వాడిలా తటాపిటాయించి, "క్షత్రియయోధుల్లారా, రాషటకం లేకుండా మీకు జరిగిన సంగతి చెప్పేస్తాను. గడచిన రాత్రి రెండవబాము వెళలో ఒక యుతుడు ఆ కాశమాల్లాన

రథంలో వచ్చి, భవనం మీద చరిత్రలతో కలుస్తాడు. తున్న వీరపురరాజు పుష్పక వనంతకుమారిని బలాత్కారంగా అవహరించుకు పోయాడు. అతడు భవనం మీద వదిలిపోయిన ఒక తాళపత్రంలో కానిచ్చి దానిని బట్టి, వాడు లోగడ వద్ద సేన మహారాజు కుమార్తె అయిన పద్మావతిని కేదా యా విధంగానే అవహరించుకు పోయిందని తెలిసింది," అన్నారు.

మంత్రి మాటలు వింటూనే తన దత్తుడు భవంత తుగిపోతూ, "అ దుర్మార్గుడైన యువకుడు పద్మావతిని ఎలాహమారి తీసుకుపోతున్నట్లు మాత అరణ్య

పురం అనే ఒక ప్రదేశంలో అబద్ధం అబాదు, అమెను, మీ రాజకుమార్తె వనంతకుమారిని అవహరించుకుపోయా సరే అవహరించుకు పోయాడన్న మాట!" అన్నారు.

వీరపుర మంత్రి అంతరించుకు బద్ధుడు సమీపిస్తున్న వడవ శేన ఒమారు చూసి, "తదిదత్త, ఆ పద్మావతి బాగి మా రాజా గారికి వనంత ఒక్కగా వెళ్ళి కుమార్తె యువకు వదిలిపోయిన తాళపత్రంలో కానిచ్చి దానిని బట్టి మీరు వింధ్య పర్వతాల్లో ఎక్కడో ఉన్న రాతిరథాన్నిక దాన్ని కదిలించి గలమని ప్రతిష్ఠ చేరట! అవునా?" అన్నారు.

ఖడ్గవర్మ శత్రుదూసి ఒర్లు శేన వస్తున్న వడవను చూస్తున్న వాడల్లా చచ్చిని తల తిప్పి, "మహామంత్రి, మీ వ్రేళ్ళకు ఒక్కటి అబాదు, మీరనే ఆ రాతిరథాన్ని కదిలించటం కాదు, కాన్చి తునాతునియలు చేసి, ఆ క్రూరుడైన యువజ్ఞుడు మా అయి ధాంతు విరచేస్తాం. వాడికి బందీలుగా ఎక్కిన పద్మావతి, వనంతలను నిది చించుకు రాకపోతే మేం క్షమియాలమె కాదు," అన్నారు.

హఠాత్తుగా తీవ్ర దత్తురికి వడవను కురిందిన అనుమోనం ఒకటి వచ్చింది. ఈ వడవ యుక్కడ కదిలో ఉన్నదని

వీరపుర మంత్రిని ఎలా తెలిసింది? పడవలో వున్నవాడు రాజకుమార్తెలను అవహరించుకు పోయిన యెడల అయి వుంటాడా? లేక యిందులో వీరపురరాజు తమను జేరిగ్గా బంధించి ఎత్తు ఎత్తునా వున్నాడా?

జీవదత్తుడు యలా అలోచించి, వీర పుర మంత్రితో, "మహామంత్రి, నా రాక అనుమోదనం, ఈ కథాకథలలో వున్న పడవ యిక్కడ నడిచో వున్నదని మీ కదా తెలిసింది?" అని అడిగాడు.

తను రామ్మే చూటల్లో ఇద్దరూ కీచరత్తు లకు నమ్మకం కలగటం లేదని గ్రహించిన వీరపుర మంత్రి దుస్తుల్లో నుంచి వెడల్పాటి ఒక తాళపత్రాన్ని విసిరి, "జీవదత్తు, కాత్రి ఆ యువకుడు రాజు తమనం మీద దవెలిపొయిన యీ తాళ పత్రంలో తిరిమ్మా విషయాలలో పాటూ, నదిలో యిక్కడ పడవ వుంటుందన్న సమాచారం కొదా వున్నది. ఇటుగో చూడు," అంటూ పత్రాన్ని జీవదత్తుడి కిచ్చాడు.

జీవదత్తుడు తాళపత్రాన్ని సొంతం దడిచి ఇద్దరూకీకు యిచ్చి, "మహా మంత్రి, యిప్పుడు మీరు చెప్పిన సంగతి కుట్ర గురించి నా కెలాంటి అనుమానమూ లేదు. పచ్చిపురులలో ఆ యువకుడు చిటిచి

పోయిన తాళపత్రంలోని వాతకూ, దీనికి చాలా దగ్గర పోలికలున్నాయి, అన్నాడు.

ఇద్దరూ తాళపత్రంలోని విషయాన్ని ఒకరికొక రెండుపాళ్లు చదివి మంత్రితో, "మహామంత్రి, యీ పత్రాన్ని మా దగ్గరే వుంచసేస్తారా? విరజ్జ ప్రాంతాల వుప్పు యికివర్సలాన్ని చేదించవ్వారు. ఆ చూర్త యిటుల్ని పట్టుకు వెలయకు యిది పాయ పడవేయ్యి," అన్నాడు.

వీరపుర మంత్రి అంగికార సూచకంగా తలాడించి, నది కేసి చూసి, "అయ్యో, పడవ ఒడ్డుకు చేరింది. ఆ పడవ నదిపై వాడు ఈ ముక్కుదేసి యువకుడు రాకాడ

గదా. వాటిలాంటి జతులమోరీ అయి
పుంటాడ చెప్పాలిం. మీరు ఈ జాగ్రత్తలో
వుండండి. మా కాటాకుమార్తెను కుంభ
విముక్తుకాలిని చేసి తెచ్చినవారికి, కాక
గారు అమెనెచ్చి వివాహం చేసి అర్థ
రాజ్యం ఇవస్తాడు." అన్నాడు.

ఆ మాటకు జీవదత్తుడు నవ్వి, "ఎంతో
కాలం గిండు పట్టుకొని మహాకాటా
కుమార్తె పట్టావతికి, నివలం మేల మహా
వీరులు అని యాపు చేసేందుకి వింధ్య
శ్రద్ధలాల్లో పున్న రాతిరథాన్ని కదిలిస్తాం
అని చెప్పాం. రాజ్య బాదమో, రాజ
కుమార్తెలతో వివాహ క్రిసక్తి అదంతా
అ యుష్టులైన యిదిగి నంహారం తరవాత

గాని మేష్టు అలోచించ దలచితేదు,"
అన్నాడు.

ఆ సమగి వదప ఒత్తు చేరింది. వదప
ముందు భాగానికి యతుడిలా భూషణ
లంకారాలు దొరికిన వ్యక్తి ఒకడు
వచ్చి, ఇద్ద జీవదత్తుల కిసి చెయి
పూసాడు. ఇద్ద జీవదత్తులు, విరపుర
మండ్రితో కలిసి వదపను గమనించారు.

యతిడు ఒక కీలుగజం అంటరిసి
వీరికిగా మాట, " వింధ్యపర్వతాల్లో పున్న
రాతిరథాన్ని కదిలించే మహావీరులు
మీలో ఎవరు ? " అని అడిగాడు.

ఇద్ద జీవదత్తులు మౌనంగా చెతు
లిస్తారు. యతుడు యీ సారి శంఘం
హెళనెస్పరించె స్వరంతో, "అయితే,
మీ యిద్దరూ నిర్భయంగా పతవలోగి
రావచ్చు. నా మిత్రుడైన యతిమిత
రంజతుడు వుంటే యతిపర్వతానికి
మెయ్యాలను కీలుకొపోతాను. అతడు
వివాహమాడదలిచిన పట్టావతి, వినంత
కుమారి అని వాణకన్యలు అక్కడె
వున్నాడు." అన్నాడు.

ఇద్ద జీవదత్తులు నీటి అలమే నుంచి
ఎగిరి చీవవలోగి చూశారు. జీవదత్తుడు,
యతిత్తి, " మేష్టు, అసహాయులైన రాతి
కుమార్తెలను కాపివేళ అపహరించుకు
పోయి యతిమితరంజతుడి మిత్రునివా ?

అతడు పంపగా పచ్చాపన్ను మాట! ఏ వెరిమిటి? అని అరగాడు.

“నా పెరు మనిషా వేయిదు. నా మిత్రుడైన మనిషిరనితడుగని గురించి మిను పని తెలియనట్లున్నది. శబ్దసాహిత్య అతడి కడదేపాటి. మంత్ర శంకర శక్తితో అందెవేసిన చెయి. మీను అతడుంచే యశవర్థుడని గొప్ప. అనవసరంగా ప్రాణాపాయం ఎందుకు గని తెచ్చుకుంటాడు. వెనుదిరిగి మీ గృహాలకు పోయి సుఖంగా జీవించరాదా?” అన్నాడు మనిషా వేయిదు.

మనిషా వేయిదు మాట ముగించి లోపలే జీవదత్తుడు తన బెటలోని వండాన్ని అతడి ముదానికి అందించాడు. యిటుడు దండం కాకిగానే పిరుగు బెట్టు తెన్నవారిలా ఎగిరి గంతెన. నిలుదెల్లా వణికిపోతూ. “ఏమటది? మంత్ర వంతమా? నిలో అంత గొప్ప మంత్ర శక్తులున్నవా?” అన్నాడు.

ఆ ప్రశ్నకు జీవదత్తుడు నవ్వి. వండాన్ని శిశువేర్క వేతికచ్చి. చిన్నగా పిలో అవించి. యాసాద యిటుడి ముదాన్ని తన వెలిత కాకాడు. యిటుడు ఒక్క దోపుకే పెట్ట వకుమంటా అందవడి పోయి. గొట్టి పెరలి తర్వాత ఆయాప పిరుకూ లేవి. “మమ్మ జీవదత్తుడివే

చించి మామ

గదా? ఏ మంత్ర శక్తి ఆమోమం! నా స్నేహితుడికి నీ అయిన ఉజ్జీచి. మీ ఇద్దరికీ శక్తుత్వం ఎందుకు? ఎవరి అటలకం లేకుండా మీరనే ఆ రాతి రదాన్ని బదిలించే మార్గం నెమ చెప్ప రాను. ఆ వని చేసి మీ దారిన మీరు పొంది. మీ ప్రతిజ్ఞ నెరవేరినట్లువుతుంది.” అన్నాడు.

ఇద్దరూ వల్కు నాటుకుతూ కత్తి పై కత్తి. “ఒరే, యిటుడా! తురితే వీధిగాలు పటకతుండా చదవను ఆ యశి వర్వతం కని నడుపు. సా మిత్రుడు రాజు కుమార్తె లిద్దరినీ వెకనుంచి చెదిపించి, కిమావెలు గొర్రాట్ నరి. లేకపోవే అతల్లి

ముక్కలుగా నరికి వింధ్యపర్వతాల్లోని కాసులకూ, గద్దలకూ అపారంగా వేస్తారని అన్నారు.

ఇద్దరు మానవ మాత్రులు తనమయింతగా హడలకొట్టటం చూసి మనోభూషణుడు అవమానంతో, కోపంతో చిలచిల చాచిపోతూ, "క్షత్రియ యోధుల్లాదా, మిమ్మల్ని మనురంజకుడు తన వద్దకు తీసుకురమ్మన్నాడు, అవని నెరచేర్చి, నా దారిన వేసుకోతాను. కాకుమార్తెల అపహరణా, దాతరథం గడచేత్తే నా కి సమయంలేదు." అన్నారు.

"నితోవైపు గర్వం, అపారలాపి వ్యాదులుదాయి, మామూలు సుర్యావలు

పాటిస్తూ మాట్లాడినందున నాకూ తానూ సెలతోపేంగా వుంటే, నాకు యుక్తాని పిల్ల వడవను నీది మధ్యను నేరువు," అని జవదత్తుడు. ఒడ్డున వుండి యా జరుగుతున్నదంతా అత్యాశ్చర్యంతో చూస్తున్న వీరపుర మంత్రితో, "మహామంత్రి, ప్రస్తుతావధి సెలవు, చిసంతకుమారిని బంధ విముక్తురాలని చెసి తినుకు వచ్చేందుకు నేనూ, ఇద్దవర్కా ప్రతిజ్ఞ చేశామని మీ రాజు గారితో చెప్పండి, చిలయితే అమెను అవహరించుకు పోయిన యెత్తి మనురంజకుడు తల నూతా సరికి తెస్తాము. రాజుగారు దాన్ని కోటకమ్ముకు దేళ్లాడదీయవచ్చు," అన్నారు.

వీరపుర మంత్రికి ఆ సమయంలో ఇద్ద జవదత్తులు అన్నంత వని చేస్తారన్న నమ్మకం కలిగింది. చదవ ఒడ్డు నుంచి నీటిలోకి పోతూండగా అతడు చేయొత్త వాళ్ళిద్దర్నీ దీవిస్తూ, "శ్రీమమే కాద్య సద్భిక్షయగుగానీ!" అన్నారు.

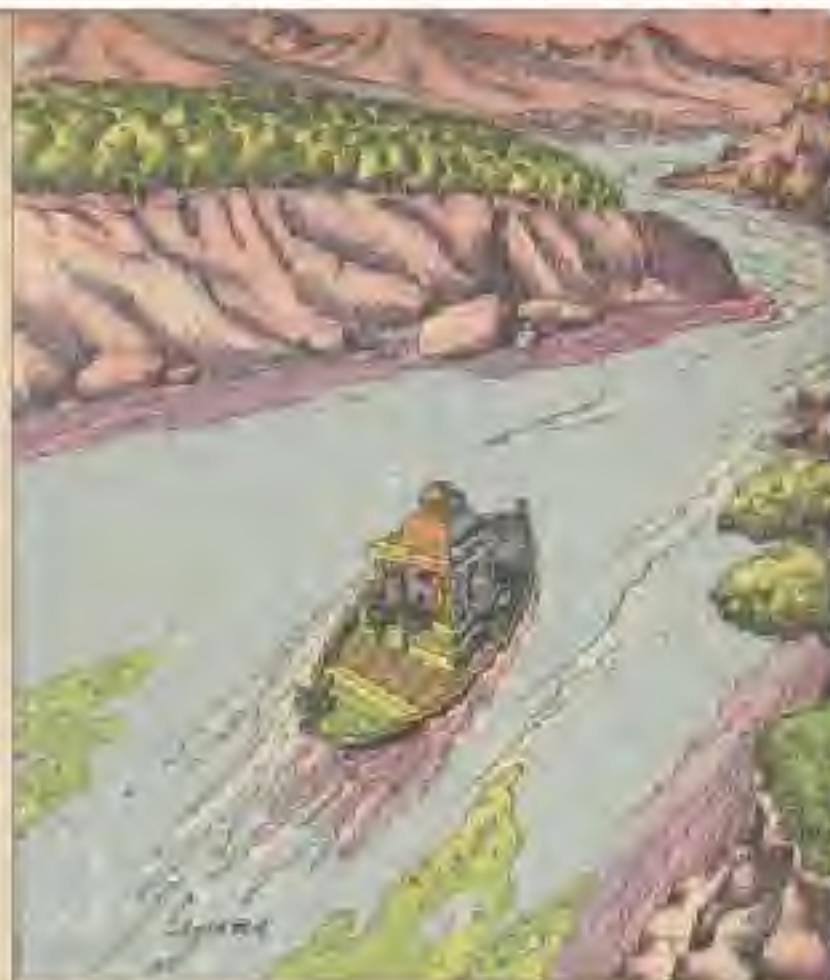
వడవ నీటివాలున వేగంగా పోసాగింది. ఇద్ద జవదత్తులు నడవితో అన్నిచోట్లా తిరిగి, అది యెత్తి మనురంజకుడు గారిలో ఎగిరేందుకు కూడా ఉపయోగించేటేమో అన్ని అనుమానం కలిగి, యుక్తాని దగ్గర వున్న మనోభూషణుణ్ణి ఆ సంగతి అడిగాడు.

వాదికి యిచ్చేడు ఖడ్గ జీవదత్తుల్ని
 మామ్రాంపై ప్రాణాశయం కలుగుతున్నది.
 ఏటి సామ్రాజ్య కూనపులు. కాస్త కిత్తి
 యుద్ధంలో ప్రవీణులైన క్షత్రియయువకు
 లిద్దర్ని బెదరకాట్టి తన వెడవలో ఎక్కించు
 కుని యక్షిపర్వతం దగ్గరకు తావచ్చేడు
 కుంటూ వాడు పోవ్వాడు. కాని మామ్రాంపై
 యువకులిద్దరూ సాహసికులేకాక, ముక్త
 తంత్ర కీర్తి చూస్తూ వాళ్ళేదా కూడా
 అతడికి కనిపించారు.

ఖడ్గ జీవదత్తు లందిగిన ప్రశ్నకు
 యువకులు ఒకరు రెండు క్షణాలు జవా
 బిచ్చేందుకు తటవదాయించి చెప్పరకు.
 "ఖడ్గ జీవదత్తుల్లారా, మనరంజితుడు
 అతాశ గమనానికి ఉపయోగించే రాతి
 రథం యిది కాదు. అతడికి రథాకారంలో
 వున్న పస్త్రుచ్చి లంటి తగిని ముక్కువ.
 అందుకనే అతడు వెపకించే గృహం
 దగ్గర నుంచి, వాహ్యాళికి నదిలో తిరిగి
 యా పడవి పరకూ—తన్ను రథాకృతిలో
 నిర్మించుకున్నాడు." అన్నాడు.

జీవదత్తుడు కేవలంగా తలపూపి,
 "అలాగ, పావం! వాడు మా చేత
 చిక్కిన తరవాత, రథాకృతిలో
 వున్న పి చెట్టుకొమ్మలో ఉరితిస్తాం.
 అలాంటి నెట్టు మీ యక్షిపర్వతం మీద
 వున్నయ్యా?" అని అడిగాడు.

యక్షిమణియాపణుడు యా ప్రశ్నకు
 జవాబివ్వకుండా తల వెక్కికు తిప్పు
 కున్నాడు. ఖడ్గ జీవదత్తులు యువకుల్ని
 వదిలి, నదికి రెండు నైపులా వున్న
 ఎత్తయిన మహాపర్వతాలనూ, వాటి మీద
 చిత్త ఒత్తుగా పెరిగివున్న పృథ్వీనూ
 చూడసాగాడు. వాళ్ళ కివ్వడు తాము
 వింధ్యపర్వత ప్రాంతాల గుండా ప్రవ
 హిస్తున్న ఒక మహానదిలో ప్రయాణిస్తు
 న్నామన్న అనుమానం కలిగింది. మనో
 భూషణుణ్ణి ప్రశ్నించగా, ఆ కనబడిన
 వింధ్యపర్వతాని అని చెప్పాడు.

"ఈ పర్వత ప్రాంతాల్లో మువ్వనె
 ఆ యక్షిపర్వతం యింకెన్ని అమడల

మారంలో వున్నది?" అని అడిగాడు జీవదత్తుడు.

"ఇంకా వదిలెన్నం దామరల మారం వుంటుంది. సూర్యాస్తమయానికి మరెంతో కాలం లేదు. పడవను ఎక్కడైనా ఒడ్డుకు చేర్చి, బోజనాలు ముగించుకుని తిరిగి ప్రయాణం సాగించుదాం," అన్నాడు మణిభూషణుడు.

జీవదత్తుడికి అలా చేయటమే కాపుంటుందని పించింది. కాని, పడవలో తినేందుకు వట్టూ పలానూ తప్పి మరెంతో పడవను ఒడ్డుకు పట్టిస్తే, ఆ ప్రాంతాల అపారంగా ఉపయోగించే పశుపక్ష్యాదులు కౌరత వృంథదన్న నమ్మకం కలిగింది అతడికి.

జీవదత్తుడు, ఖడ్గవర్మను సలహా అడిగాడు. అతడు అస్తమించ బోతున్న సూర్యుడి కేసి. సది అంచును వున్న కొండల కేసి ఒక చూరు చూసి. "మనం యీ రాత్రికి యీ సది ఒడ్డునే బోజనం ఏర్పాట్లు చేసుకుని, పోయిగా వెద్రపోయి.

తిరిగి సూర్యోదయంతోనే ప్రయాణం సాగించటం కాపుంటుంది," అన్నాడు.

జీవదత్తుడు, మణిభూషణుడితో, "ఎన్నావా, ఖడ్గవర్మ చెప్పింది? పడవను ఒడ్డు కేసి పోసి," అన్నాడు.

మణిభూషణుడు కాస్త విరాగు పడుతూ, "నా మిత్రుడైన మణిరంజితుడు మమ్మల్ని సాధ్యమైనంత త్వరగా యిక్కడ వర్షకాల దగ్గరకు తీసుకు రమ్మన్నాడు. ఈ రాత్రికి మనం యిక్కడ వుండిపోతే, చాలా కాలయాపన జరిగిపోతుంది," అన్నాడు.

జీవదత్తుడు కఠినమైన స్వరంతో, "ఇక్కడ అబ్బలు యిచ్చేది నేను, ఆ కన్యాపహారణలో చేయి తిరిగిన సీ మిత్రుడు మణిరంజితుడు కాదు! చుక్కాని తిప్పి పడవను ఒడ్డుకు పోనియ్యి. ఎన్నావా?" అన్నాడు.

మణిభూషణుడు కిక్కురు మనే కుండా పడవను సది మధ్య నుంచి ఒడ్డు కేసి నడిపాడు. —(ఇంకావుంది)

యక్షపర్వతం

24

[చిరమృత రాజసురూపై పదంశకుమారిని యక్షుని నుంచి కాపాడి తెచ్చిమని, చిరమృత ముక్తికి అరయం యిచ్చి, ఇద్ద జీవితార్థులు యేకీ మణితోపాపమును తొలగించి సకల పాపములు పోయి, సూర్యార్ధప్రభావం నేమియ్యలె చాళ్ళు పది వక్కన వున్న ఒక కొండ పది చెలాడు, జీవదత్తుడు అజ్ఞానంబగా మణిమామణుడు పడదను ఒడ్డు కేసి నరిపారు. తరవాత—]

పెద్దప ఒడ్డు చేర గానె ఇద్ద జీవదత్తులు పడవలోంచి నెల మీదికి చూకారు. జీవ దత్తుడు, మణితోపాపముదితో, " పడవను ఒడ్డునున్న ప కాలుగైతా కట్టిచెయ్యి, సకల పలో వున్న పక్కా ఫలాటా కావాలంటి నువ్వే తిను. నేను, కీకాకణ్ణంగా వున్న యా ముట్ట పక్కల ఏదైనా లేరి గానె, అడవిపందిగానె కనువిడుతుంటేమా చూసి వెళుడితస్తాను." అన్నాడు.

యక్షమణితోపాపముడు ఆ మాటలకు భయపడినె వాడిలా ముఖం పెట్టి, " జీవ దత్తా, యా కొండల్లోది రోగు. ఈ ప్రాంతం భయంశకులైన రాక్షసులకు ఆవాసం," అన్నాడు.

" రాక్షసుల కన్నా కూడా భయంశకులూ, ముక్తి తంత్ర వెత్తటా అయిన మీ యుతుల మధ్యకు పోమన్న నేను, ఈ రాక్షసుల తెందుకు భయపడాలి?"

'చండమామ'

అది జీవచక్రము ఇట్లవర్చును. "ఇట్లా, నేను పావుగంట చోపలే తిరిగిస్తాను. సువ్వు రితుకులు పెచ్చి నిచ్చ రాజయ్యా." అని చెప్పాడు.

జీవచక్రము అన్నపై ఒక్క పావు గంట గడిచి గడవక ముందే లేచి నోక వాన్ని వెదాసి. ఈజాని వెనుకను పడవ చల్లరకు తిరిగిచ్చాడు. ఆ పదిని ఇట్ల వర్చు ఎందు కదైలు పాగుచేసి మించి వెళుడు.

కిజాబమిద ఇట్లే జీవచక్రము లేచిన గోన దాని ముంపాచ్చి నివ్వల మీద శాల్చి పోగారు. ముంసం శాలుకుచ్చి వానిని ఆ చుట్టం వెళ్ళుల వ్యాపించింది.

ఆ సమయంలో భయంక రాకడంలో వున్న ఒక రాక్షసి చెట్లలో నుంచి చెతులు వారి ముందుకొస్తూ "పరదానని! నరదానని!" అంటూ అరిచింది.

రాక్షసిని చూస్తూనే ఇట్లవర్చు లేచి నిలబడి కత్తిదాసి. దానిగోన వెళ్ళు చోయాడు. జీవచక్రము అతన్ని అప. రాక్షసితో. "సువ్వు రాక్షసిచేనా లేక రాక్షసి రూపం తరించిన ముఖాదివా? ఇక్కడ పరదాననితో పాటు. జాగ పక్క మైన లేచి ముంసం వానని కూడా వస్త్రుస్త్రుడి గదా. ఆ వానని నీ ముక్కు రంధ్రాలకు తగలటం లేదా ఏం?" అని అడిగాడు.

రాక్షసి ఆ మాటలకు అశ్చర్యపోతూ, "ఎవర్రా మిచ్చా? మనిషివై వుండి నన్ను చూడగానే తిదిరి గుండెలవని వావక, నన్ను ఎదురు ప్రశ్నిస్తున్నావా?" అన్నది.

రాక్షసి యిలా అనగానే ఇట్లవర్చు ఒక్క ఎగుకువ పోయి దాని రాక్టు పట్టా గొన్నాడు. అతడు వాన్ని కత్తితో పోదవ బోయింతలో జీవచక్రము. అతడి చేయి పట్టానుని. తన ముంరేపందాన్ని రాక్షసి తలకు అదిస్తూ, "రాక్షసి! ఇప్పుడు చెప్పు. మీ ముంసాలు మేమిమిలమో లేక..." అంటూ అగాడు.

రాక్షసి నలువెళ్లా పటికిపోతూ, "మీరు మనుషులు కాదు, యక్షులై వుంటారు. నన్ను పదలండి. నా ఇద్దరు కొడుకుల్ని మీరు లోగడే పట్టుకుని యక్షవర్షకానికి తీసుకు పోయారు గదా. నేను వయసు మళ్ళివేదాన్ని; ఆ కొండ పాట్లలో రాళ్ళూ రప్పలూ ఇట్టి, మీ కోసం ఇంగారం, మేణులూ జయేటికి తీయలేను," అన్నది.

ఆ బవాయి ఇద్ద జీవదత్తుల్ని చాలా అశ్చర్యపడింది.

జీవదత్తుడు, ఇద్దవర్షకు కత్తిని ఒరలో పెట్టమని చెప్పి, "రాక్షసి, నన్ను చంపటం మా ఇద్దరిం కాదు. ఏ కొడుకు తిట్టర్ని యక్షులు పట్టుకు పోయారంటు న్నావే. ఆ మాట నిజమైతే వాళ్ళను కూడా కాపాడి తెస్తాను. అయితే, అక్కడ కూర్చున్న వాడు యక్షుడే! కనక, వాళ్ళను గురించిన రహస్యాలు యిక్కడ చెప్పవద్దు. నీ నివాసం ఎక్కడ? అక్కడికి పోదాం వడ," అన్నాడు.

ఈ సారి రాక్షసి, యక్షమణిరూపిణుడి నేని చూసి గుడ్లు తెలవేస్తూ, "అయ్యా, నయరా! నన్ను దయపుంప ఆ యక్షిడికి ఒప్పు చెప్పుకు. నా దారిని నన్ను పోని," అన్నది.

జీవదత్తుడు, రాక్షసికి ఆపయం యిస్తూ, "నేనూ, నా మిత్రుడూ

యూ యర్కాడ్లైని యక్షులు దవసించే యక్షివర్షకానికి పోతువ్వాం. వాళ్ళను గురించిన సమాచారం నీకు కొంత తెలిసి నేట్టున్నది. నీ నివాసం నదీ, చెవుడుపై గానీ," అన్నాడు.

యక్షుణ్ణి చూసినప్పటి నుంచి రాక్షసికి అక్కణ్ణుంచి ఎంత త్వరగా పారిపోదామో అని వున్నది. జీవదత్తుడు గుహ పేరు తెగానే అది. అతడికి నమస్కరిస్తూ, "అయ్యా, నడుచా! మళ్ళీ ఈ గుహ దగ్గరకురా. వాపులనే వున్నది. నా చేత్తో అక్కడే వున్నాడు. అదేను మీకు యక్షి వర్షకాన్ని గురించిన విన్నే దయంకనది విషయాలు చెప్తాను," అన్నది.

జీవదత్తుడు, రాక్షసితో పరి పడమని చెప్పి, అధ్వర్యుడే. " అర్థా, నెనె తిరిగి వచ్చే పడమ నీ కత్తికి, నా మంత్రదండం మహామ వ్రంతుంది. మహాభూషణుడు సారిపోవాలని చూసినా లేక ఏదైనా పోని కల పెట్టినా, అతణ్ణి నీ క్షాతి అయ్యంగా వదిలించు." అన్నాడు.

ఆ మాటలకు మహాభూషణుడు వెలి వెలి పోయి, అంతలోనే తన నవ్వును తిర్చి పెట్టుకుని, "జీవదత్తా, సువ్వా దుర్బాదురాలి మాటలు నమ్ముకు. రాక్షసిలు పడమకూరులు. అది నెప్పు గుహకు తీసుకుపోయి నిలుపునా పరుచు తన్నా తనవచ్చు." అన్నాడు.

జీవదత్తుడు ఆ మాటలకు నవ్వి, "ఒక వెళ రాక్షసి వాని మొగుడూ కలిసి నెప్పు వెరుచుకుతన్నా, నీ స్పృహకుడైన మహా రంజితుణ్ణి పోతించెసి, కాతిరథాన్ని కదిలించి, రాజకుమార్తెలను బంధనియ్యి రాళ్ళను చేసేందుకు అధ్వర్యు వున్నాడు. ఆ మాట మాత్రం మరచిపోకు మహా భూషణా." అన్నాడు.

జీవదత్తుడు యిలా అనిగానే మహా భూషణుని ముఖం కోవంత ఎర్రవైంది. కాని, అతడు వేరు పెరిచి జవాబివ్వీ తానికి భయపడి, కల వంచుకున్నాడు. ముందుంది రాక్షసి వారితోయ్యగా, జీవ దత్తుడు దాని వెనక్ గా గుఱుడు చెట్టలోకి పోయాడు.

రాక్షసి యింకా రయంతే కలవించి పోయానే జీవదత్తుణ్ణి వెంటబెట్టుకుని వాల్చుగైదు నిమిషాల్లో ఒక గుహ దగ్గరకు తీసుకుపోయింది. గుహ ముందు మహా కాయుడైన రాక్షసుడొకడు పెద్ద కాగడా వెలిగించి, ఆ కాంతిలో ఒక బండరాయిని చేతగిలబడి కూర్చుని వున్నాడు. వాడు ముందువస్తున్న తన భార్యనూ, కొంఁచం వెనక్ గా నెదుస్తున్న జీవదత్తుణ్ణి చూస్తూనే, "అశ్వర్యం! అశ్వర్యం! ఈ సరమాసపు తవదు. సర్పయంగా నీ వెంట వస్తు న్నాడు?" అన్నాడు.

రాక్షసి మొందుగా తన బర్తను సమీపించి, "నువ్వు అశుభకర్మి ఈయన్ని నవరిమింగాలని చూపిచ్చి. జాగ్రత్త! ఈ మనిసి చేతిలో బొప్పి మంత్రదండం వున్నది. ఈయనా, యాయన వేస్త్రం కలిసి అశయశుద్ధి బంధించి తెచ్చాడు." అన్నది.

"యతుడంతటి వాణ్ణి బంటిగా పట్టుకొవటమా?" అంటూ రాక్షసుడు, ఉపదత్తుడి శని శిల్పం దీక్షింపి చూస్తూ, "అయ్యా, నా పెళ్ళాం చెప్పిపోయినామేనా? అది కొంచెం వెలిబాగులది." అన్నాడు.

జీవదత్తుడు చిన్నగా నవ్వి, "ని పెళ్ళాం చెప్పిన దాంట్లో అబద్ధం ఏమీ లేదు. నీ గొడుగు దీక్షింపి యశులు బంధిలుగా పట్టుకుపోయి, ఎక్కడో యశివర్తనంలో వుంటారని విన్నాను. ఆ పర్వతాన్ని గురించిన తపాస్యాలేమైనా వున్నవా?" అని అడిగాడు.

రాక్షసుడు తలాదిస్తూ కొంచెం పెచ్చు నేల చూపులు చూసి, తరవాత తల ఎత్తి "అయ్యా, మీరేదో మంత్ర తంత్ర శక్తులు కలవాళ్ళే అయి వుంటారని, లేకపోతే యంత దైర్ఘ్యంగా నా ముందుకు వచ్చి మాట్లాడలేదు. ఇక ఆ యశివర్తనం సంగతి. ఈ ఎకలమైన వింధ్య పర్వత ప్రాంతాల్లో అది ఒక చిన్న పర్వతం.

ఆ పర్వత పరిసరాలను ముతీరంజితుడనే వాడు ఆధిపతి. వాణ్ణి యశివాజు దాంకారం నించట ఆ యశివర్తనానికి అధిపతిగా నియమించారు. ఆ నాటినుంచి ఆ ముతీరంజితుడు చెయనిమోరం అంటూ ఏమీ లేదు." అన్నాడు.

జీవదత్తుడు, రాక్షసుడి శని సానుభూతిగా తలాదించి, "ఆ ముతీరంజితుడు వశమై కరాతకుడని నాకు తెలుసు. మా దేశంలోవున్న అద్దమ రాజుకుమార్తె బను చెరవట్టి తెచ్చాడు. నాక్కావలసిన సమాచారం : వాడు ఏటేటిరాక్షసులమా వాళ్ళనూ చిట్టుకుపోయి ఏం చేస్తూ వుంటాడని?" అన్నాడు.

"ఆ యక్షపిర్వతర తోవల మన మోనిక్కానా, బంగారం వున్నదట! వాటిని తప్ప బయటికి అయింపేందుకు ఆ మణిరంజితుడు తాను బంధీలుగా పట్టుకున్న వాళ్ళను బానిసలుగా ఉపయోగిస్తూంటాడు. ఆ బానిసల్లో రాక్షసులే కాక, వాడిచేతబడిన కొందరు గంధర్వులు కూడా ఉన్నారని నేను విన్నాను. అలాంటి వాళ్ళందరూ రాత్రిం జవల్కు, తాము నీనిచేస్తూ ఆ చీకటి కొండకయ్యలో కాలం వెళ్ళుచుచ్చేవలసిందే." అన్నాడు రాక్షసుడు.

"అంటే, ఆ బానిసలు కొండ గర్భంలో నుంచి బయటికి వచ్చి పారి

పోకుండా యా మణిరంజితుడు తగిన కారణా విధి పెట్టిపురటాడన్న మాట. సరే, అక్కడ ఏదైనా రాతిరథం లాటిది వున్నదా?" అని అడిగాడు జీవదత్తుడు.

"అయ్యా, ఉన్నది. ఆ రథాన్ని కొండలోనే మురిచిపట్టు చెప్పేటంటారు. కానీ, నేనైతే దాన్ని చూడలేదు." అన్నాడు రాక్షసుడు.

జీవదత్తుడికి ఇక రాక్షసుడు నుంచి అడిగి తెలుసుకోవలసిన సమాచారం ఏమీ వున్నట్టు కనిపించలేదు. రాక్షసుడు ఆ నోటా యీ నోటా యక్షపిర్వతాన్ని గురించి విన్నదేదో చెప్పటం తప్ప, అతడు ఆ పిర్వతాన్ని చూసి వుండలేదని అతడికి తోచింది.

జీవదత్తుడు అక్కణ్ణుంచి ఖడ్గవర్షా, యక్ష మణిభూషణుడూ వున్నచోటుకు బయలుదేరుతూ, రాక్షసితో, "నువ్వే నడచానన అంటూ వచ్చి నా శంఖబడటం కొంత మేలి అయింది. నా వెంట వచ్చి కాల్చిన లేడిమాంసంలో నీ క్కావలసినంత ఎత్తుకుపో." అన్నాడు.

రాక్షసి ఆ మాటలకు నంతోపించిన బానిసా కనిపించి, రాక్షసుడితో మెల్లిగా విడి చెప్పింది. వాడు జీవదత్తుడితో, "అయ్యా, మీరు మహా శక్తివంతులన్న నమ్మకం రాళ్ళు తిగింది. ఒక వేళ

యర్హదులైన ఆ మణిరంజకుణ్ణి మీరు
గెలిచే పడింట్లో, వాడికి దానిపలుగా
పున్న నా ఇద్దరు కడుకులనూ స్వేచ్ఛ
యిప్పించండి." అన్నాడు.

జీవదత్తుడు నకుస్తున్న వాడల్లా అగి,
చెనక్కు తిరిగి, "కాకినాడ, నీ పేరే
మిటో నాకు తెలియదు... ఆ మణిరంజి
కుణ్ణుంచి నీ కడుకులకే గాదు, మరి
వాదా మంచికి స్వేచ్ఛ కలిగించ దేకు
న్నాను, దీగులు వడకు," అన్నాడు.

"అయ్యా, నా పేరు చండమూలుడు.
మరిచిపోండి," అన్నాడు కాకినాడు.

కొద్దిసేపటి కడవాక జీవదత్తుడి వెంట
కాకినీ కాచిటం చూస్తూనే మణిభూష
ణుడు నిలువెల్లా వణికిపోతూ, అడ్డ
పర్కతే, "అదేమిటి? నీ మిత్రుడు
కాకినని మళ్లీ వెంటబెట్టుకు వస్తు
న్నాడు?" అన్నాడు.

"అవును, నిన్ను దానికి అహరంగా
యిస్తానిన్నాడేమో, జీవదత్తుడు. అదిగి
చూద్దాం," అన్నాడు అడ్డపర్క.

"అదీ అవ్యాయం. నేను లోగడచెప్పారో
లేదో! మణిరంజికుడు నా మిత్రుడు
కాదు, యజమాని. అతడి అబ్బలు విత్వ
హంతటం తప్ప. నాశ్రీ నేను ఇతరులకు
చేసిన హాని ఏమీ లేదు," అన్నాడు
మణిభూషణుడు.

ఆ మాటలు వింటూనే జీవదత్తుడు
కోవంగా, "మణిభూషణా, ఇప్పటి నుంచే
వాపు భయంతో ఉన్న మతి కాస్తా
పోగొట్టారోకు, ఈ కాకినీ తర్తవల్ల యేదీ
పర్వతం మీది మీవాళ్ళ రహస్యాలన్నీ
తలుసు కున్నాను. ఒకవేళ నేనూ,
అడ్డపర్కా నీ యజమాని మణిరంజికుణ్ణి
జయించలేక పోవచ్చు. కాని అలా
జరిగితేమాత్రం మీ యశులందరినీ పట్టు
కుని చిత్రహింసలకు గురిచేయటానికి
యా దాపులనే ఆపరదాపణానుకుడి పంది
వారి నా యశత్వాన పెద్ద కాకినీసేన
సద్దంగా వుంది. వాళ్ళు మీ పర్వతాన్ని
వేలమట్టం పేస్తారు," అన్నాడు.

“రాక్షసి సేవా ?” అంటూ మణి
పూచీలుడు తిట్టబోయాడు.

“అవును, రాక్షసి సేవే! ఆ మాట
జాగా గుర్తుంచుకో,” అని జీవదత్తుడు.
రాక్షసితో, “లేడిమోంసలలో వెళ్ళావెదని
సంత ఎత్తుకురా, యాకపర్వతం మీద
దాడికి యింకా సమయం రాలేదని,
మీ దాయకుడితో చెప్పు,” అన్నాడు.

రాక్షసి అర్థ దిద్దంగా తలాడించి లేడి
మోంసం తీసుకుని తిరిగి తన గుహకిని
వెళ్ళిపోయింది. ఆ తరువాత ఖడ్గ జీవ
దత్తుణ్ణా, మణిభూమిణ్ణుడూ భోజనాం
మొగించి, ఒక చెట్టు కింద, తదుపరిగా
పున్న రాళ్ళమీద పడుకున్నారు. మణి
భూమిణ్ణుడు, ఖడ్గ జీవదత్తుల సుఖం
కొంచెం దూరంగా పక్క వేసుకున్నాడు.
అతడు పడుకునే ముందు నది ఒడ్డున
కట్టి వెసిఫ్సెన్ పడవ కేసి ఒకటికి రెండు
సార్లు చూడటం గమనించిన జీవదత్తుడు,
ఖడ్గ పర్మేను రహస్యంగా, “ఈ యక్షవెధవ
మనమంట హడలిపోతున్నాడు. ఏ రాక్ష

వెధవ వేదపరిక్ష్ణ వారిదాతాడనా, కాస్త
మెలుకుపగా వుండి చూస్తూవుండు,”
అని హెచ్చరించాడు.

ఖడ్గ పర్మేకుూడా, మణిభూమిణ్ణుణ్ణి
గురించి యిలాంటి అనుమానమే వున్నది.
ఆ కారణంచేత అతడు నిద్రపోకున్న ప్తే
వచ్చిస్తూ, యక్షుణ్ణి ఒక కంట కనిపెడు
కూనే వున్నాడు. సదిశిణువేళ నేలను
మూయ్యుస్తూ అక్కడికి ఒక ఎరుగు
జంటూ, తోడెలా వచ్చిస్తే, అవి లేడి
మోంసం వాసన పోకట్టి వుండాలి!
ఆ కెంతా గిరికిళ్ళ తిరుగుతూ మణి
భూమిణ్ణుడి వర్గిలకు రాబోయేంతలో
ఖడ్గ పర్మే చెచికూర్చుని, వాటి మీదికి ఒక
చెన్నరాయి విసిరాడు. ఆ వెంటనే ఎరుగు
జంటూ, తోడెలా చెట్లగుండు కేసి పరి
గెత్తిస్తే, కాసి, యా అచికిదికి మణిభూమి
ణ్ణుడు మెయ్కునీ, మట్టానలయేమాస్తూ,
“ఖడ్గ జీవదత్తుణ్ణారా! లేవండి, రాక్షసులు
వచ్చి పడుతున్నారు!” అంటూ అరిచాడు.

—(ముగింపు వచ్చే సంచికలో.)

యక్షపర్యతం

25

[బద్ధజీవితములా, మణిభూషణుడూ వివిధ చేసిన దొంగకు క్షాంతిచేత ఒక రాక్షసి వచ్చింది. వాని కట్ట వ్యాధి జీవితముకు యుక్తవ్యక్తాన్ని గురించిన కొన్ని సూక్ష్మాలు తెలుసుకున్నాడు. నడిలేయి వేత మణిభూషణుడు ఏదో అలెరిది చని, నిద్ర మేల్కొని, రాక్షసులు వచ్చి మీద పడుతున్నారని అరవసాగాడు. తరవాత—]

మణిభూషణుడూ ఆరువ్వులు నింజరానై జీవితము వివరించాడు. ఇద్దరూ మణిభూషణుడికి వైర్యం చెబుతూ, "మణిభూషణా, నీ కొచ్చిన కష్టం ఏమీ లేదు. ఆ పచ్చిన యిల్లరు రాక్షసులకూ సుప్రసాదం మణిభూషణుడికి కాదని, అతడి సేవకుడివైన మణిభూషణుడి వని చెప్పాడు. వాళ్ళు వా మాటనమ్మి వెళ్ళి పోయారు," అన్నాడు.

ఆ తరవాత మణిభూషణుడికి నిద్ర వట్టలేదు. తెల్లవారూ అతడు మేలుకునే వున్నాడు. మణిభూషణుడు అప్పుతూనే ఇద్దరూ జీవితములు చెబాడు. అంతలో కాల కృత్యాలు ముగించి, తిరిగి పడవ దగ్గరకు పోయారు. మణిభూషణుడు పడవను తిరానికి దగ్గరగా నడవసాగాడు.

ఒక అరగంట కాలం గడిచిన తరవాత పడవ తిరిగి పక్కగా ఒక చోట

అగిరింది. అక్కడ నది గండ పక్కన ఒక మూపు తీరగట్టుతో చిన్న రేవు ఏర్పడింది. మణిభూషణుడు పడవను అందులోకి పోనిచ్చి, ఒడ్డుకు దిగుతూ, "బడే యజ్ఞసర్వతం! ఆక మీకు దిగ వచ్చు. అరెరె, నా యజమాని మణి రంజితుడు, మనలను కలుసుకునేందుకు యక్కడికి స్వయంగా వచ్చాడు." అన్నాడు.

ఖడ్గ జీవదత్తులు పడవలోంచి ఒడ్డుకు దిగి, కొంతకేసి తరలెత్తి చూశారు. అక్కడ వున్న ఎగుడు దిగుడు రాళ్ళలో ఒక దానిమీద యువకుడైన యజ్ఞదేవయ్య నిలబడి వున్నాడు. అతడి చేతిలో చిన్న

గద వున్నది. అతడు కన్నార్పకుండా ఖడ్గ జీవదత్తుల కేసి చూస్తున్నాడు.

మొందు మణిభూషణుడు వారి కియిగా ఖడ్గ జీవదత్తులు ఆ యజ్ఞదేవయ్యని సమీపించారు. అతడు ఖడ్గ జీవదత్తుల కేసి ఉద్రేకపడితే చూస్తూ, "ఖడ్గ జీవదత్తుల్లా! మీ దుస్సాహసం నిన్ను ఆ శ్రిశ్యవతితుణ్ణి చేస్తున్నది, బుద్ధి! కర్మాను పాడనే, అవ్వులు పెద్దలు, పాపం, మిమ్ముల్ని అని ఏం రాఖం." అన్నాడు.

జీవదత్తుడు, మణిరంజితుణ్ణి ఆ పొడ మిస్తకం ఒకసారి చదికిగా చూసి, చిరు నవ్వు నవ్వుతూ, "మణిరంజితా! రాజు గుమారి పద్మావతికి, యక్కడున్న రాతి రథాన్ని కదిలించిన పాటు మహావీరు డన్న అవిప్రాయం కలిగించి, ఆ పని మీద యక్కడి కొచ్చేవారిని పాతం చేయాలని మత్స్య మంచి పథకమే వేశావు. అదేని కంఠాని నివ్వేడు తురితాడు కాలోతున్నది. వీరి, మత్స్య చెడబట్టి తెచ్చిన పద్మావతి, వసంతకుమారి రాజు కన్యలు? ఆ రాతిరథం ఎక్కడ?" అన్నాడు.

ఆ మాటలకు మణిరంజితుడు ఉగ్రుడై పోయి చేతనున్న గద ఎత్త బోయింతలో, ఖడ్గపర్వ కత్తిపిడి మీద

వెలువెని, "మణిరంజితా, ఆ రాతి
రథాన్ని మేం కదిలించ, బెనమ్మరు
నువ్వు మా యాత్రికీ చేరిన ప్రయత్నం
చేయవచ్చు, అప్పుడు వనంతకుమారి
మాట పరచింది. పద్మావతి మాత్రం
వెన్ను మహావీర్యురగా భావించి తప్పక
ఎలాహం అడుతుంది. కనక, మొందు
ఆ రాతిరథం ఎక్కడున్నదో చూపించు,"
అన్నారు.

మణిరంజితకుడు కొరంగా ఏదో
అసహాయంతో మణిభూషణుడు అత
డితో, "తొందరపడకు, మణిరంజితా!
ఈ యువకులను మొందు ఆ రాతిరథం
వగ్గిరకు తీసుకుపో," అన్నారు.

మణిరంజితకుడు కాస్త స్తమితపడి
బయలుదేరాడు. కద్దిపేటికికల్లా వాళ్ళు
కొంత మీద సమతలంగా వున్న ఒక
ప్రదేశాన్ని చేరారు. వానికి దిగువ ప్రదేశ
పుంజా చిరప్పకంటే, పూలతోటలతో
ఎంత రమణీయంగా వున్నది. ఆ తోటల
మధ్య ఒక దానికొకటి కొంచెం ఎడంగా
రథాశ్వుతిలో వున్న రెండు భవనాలు
వున్నవి. అందులో ఒక దాని మీద
ఇద్దరు యువకులు నిలబడి ఖడ్గ తీవ
వత్తుల తేసి చూస్తున్నారు. -

జీవదత్తుడు, ఆ యువకుల తేసి
చూచారు చూసి, "మణిరంజితా, వారెవర?

నువ్వు తెచ్చిన రాతికుమార్తెలు పద్మావతి,
వనంతకుమారి?" అని ప్రశ్నించాడు.

"అవును, మీ శౌర్యవీరాక్రమాల
కల్పాకా యాసేందుకు వాళ్ళక్కడ నిల
బడి వున్నారు." అంటూ మణిరంజితకుడు
తల వక్కుకు తిప్పి, "అయ్యో, ఈ కన
బడేది రాతిరథం!" అన్నారు పళ్ళు
కొరుకుతూ.

అక్కడకు దాపులనే దాదాపు అరవై
అయిదుల ఎత్తున్న ఒక రాతిరథం
వున్నది. ఆ రథం వున్న చోటు నుంచి
దిగువకు కొండ ఎటవాటుగా పడుచుకు
పోయింది. ఖడ్గ జీవదత్తులు ఆ రథం
తేసి బయలుదేరగానే మణిరంజితకుడు,

"మణిభూషణా!" అంటూ చెక్కిరి
తెరిగిచూశాడు. కాని మణిభూషణుడు
ఆ చుట్టూపక్కల ఎక్కడా లేడు.

తన మిత్రుడు యిలా వెళ్ళాడెట్లు
తెలిసి వెళ్ళిపోయి నేలమీద ఆసక్తి
పడుతూ మణిరంజనుడు రాతిరథం
దగ్గరకు వెళ్ళాడు. ఆ సరికి ఇద్దరూ జీవ
దత్తులు రథం చుట్టూ ఓ మారు తిరిగి
యాశారు. జీవదత్తుడు చిరిగి రథం
అడుగు దాగివు ఇద్దరమ్మను చూపుతూ,
"ఇద్దా, ఈ రథం కొండలో మలిచినది
కాదు, వెరుగా యిక్కడ పడివున్న
రాతిని రథంగా చెక్కారు. దిగువ నుంచి
నన్ను వెలుగూ, ముడిమీద మోడ్చాడు

నువ్వనున్నట్లుగా, అన్నిటినైనా భయమూ
చినిపిస్తున్నది." అన్నాడు.

జీవదత్తుడు యిలా అనగానే మణి
రంజనుడు శక్తివెట్టి తిన్నె వారిలా
ఎగిరి గంతెవ. "రథం అడుగు నుంచి
వెలుగూ, మోడ్చా నీకు పిన బాడు
తున్నవా? అసంభవం! అసంభవం!"
అన్నాడు.

"అసంభవం ఎలా అవుతుంది?
కొండ భోవల వన్నె మీద మాటిక్కా
రనూ, బంగారాన్నీ తవ్వి బయటికి తీసి
నీ బానిసలందరూ మోగడాళ్ళు కాదు
గదా? ఎటుంటావు?" అన్నాడు జీవ
దత్తుడు భోవంగా.

మణిరంజనుడు ఒక్క కణకాలం
నిశ్చేష్టుడై, "ఈ సంగతి నీ నెరు
వెప్పురా? ఆ దుష్టుడు మణిభూషణుడా?"
అన్నాడు కొద్దిగా.

"పాపం, ఆ మణిభూషణుణ్ణి గురించి
చదు. అతడు నీకు సేవకుడే, మిత్రుడే
కూడా మాకు అర్థంకాని వద్దకిలో నిమ్మ
గురించి మాట్లాడాడు. నెను నా దివ్య
వృద్ధితో ఈ యజ్ఞపర్వతానికి నీలం
ధించిన రహస్యాలన్నీ తెలుసుకున్నాను."
అన్నాడు జీవదత్తుడు సస్యతా.

మణిరంజనుడు భోవంతో ముక్కు
పుకాలు అడురుతూండగా, "జీవదత్తా,

యా ప్రగల్భావశంగాన, రాతిరథాన్ని
కదిలించగలవేమో ప్రయత్నించి చూడు.
నిశ్చయ సామర్థ్యానికే కళ్యాణ మూసెం
దును పర్యవేది ఆ భవనం మీద నిబబది
వున్నది." అన్నాడు.

జీవరత్నం, కాథవర్మకు కనుమ్రేగ
చేసి, దాపుల కొండదిగువను రథాకృతిలో
వున్న భవనాల నేని చేయిచూపుతూ,
"రాజకుమార్తెలు నిలిచివున్న భవనం
పక్కనున్న ఆ అందమైన భవనం
నిలిచిపోవడామే కదా, మణిరంజితా?"
అని అడిగాడు.

"అవును, ఈ ప్రశ్న అడగవలసిన
అవసరం ఏకండు క్షణిగిందా?" అన్నాడు
మణిరంజితుడు.

"ఆ భవనం యిప్పుడు తునాతుని
యై నెలమిట్టం కాబోతున్నది. ఇదిగో,
చూడు!" అంటూ జీవరత్నం ముగ్రం
జింపింది. వంశాన్ని రాతిరథానికి గట్టిగా
అనిపించి, కాలితో బిక్కి తన్ను తన్నాడు.

ఆ వెంటనే తూమి బద్దలవుతున్నంత
దయంకరమైన శబ్దంతో రాతిరథం
కదిలి, పటవాలుగా వున్న కొండదిగువకు
దానివేగంతో పోయి, మణిరంజితుడి
భవనాన్ని ఢీకొట్టింది. భవనం, దానితో
పాటు రాతిరథం ఖళఖళ రావాలతో
ముక్కలు చెక్కలయినై. పరిగిని కన్ను
భవన బాగాలూ, రాతిరథం ముక్కలూ
అంత ఎత్తున పైకిగిరి, దాపులనున్న
ఉద్యానవనంలో చెట్లా చెడురుగా పడినై.

కనుమూసి తెరిచేంతలో జరిగిపోయిన యీ కాయంకద సంతోషాని మోస మని తంజితుడు నిలువెల్లా కంపించిపోయాడు. అయినా, అతడు ఒక్క కలుకాలంలో శెప్పరిల్లి చేతనున్న గదను జీవదత్తుణ్ణి కొట్టేందుకు ప్రయత్నించాడు. కాని, అంతలో అధ్వపర్శ కత్తిదాని అతణ్ణి ఎదుర్కున్నాడు.

జీవదత్తుడు సంతోషం వట్టచేక ఒక్క పారి పెట్టగా నవ్వి, తనకు గంధర్వ వసుమతి యిచ్చిన కందుభక్తుని చేతికి తీసుకుని గట్టిగా మోగించాడు. ఆ మరుక్షణం, రాతిరథం కదిలిపోగా విగుప్త ఎర్పడిన దిలంలో నుంచి కొందరు రాక్షసులూ, గంధర్వులూ విల విల

మంటూ కొండపైకి నవ్వి, గోల గోలగా జరివసాగారు.

జీవదత్తుడు వాళ్ళ నందరినీ విశ్వ ర్థంగా వుండమని చెప్పి, "మీరందరూ యీ కలుం నుంచి స్వేచ్ఛా జీవులు. ఎవరి ఇళ్ళకు వాళ్ళు వెళ్ళిపోండి." అని కందుభక్తుని ప్రతిష్ఠి పట్టుకుని, "ఈ కందు భక్తుని మా చేత ప్రాంతాల ప్రవాసంలో వున్న వసుమతి అనే గంధ ర్వుడు నా కిచ్చాడు. మీలో గంధర్వు లెవరైనా వుంటే దీన్ని నిరవ్వంతరంగా తీసుకుపోవచ్చు." అన్నాడు.

గంధర్వుల్లో ఒకడు ముందు కొచ్చి, జీవదత్తుడిచ్చిన కందు భక్తుని తీసు కుని కళ్ళ నద్దుకున్నాడు. జీవదత్తుడు విముక్తులైన రాక్షసులకూ, గంధర్వులకూ ఏదో చెప్పిబోయేంతలో, "అచ్చా!" అన్నే మణిరంజితుడి వాపుకేక వినిపించింది. జీవదత్తుడు తంతిప్పి చూశాడు. అడ్డ వేర్క, మణిరంజితుణ్ణి గాయపరిచి, అతడు నేల మీద పడిపోగా, అతడి గుండెల మీద కాలుపెట్టి, కత్తిని అతడి కంఠానికి గురిచేసి నిలబడి వున్నాడు.

ఆ దృశ్యం చూసి జీవదత్తుడికి కలిగిన ఆనందం అంతా యింతా కాదు. అడ్డ వేర్క, జీవదత్తుడితో, "జీవా, ఈ దుర్మార్గు లైన మణిరంజితుణ్ణి చంపటమో, ఏదల

ఒమా? వీరు రాజకుమార్తెలను అవహరించి తెచ్చి, వాళ్ళకేకాక, వాళ్ళ తల్లి దండ్రులక్కూడా మానసికశోభ కలిగించాడు." అన్నాడు.

ఆ సమయంలో అక్కడికి రాజకుమార్తెలు వచ్చావని, వనంతకుమారి వచ్చాడు. వనంతకుమారి కళ్ళెర్రచేసి కిందపడివున్న మణిరంజితుడి శిని చూస్తూ, "ఈ సినులైన యహిణ్ణు దంపిన వీరుణ్ణి వివాహం అడతానని నేను ప్రతిజ్ఞ చేశాడు. వీరి మరణం నేను కళ్ళారా చూడకపోతి. ఇక నేను జీవితకాల మంతా బ్రహ్మచారినిగా వుండవలసిందే!" అన్నది.

ఖడ్గవర్మ, వనంతకుమారి శిని చూసి, అమె అట్టుత సాందర్యానికి ముగ్ధులై పోయాను. అమెను భార్యగా పొందాలంటే మణిరంజితుణ్ణి తాను చంపి తీరాలి! ఈ ఆలోచన కాగానే అతడు కత్తిని మణిరంజితుడి కంఠంలో గుచ్చేయకు పైకిత్రాడు. అంతలో అకాశం నుంచి, "అగండి!" అన్న వీకరవ్యవరం వినిపించింది. అంతలో తలలు పైకిత్రచాడు.

హంసాకృతిలో వున్న విమానం ఒకటి వాళ్ళ ముందుకు వచ్చి, నెల దిగింది. అందులో నుంచి యక్షరాజు, మణి

భూషణుడూ బయటికి వచ్చాడు. యక్ష రాజు అక్కడ వున్న అందరి శిని ఒమాయ చూసి, "ఖడ్గజీవదత్తుణ్ణా! మీరు మహా వీరులు. సంధిపాళ లేదు. బరిగిన సంగతులన్నీ మణిభూషణుడి ద్వారా విన్నాను. యక్షవంశంలో చెడబుట్టిన యీ మణిరంజితుణ్ణి ప్రాణాలతో వదలండి. వారు యీ నాని నుంచి విడిక వుండి ఖూడా, జీవచ్ఛవం!" అన్నాడు.

ఖడ్గవర్మ ఏమి చేయటమా అని సందేహిస్తూనే ఉండగా, "ఖడ్గా, యక్షరాజు చెప్పింది విన్నావు? శిని? మణిరంజితుణ్ణి కిమించి వదిలియ్యా.", అన్నాడు.

"వీరభూత రాజకుమార్తె వనంత
కుమారి ప్రతిష్ఠా మామిటి?" అన్నాడు
భద్దవర్మ. ఆమె తన సోదరుగా చూస్తూ,
వనంతకుమారి ఎక్కడలేని సగ్గుణ
తల వంచుకుని, వద్దావతి చాటుకు
పోవాలని చూసింది.

యక్షరాజు చురునవ్వు నవ్వి, "మీరు
దంపతుడు బతికుంటే చచ్చినవాడి కంటే
తెక్క అని యువకులందరి చెప్పును
గదా? అందువల్ల వనంతకుమారిని
ప్రతిష్ఠాభంగ దోషం అంటారు. ఇప్పుడు
చేసే స్వయంగా రాజరథం కదిలించిన
మహావిరుడైన జీవదత్తుడితో వద్దావతికి,
భద్దవర్మతో వనంతకుమారికి వివాహం
చేయబోతున్నామి! పుష్పమాలతెక్కడ?"
అన్నాడు.

మహామాయుడు విమానంలో నుంచి
నాలుగు పుష్పమాలలు తెచ్చి భద్ద జీవ
దత్తులకూ, వద్దావతి వనంతలకూ తదా
ఒకటి యిచ్చాడు. వద్దావతి, జీవదత్తులు
ఒకరి మెడలో ఒకరు పూలమాలలు

చేశారు. భద్దవర్మ, వనంతకుమారి
సూత్రాలాగి చేశారు. చుట్టూ పుష్పవాళ్ళు
పూర్ణద్వానాలతో ఆ ప్రదేశం మార్చి
పోయింది.

యక్షరాజు, భద్ద జీవదత్తుల్ని, వాళ్ళ
బాధ్యులతో పాటు విమానంలో ఎక్కిమని
చెప్పి, వాళ్ళు విమానంలో ఎక్కి కూర్చో
గానే, "భద్ద జీవదత్తులూ! మీ ఇద్దరూ
మాత్రంతో యా విమానం మీరు కదిన
ప్రదేశానికి వాయువేగంతో ప్రయాణ
స్తుంది. ఈ వాటి నుంచి నెలరోజులపాటు
దీన్ని మీరు యథేచ్ఛగా ఉపయోగించుకో
వచ్చు. ఆ తరువాత నా విమానం నా దగ్గి
రకు తిరిగి వస్తుంది! ఉత్తరం, వెళ్ళి
రండి!" అన్నాడు.

"మీ దయకు ఎంతో కృతజ్ఞులం,
యక్షరాజా!" అని భద్ద జీవదత్తులూ,
వద్దావతి వనంతలూ యక్షరాజుకు నమ
స్కరించారు. విమానం రివ్యేమంటూ
పైకి లేచి వచ్చి పేరపూర్వకం గోస బయలు
దేరింది. —(అయిపోయింది.)

